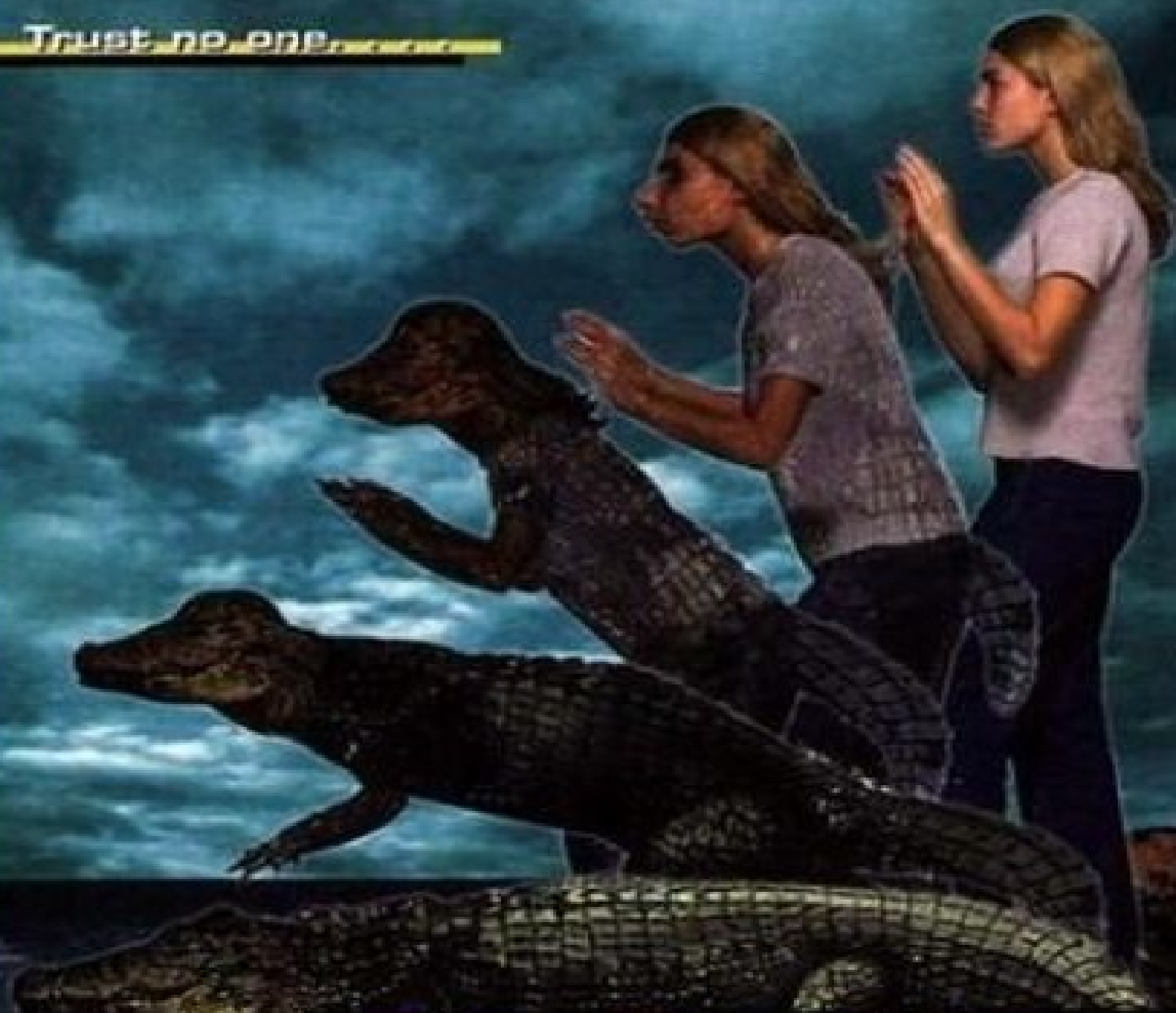

ANIMORPHS™

Trust no one.

The Reaction

K. A. Applegate

 SCHOLASTIC

Phản Tác Dụng

Series Animorphs Phần 12

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 11](#)

[RỐI LOẠN ADN](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[BUỔI TRÌNH DIỄN BẤT THÀNH](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

TẬP 11: KẺ BỊ LÃNG QUÊN

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Phát hiện Chapman đang chỉ đạo một toán công nhân dọn dẹp một tiệm tạp hóa bị hỏng một lỗ bên tường, Hội Animorphs quyết định biến thành ruồi để lọt vào trong tiệm tạp hóa tìm hiểu. Đó chính là nơi bị một chiến đấu cơ Con Rệp thế hệ mới của bọn Yeerk phá hủy. Cả 6 thành viên trong Hội đã chiếm được chiến đấu cơ, dự kiến bay tới Washington để gặp Tổng thống. Nhưng Visser Ba đã dùng tàu Lưỡi Rìu đuổi theo. Cả hai cùng khai hỏa. Tia Nghiệt hai tàu chạm nhau và tạo ra một chấn động gọi là *Sario Rip - kẻ nứt thời gian*. Chấn động này đã mang Jake và các bạn cùng bọn Yeerk, bao gồm cả Visser Ba trên tàu Lưỡi Rìu đã quay trở lại thời gian trước đó 12h nhưng về thế giới của Jake thứ hai, tồn tại song song - rừng nhiệt đới Amazon. Tại đây, Jake và các bạn cùng với một bộ lạc người da đỏ hợp sức chiến đấu tiêu diệt bọn Yeerk-Mượn xác. Tuy nhiên, lần lượt từng bạn trẻ đã bị con vật Lerdethak - Visser Ba biến hình - bắt và nuốt chửng. Jake là người cuối cùng. Jake đã đâm sâu ngọn giáo đầy chất độc của rừng già vào da thịt của Lerdethak, trước khi bị dây tua của nó siết chặt quanh cổ và chết. Đây cũng là thời điểm Jake tỉnh lại ở thế giới hiện tại. Tất cả những lối hình biến tại rừng Amazon đều không tồn tại tại thế giới hiện tại.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax
Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Khỉ, Báo
Marco: Khỉ, Báo
Rachel: Khỉ, Báo
Cassie: Khỉ, Báo
Tobias:
Ax: Khỉ, Báo

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Ruồi, Cọp Siberi, Khỉ, Báo
Marco: Mòng biển, Ruồi, Sói, Khỉ, Báo
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Ruồi, Gấu xám, Khỉ, Báo
Cassie: Mòng biển, Ruồi, Sói, Khỉ, Báo
Tobias:
Ax: Điều mướp, Ruồi, Khỉ, Báo

RỐI LOẠN ADN

CHƯƠNG 1

“Đã ngoại” - hai từ nghe hay nhất trong tiếng Anh.

Lớp tôi sẽ đi dã ngoại ở vườn thú trong Lâm Viên.

Tôi đã từng tới vườn thú này vài lần rồi. Và vì mẹ của Cassie là bác sĩ thú y trưởng ở đó, nên tôi có thể vô vườn thú bất cứ lúc nào tôi muốn. Nhưng cứ được đi dã ngoại là khoái rồi, khoái gấp vịn lần ngồi lì trên ghế giương mắt nhìn bảng đen ấy chứ... Trước đây có lần bọn tôi được tới thăm một xưởng làm bánh mì và bánh kem. Người ta đã chẳng cho chúng tôi chiếc bánh nào, nhưng chúng tôi chẳng lấy đó làm buồn. Bởi vì chỉ cần được ra ngoài, đi đây đi đó, nhìn ngó những điều mới mẻ, vậy là tụi tôi sướng rơn rồi...

Bọn tôi đang ở trong một khu trưng bày rộng lớn có mái che - một cái vòm kiếng khổng lồ che trên những bãi thả thú khác nhau. Vài đứa bạn tôi bước đi dưới chân một ngọn đồi thoải thoải, theo một con đường mòn uốn lượn giữa những bãi thả báo, rùa, rồng Komodo và trăn - tất cả những loài vật không thể sống được ở ngoài trời lạnh giá.

Tôi đang thích thú hút một lon Coca và nhìn ngó quanh quẩn. “Nè, bồ có thấy con trăn thiệt là chán ngắt hông?” tôi hỏi Cassie. “Nó chỉ biết mỗi việc là nằm chần dần ra đó. À, mà có khi nó là đồ dỏm hồng chừng, dằm bằng nhựa lắm đó... Lũ báo thì chắc là thiệt rồi. Chúng di chuyển lung tung, cặp mắt dữ thấy ghê. Nhưng mấy con trăn thì...”

Tôi và Cassie tựa mình vô cái lan can ở phía trên vũng thả cá sấu. Phân nửa lớp đã đi lang bang phía đằng trước. Còn phân nửa vẫn lố đẹo phía sau. Bây giờ hai đứa tôi đang đứng lẫn lộn với một lớp nhóc vườn trẻ đang ồn ào la hét, nhóc nào cũng mang bảng tên trên ngực áo.

Đúng ngay trước mặt tôi, cách chưa tới ba mét, một thằng nhóc ngốc nghếch đang leo lên lan can. “Ê! Ê! Xuống đi nhóc tì...”

Đột nhiên thằng bé vắt chân qua lan can.

Và rớt xuống vũng cá sấu.

CHƯƠNG 2

“Aaaaaa!”

Thằng bé hét lên và đột nhiên tất cả mọi người đều lặng ngắt. Thế rồi, một phần mấy giây sau đó, tất cả đều thét lên - tôi, Cassie, những người lớn, các thầy cô giáo và phụ huynh của tụi nhóc vườn trẻ.

“Cấp cứu! Cấp cứu!”

“Nó vừa rớt xuống!”

“Tôi hổng kịp ngăn thằng bé!”

“Tyler! Tyler! Con có sao không?”

Cassie bấu chặt tay tôi và nhìn trân trân vô mắt tôi để chắc chắn là tôi nghe nhỏ nói. “Rachel, mình đi kêu toán cứu nạn, và sẽ trở lại liền. Bỏ đừng làm chuyện gì ngu ngốc đó nghe. Hổng được làm đó!”

Cassie phóng vụt đi.

Tôi ngả hẳn người qua thành lan can. Mọi người đang chen chúc nhau để coi thằng nhóc tên Tyler đang ở đâu. Nhưng chẳng ai trông thấy nó. Thằng bé đã rớt thẳng xuống và lăn vô một cái hốc nông ở dưới chân tường rồi.

Khu thả cá sấu này được thiết kế có một tiểu đảo ở giữa. Xung quanh tiểu đảo này là một cái hào nước hay gọi là dòng suối cũng được... Ngay bên dưới tôi, ở chân tường, có một chỗ đất khô. Tôi đoán đó là nơi lủ cá sấu bò vô ẩn náu khi chúng hổng muốn bị người ta chiếu tướng.

Trong vũng có sáu con cá sấu. Cả sáu con đang nằm ườn ra trên cái tiểu đảo ở giữa vũng, xung quanh là nước. Cả lũ đang ngủ. Nom im lìm và chán ngắt, chẳng khác gì con trăn đằng kia.

Nhưng tôi chợt thấy một con mắt cá sấu vừa mở. Một con mắt to màu nâu có một vạch đen là con người. Một con mắt gian xảo, độc ác.

Nếu lũ cá sấu xông vô thằng nhóc thì... có lẽ mọi sự sẽ xong xuôi chán rồi tốp cứu nạn mới tới nơi.

Một con cá sấu nửa mở mắt và quay đầu về phía thằng bé.

“Ôi trời,” tôi rên rỉ.

Tôi hít vô một hơi thiệt sâu.

Trong những con vật tôi đã từng biến hình chẳng biết có con vật nào khuất phục được một con cá sấu dài hơn năm mét không đây... Loài gấu xám Bắc Mỹ hồng được rồi nè. Ngay cả loài voi chắc cũng hồng được luôn... Với lại, tôi đâu thể biến hình trước công chúng, dù là để cứu một mạng người.

Vậy là có hai điều để lựa chọn. Hoặc không làm gì hết, để mặc con cá sấu tấn công thẳng bé. Hoặc là làm một việc thực sự ngu ngốc.

Tôi lựa chọn điều ngu ngốc.

“Coi kìa! Đằng kia kìa!” tôi la lớn hết sức mình, tay chỉ chỗ búa xua.

Mọi cái đầu đều quay nhìn theo hướng tôi chỉ.

Tôi nhảy lên thành lan can, lấy thẳng bằng, rồi vọt lên cành cây làm bằng bê tông treo lơ lửng bên trên vũng.

Tôi bám lấy cành cây. Nó giống như thanh xà lệch, chỉ có điều nó cào xước hết lòng bàn tay tôi. Tôi đu đưa và buông mình rớt xuống một cành thấp hơn.

Cẳng tay phải của tôi bị chảy máu, nhưng tôi đã tóm được cành cây, hãm bớt tốc độ của mình và từ độ cao ba mét cuối cùng tôi rớt xuống nền đất của vũng cá sấu.

“Trời đất ơi! Con nhỏ kia cũng rớt vô trông rồi!”

“Không đâu, nhỏ đang kiếm cách cứu thằng nhóc đấy!”

“Đừng có khùng vậy chứ!” người nào đó hét lên.

Muộn quá rồi, tôi nghĩ bụng.

Tôi đang đứng trên mặt cát. Thằng nhóc ở khuất phía sau lưng tôi. Từ chỗ tôi và thằng bé tới chỗ sáu con cá sấu còn gần hai mét nước. Bây giờ cả sáu con cá sấu đều đã thức dậy và giương mắt ngó chúng tôi lom lom. Không thể biết chắc được liệu chúng có nhào tới và xơi tái chúng tôi hay không nữa...

Nhưng rồi tôi đã hiểu vì sao chúng có vẻ chần chừ...

Hoá ra trong vũng có đến bảy con cá sấu. Con thứ bảy đang nằm cách chỗ chúng tôi có mấy chục centimet. Một con cá sấu bự tổ chẳng.

Đủ bự để nếu như nó hồng muốn chia mồi thì sáu con cá sấu kia chẳng dám nghĩ tới chuyện thử làm cho nó phát khùng lên đâu.

Nó khổng lồ thiệt đó.

Lớn ơ là lớn.

“Ngoan nha, cá sấu,” tôi thì thầm.

Con cá sấu nhìn tôi trừng trừng bằng đôi mắt màu nâu vàng. Hình như nó đang muốn cười. Mà cười cũng phải. Nó ngờ chỉ có một thằng người để đánh chén, hoá ra lại là hai.

Thế rồi nó lao tới.

Thật chẳng tin được con vật kèn càng với những cái chân ngắn củn thế kia lại có thể di chuyển lẹ như chớp xẹt vậy đó! Nó lao thẳng tới tôi!

Tôi kịp nhảy vọt lên khi cái hàm khủng khiếp phập trúng chỗ tôi vừa đứng. Tôi hạ xuống lưng con cá sấu, trượt xuống, rồi lại điên cuồng trườn lên. Đuôi nó quất như cái roi gân bò. Nó quằn quại điên cuồng, ráng hết tôi xuống. Cái mõm khổng lồ đang ngoác ra của nó quay lại muốn ngoạm tôi vô giữa hai hàm răng bén nhọn, khắp khển.

Tôi chỉ có một hi vọng mỏng manh. Chỉ một mà thôi. Tôi ôm chặt lấy cái lưng xù xì đầy sừng của nó và áp chặt hai lòng bàn tay mình vô người nó, tập trung hết ý chí.

Tôi bắt đầu thu nạp con cá sấu.

Trước khi nó có thể “thu nạp” tôi.

CHƯƠNG 3

“Thu nạp.” Đó là từ mà bọn tôi dùng để chỉ việc hấp thụ ADN của một con vật.

Tôi thu nạp con cá sấu, tức là hấp thụ ADN của nó vô hệ thống của mình, biến nó thành một phần của bản thân tôi. Và trong quá trình thu nạp ấy, thường thường con vật trở nên yên lặng dần dần.

Cái đuôi của con cá sấu ngưng quất.

Nó ngưng tìm cách hất tôi xuống đất. Nhưng nó quay đầu lại và nhìn tôi trừng trừng với một con mắt nham hiểm. Và tôi biết là hoà bình sẽ hồng kéo dài đâu.

Nhưng có điều gì đó khác lạ cũng xảy ra trong cùng lúc ấy.

Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy bụng mình nhộn nhạo trong khi thu nạp. Nhộn nhạo như lúc uống nhầm sữa đã bị hư hay cái gì đó đại loại thế, đồng thời lại cảm thấy da mình râm ran như bị bao nhiêu cây ghim nóng châm vô.

Tuy nhiên bụng dạ và đầu dây thần kinh khó chịu chỉ là chuyện nhỏ đối với tôi lúc này.

Tôi lặn ra khỏi con cá sấu, chun vô bên cạnh thằng bé trong cái hốc. Trên trán nó có một vết cắt đâm máu. Thằng nhóc trước đó bất tỉnh giờ đã bắt đầu động đậy và rên rĩ.

Chỉ vài giây nữa thôi, trạng thái yên bình do sự thu nạp ADN sẽ chấm dứt và con cá sấu bự kia sẽ tỉnh lại. Những chiếc răng cửa của nó chỉ cách thằng nhóc có ba mươi centimet.

Tôi nghe thấy những tiếng la hét từ phía trên.

Người ta đổ xô tới để cứu nạn. Nhưng họ không tới kịp được đâu. Thậm chí họ còn không nhìn thấy chúng tôi bị khuất trong cái hốc kia mà.

“Nào Rachel,” tôi tự bảo mình. “Tập trung. Làm thật lẹ nha!”

Tôi cảm thấy những biến đổi hầu như bắt đầu ngay lập tức.

Tôi thấy da tay mình trở màu xanh vàng, rồi xanh đen và bắt đầu nứt nẻ như đáy bùn của một cái hồ khô cạn, nứt thành những miếng lớn, không đều nhau. Những vết nứt nẻ chạy lan trên hai cánh tay tôi và dọc lưng tôi, cả phía trên lẫn phía dưới.

Tôi cảm thấy da mình dày cui lên và khô ròn khắp trên lưng. Ở mặt bụng, da có mềm hơn, nhưng vẫn khá cứng. Cột xương sống của tôi giãn dài ra, dài ra mãi, tạo thành những tiếng động như sợi thừng bị căng quá mức. Và chân tay tôi co ngắn lại.

Chân tôi co ngắn quá lẹ làm cho tôi không đứng vững được nữa. Tôi té sấp mặt xuống cát.

Con cá sấu bự vẫn trừng mắt ngó tôi.

Thằng bé đã tỉnh hẳn. Hai mắt nó chớp chớp, chân tay ngo nguậy.

Khi thằng bé cử động, tôi thấy hai mắt của con cá sấu quay nhìn nó hau háu. Con cá sấu đã trở lại với con mồi của mình.

Bây giờ mặt tôi bắt đầu nhon ra. Nhon ra như một cái mụn quái dị. Răng và nướu của tôi ngứa ngáy khó tả khi những cái răng mới mọc thêm và những cái răng cũ dài ra.

Chẳng mấy chốc tôi đã có thể nhìn thấy cái mồm màu xanh đầy vảy của mình mọc dài trước mặt. Nó dài một cách khó tin, và tôi đã có thể cảm nhận mãnh lực ghê gớm của hai cái hàm này.

Được rồi, Rachel, hãy sẵn sàng! Tôi tự cảnh báo với mình.

Tôi biết điều gì sẽ tới liền giờ.

Khi những biến đổi sinh lý đã hoàn chỉnh, trí óc của loài cá sấu sẽ trở lên.

Đó là một phần của việc biến hình. Trí óc và bản năng của con vật tồn tại cùng với trí óc và tư tưởng của chính bản thân bạn. Và đôi khi rất khó kiểm soát.

Đôi khi hầu như không thể kiểm soát nổi.

Trí óc của cá sấu không ập liền vào tôi. Nó không làm bất cứ cái gì một cách vội vã. Nó chậm rãi. Thiệt chậm rãi.

Nhưng nó chậm theo lối của một chiếc tàu chở dầu khổng lồ có thể chạy chậm chậm nhưng không thể ngừng lại được. Nó lặn về phía tôi một cách cực kỳ giản dị. Chẳng suy nghĩ rắc rối gì hết. Chẳng chút hồ nghi. Chỉ có cái đối là động cơ. Chỉ có cái đối thôi.

Tôi cảm thấy nó sôi sùng sục bên trong đầu mình như một trái núi lửa đang từ từ chuyển động.

Kháng cự!

Nhưng trí óc của cá sấu đã tiến hoá hàng triệu năm trước khi những con khỉ đầu tiên đu đưa trên cây. Trí óc của cá sấu đã sống sót mà không thay đổi, trong khi loài khủng long bị tiêu vong và những con chim đầu tiên bay lên. Trí óc ấy lâu đời lắm. Lâu đời, đơn giản và rõ ràng, nó đang lan khắp trong tôi, quét những tư tưởng mỏng manh của con người qua bên cạnh.

Con cá sấu biết hai điều.

Nó có một con mồi: thẳng bé con kia. Và một kẻ thù: con cá sấu bự khác.

Đôi mắt tôi nhìn ra hai bên đầu mình. Hình ảnh nhìn thấy rõ ràng, không khác con mắt người của chính tôi nhiều lắm. Tôi có thể nhìn được gần như khắp xung quanh mình một lượt. Ngay sau lưng tôi, ở bên tay trái, có con vật gì đó đang vật vã và rên rỉ. Tôi có thể thực sự ngửi được cả mùi máu trong huyết quản của nó. Tôi cảm thấy được hơi nóng của nó nữa kìa.

Ngay trước mặt tôi là một con cá sấu bự. Giống y như tôi. Nó cũng đang nhòm ngó cùng một con mồi.

Một đẳng thức đơn giản: hai con cá sấu cùng kích cỡ nhòm ngó một con mồi. Hoặc là phải chiến đấu với con cá sấu kia, hoặc là lao vô con mồi trước khi kẻ thù kịp hành động, hoặc là quay đầu biến cho lẹ.

Tôi quay sang bên trái, lẹ như một con rắn.

Tôi há rộng hai hàm tới mức mõm của chính tôi che khuất một phần con mồi. Chỉ một giây nữa là tôi sẽ khép hàm trên người thẳng bé đang quần quai rên rỉ kia và...

Bỗng, một chuyển động đột ngột!

Tôi bị tấn công!

Con cá sấu bự lao vô tôi với tốc độ kinh hoàng.

Tôi quất đuôi và quay lại đón nó. Đà quay làm tôi trượt từ bờ cát xuống nước. Nước! Bây giờ thì hai con cá sấu đã có thể thực sự di chuyển!

Con kia lặn xuống, tìm cách lòn bên dưới tôi để đâm thủng cái bụng dưới hơi mềm của tôi. Tôi quần quai và lặn đi. Một cái đuôi quất qua lòng nước đục. Tôi đớp một cái.

Phải! Hai hàm của tôi khép lại trên một vật và nghiền chặt.

Thế rồi tôi thấy đau!

Đột ngột đau xé thịt ở chân trái đằng sau. Máu loang mặt nước. Con cá sấu kia đớp trúng chân tôi. Tôi đớp trúng đuôi nó. Hai con quây nước sủi ngầu bọt, quần tròn vào nhau và nghiền chặt hai hàm trên người nhau.

Từ từ, từ từ, giống như đang leo lên khỏi một lòng giếng, tôi cảm thấy trí óc của chính mình, trí óc của Rachel, bắt đầu nổi lên trở lại.

Tôi bị kiệt sức và choáng váng vì phải chống cự lại bộ óc của con cá sấu. Nó có năng lực tập trung hoàn toàn. Nó có sức mạnh của sự đơn giản cùng cực. Nó giết, nó ăn, và hổng quan tâm chuyện gì khác.

Chúng tôi lặn lộn một cách điên cuồng trong lòng nước nông chèo, hai con cá sấu giống nhau

về mặt di truyền học đang chiến đấu để giành sự thống trị. Uýnh lộn để coi cái hàm mạnh mẽ nào sẽ được ngọam vô người thắng bé con kia.

Tôi nhìn thấy loang loáng hình ảnh những người xem kinh hoàng ở trên kia. Loang loáng hình ảnh thằng bé đang bò đi. Loang loáng hình ảnh những con cá sấu khác đang trườn xuống nước. Chúng hy vọng vớ được thằng bé trong khi hai con bự đang mắc ứnh nhau.

Tôi cần phải chiến thắng để sống sót.

Và tôi cần chiến thắng thiệt lẹ để cứu thằng bé.

Tôi sử dụng tới cái mà loài cá sấu hồng rành lắm. Tôi suy nghĩ. Tôi sử dụng trí thông minh của tôi.

Tôi nhả cái đuôi trong mõm mình ra và cùng lúc ấy gom hết sức vung chân sau về phía trước.

Động tác ấy tạo hiệu quả của một cú bắn ná.

Con cá sấu thù địch bay về phía sau, phơi cái bụng tái lợt của nó ra, và tôi húc vô đó vừa mạnh vừa lẹ.

Nó lặn ra xa, thua cuộc.

Tôi xoay người qua phía tay mặt, cắt đường những con cá sấu đang tiến về phía thằng bé.

Rồi tôi chạy lên bờ cát, lao vô cái hốc, tránh khỏi tầm nhìn của đám đông bên trên kia. Thằng bé kinh hãi lui lại.

Tôi không còn sự lựa chọn nào nữa. Đành phải cầu may thôi. Tôi nói với thằng bé bằng ý nghĩ.

<Nè, nhóc! Tớ là con cá sấu tốt, phải không? Trèo lên lưng tớ đi nào!>

May mắn sao, đó là một chú nhóc tuyệt vời.

Chú đủ nhỏ để hồng thắc mắc vì sao một con cá sấu lại biết nói chuyện với mình.

Chú trèo lên lưng tôi như thể tôi là một con ngựa non vậy đó.

Tôi trườn xuống nước và chở chú nhóc qua chỗ đồng đá tảng... Chú nhóc có thể trèo lên đấy và được an toàn. Tụi cá sấu có thể làm nhiều chuyện, nhưng chúng không biết trèo.

Tôi chạy trở lại hốc tường và hoàn hình người đúng lúc nửa tá huấn luyện viên, trang bị súng bắn tên tẩm thuốc mê và lưới, ào tới.

Chú nhóc đã an toàn.

Tôi cũng an toàn.

Ngay cả con cá sấu bự cũng ổn sau khi được phẫu thuật sơ sơ.

Vậy là, cuối cùng, đó cũng là một chuyến dã ngoại khá tuyệt vời.

CHƯƠNG 4

“Anh hiểu rồi,” anh Jake nói. “Theo em thì chẳng có chuyện gì to tát chứ gì? Em chỉ nhảy vô vũng cá sấu châu Mỹ thôi, em...”

“Cá sấu châu Phi, hồng phải cá sấu châu Mỹ,” Cassie sửa lại.

Anh Jake nhướn một bên mày ngó Cassie và nhỏ liền im re.

“Em nhảy vô một cái vũng cá sấu châu Phi, biến thành một con cá sấu châu Phi, lao vô một cuộc chiến coi ai sẽ giành được thằng nhóc, rút cuộc là em cồng thằng nhóc trên lưng, và em có cảm tưởng như vậy là tuyệt cú mèo chứ gì?”

Tôi nhún vai và ngó Cassie để kiểm sự ủng hộ.

“Thì nhỏ đã cứu được thằng bé rồi mà...” Cassie nói.

“Thì cũng chỉ một ly nữa là nhỏ đã phơi bày cho toàn thế giới biết thực sự mình là ai,” anh Jake nói về bực tức, tuy giọng vẫn khá là nhỏ nhẹ...

Tôi, Cassie, anh Jake, Marco, Tobias và Ax đang có mặt trong nhà kho của gia đình Cassie.

Marco đang nằm ườn trên một kiện cỏ khô.

Còn Tobias đang đậu trên một cái xà và đang lấy mỏ chải chuốt bộ lông vũ của mình một cách cẩn thận.

Thông thường khi bọn tôi ở trong nhà kho, Cassie vẫn bận rộn làm vệ sinh các chuồng thú hay cho đám thú bị thương uống thuốc hay gì đó. Nhưng tôi đoán rằng lúc này nhỏ cảm thấy phải chia lửa với tôi thì phải. Vì vậy nhỏ cứ đứng đó, coi bộ như mắc lỗi, mặc dù nhỏ chẳng làm chuyện gì quấy hết.

“Vậy em phải làm sao?” tôi hỏi anh Jake. “Để mặc thằng nhỏ cho cá sấu xơi tái chắc?”

“Phải rồi!” Marco thốt lên. “Bồ mạo hiểm xông vô tất cả những chuyện đó chỉ vì ráng làm một hậu duệ của Xena-Công chúa chiến binh và Superman thôi.”

<Xena và Superman có con cháu hả? Tui thậm chí còn hồng biết là hai người đó có hẹn hò với nhau kia đấy,> Tobias nói bằng ý nghĩ cho cả bọn nghe.

Tôi ngược lên mỉm cười với Tobias nhưng dĩ nhiên là cậu ấy không thể mỉm cười đáp lại rồi.

Thế rồi, Tobias nói thầm với riêng tôi, <Rachel nè, bồ hãy hỏi coi nếu là Jake thì cậu ấy sẽ làm gì. Vậy là cậu ấy sẽ tịt ngòi cho coi...>

Tôi cẩn thận không gật đầu hay tỏ ra bất cứ dấu hiệu gì là Tobias vừa nói thầm với mình. Tôi hỏi Jake: “Anh Jake, nếu anh cho là em làm bậy, thì ở địa vị em, anh làm thế nào?”

Anh Jake ngưng đi đi lại lại. “Vấn đề là, giữ bí mật là vô cùng quan trọng,” anh nói.

“Anh Jake,” tôi nhắc lại, “nếu là anh thì anh làm gì?”

CHƯƠNG 5

Anh Jake gãi gãi tai rồi toét miệng cười một cách ngây ngô...

“Mình nghĩ Rachel là một anh hùng thực sự,” Cassie tuyên bố.

<Rachel thật là can đảm. Lòng can đảm là một đức tính lớn.>

Marco đảo mắt nhìn Ax. “Xin cảm ơn ngài về lời tuyên dương ấy. Dĩ nhiên Rachel là một anh hùng. Nhỏ bao giờ cũng là một anh hùng. Rachel hổng thể nào ngưng làm anh hùng được. Nhưng nếu có ai đó chụp được cảnh biến hình của nhỏ trong một cuốn băng video thì sẽ ra sao đây?”

Câu ấy xua tan nụ cười trên mặt tôi.

Dù Marco làm tôi khó chịu bao nhiêu chăng nữa thì cậu ấy cũng nói đúng. Nếu như có ai đó ghi hình được... bọn Yeerk cố mặt khắp mọi nơi mà. Nếu như chúng có bằng chứng là tôi đã biến thành một con cá sấu, chúng sẽ biết liền tôi là ai và như thế nào.

Bọn Yeerk vẫn tin rằng chúng tôi là một nhóm chiến binh Andalite. Nếu chúng phát hiện ra chúng tôi chỉ là lũ nhóc tí của giống người... thì chúng tôi sẽ bị quét sạch trong nháy mắt.

“Được rồi, Rachel à, dù sao bồ cũng rất là can đảm. Bồ cũng thật là hạnh phúc. Báo chí sẽ kể rằng bồ “rớt vô” vũng cá sấu là bởi vì bồ tìm cách để coi thằng nhóc. Mọi người đều tập trung vô câu chuyện kỳ lạ là thằng nhóc đó có thể cỡi trên lưng một con cá sấu. Thằng nhóc sẽ xuất hiện trên năm chương trình truyền hình khác nhau cho coi.”

“Tuyệt. Vậy là mình trở thành con bé ngu ngốc đã “rớt” vô vũng cá sấu, còn thằng nhóc thì là một thứ anh hùng vĩ đại.”

“Hãy vui mừng vì mọi việc đã diễn ra tốt đẹp như thế,” anh Jake nói.

Tôi định kể cho mọi người nghe cái cảm giác ón muốn bịnh lúc tôi biến thành cá sấu. Nhưng rồi tôi quyết định không nói gì hết. Tôi chẳng muốn làm cho mọi người lo lắng thêm nữa...

Cassie giơ tay lên. “Tụi mình la lối Rachel như vậy đã chưa? Mình có công chuyện phải làm đây.”

Anh Jake bật cười. “Mình đâu có la lối. Mình đâu có phải là phụ huynh của ai...”

“Ba dạy chí phải ạ,” Marco chua vào.

Cả bọn phá lên cười một chập.

Anh Jake nói. “Nè, nhóm Chia Sẻ sắp mượn tên nhóc trong chương trình *Ngôi nhà Quyền lực* làm phát ngôn viên đó. Mình nghe anh Tom nói loáng thoáng vậy...”

“Thiệt hả?” Marco nháy nhồm. “Hừ. Kỳ thiệt đó ghen. Mấy bồ biết đó, cái trò mà...”

Marco chợt ngưng nói và nhìn trừng trừng vô Cassie và tôi. Có thể vì Cassie và tôi đang đứng há hốc mồm ra đó.

“Mấy nhỏ đó làm sao vậy cà?” Marco hỏi anh Jake.

Anh Jake coi bộ bối rối. “Ờ, hai người làm sao vậy?”

“Jeremy Jason McCole sắp cổ động cho nhóm Chia Sẻ hả?” tôi hỏi, giọng run run.

“Jeremy Jason McCole?” Cassie lặp lại giọng kinh hoàng.

Anh Jake nhún vai. “Ừa, tệ thiệt đó, nhưng có gì ghê gớm lắm đâu? Chỉ là một tài tử nhóc con ẻo uột thôi mà. Ý mình muốn nói, hần đâu có nổi đình đám như Michael Jordan...”

“... hay Brett Favre,” Marco thêm vô.

<... hay Wayne Gretzky,> Tobias bổ sung.

<Tài tử là gì vậy hả?> Ax bắn khoăn.

“... hay một nhân vật quan trọng nào khác kia chứ,” anh Jake kết luận. “Hần chỉ là... ý mình muốn nói hần chỉ là một con vịt.”

<Cái đầu tóc của hần mới hã chứ!> Tobias cười nhạo.

“Mình yêu cái kiểu tóc ấy,” Cassie phản ứng.

“Vớ lại hần còn lùn hơn cả tui nữa,” Marco nói.

“Jeremy Jason McCole rất duyên dáng,” tôi nói.

“Còn hơn cả duyên dáng ấy chứ,” Cassie thêm. “Đó là anh chàng duyên dáng nhất trên hành tinh này.”

“Ảnh xuất hiện trên tất cả các tạp chí,” tôi nói. “*Tuổi hồng, Tuổi Mười Bảy, Ngây thơ...*”

“*Tuần báo Hề, Nguyệt san Ngổ, Thời báo Vịt* nữa chứ” Marco bổ sung rồi nhìn anh Jake một cách đầy ý nghĩa.

Tôi bơ Marco đi. Thì tôi vẫn luôn làm như vậy mà. Thay vì đó, tôi làm cho anh Jake phải chú ý. “Anh Jake nè, anh hổng hiểu ra vấn đề hả? Tối phân nửa số con gái trường mình có hình Jeremy Jason McCole dán trong phòng ngủ hay trong tủ ngăn, hoặc cả hai nơi lận đó. Có khoảng hai mươi Website dành cho riêng ảnh. Nếu như ảnh cổ động cho nhóm Chia Sẻ, thì sẽ giống như...” tôi nhìn Cassie để kiếm sự giúp đỡ.

“Giống như toàn bộ nữ tài tử trong bộ phim *Tuần phòng trên Vịnh* cổ động cho cái gì đó vậy,” Cassie nhắc.

“Ừa. Giống như vậy đó.”

Nụ cười của anh Jake biến mất tiêu. “Cái thằng nhóc đó mà có ảnh hưởng đến vậy sao?”

“Thiệt không đó?” Marco hỏi theo. “Ngang mức *Tuần phòng trên Vịnh* í hả?”

“Nếu Jason McCole trở thành phát ngôn viên nhóm Chia Sẻ, thì bọn con gái sẽ lao vô đó như thiêu thân lao vô bóng đèn vậy đó,” tôi nói.

“Vậy thì nghiêm trọng rồi,” anh Jake tuyên bố.

“Ừa, nghiêm trọng đó. Tụi mình phải chặn hổng cho vụ này xảy ra mới được.”

Cassie lén liếc tôi một cái thiệt dài. “Dĩ nhiên... chúng ta có thể gặp Jeremy Jason để cứu ảnh...”

“Chúng ta phải làm phận sự của mình chứ,” tôi nói. “Ý mình là, thoạt nhiên, mình phải khám phá coi ảnh đã thành một tên Cho-mượn-xác hay chưa.”

“Và có thể tụi mình phải gặp ảnh để làm chuyện đó.”

“Tới gần ảnh.”

“Thiệt là gần.”

“Dứt khoát là thế.”

“Ừmm-hừmm.”

“Hai nhỏ này làm mình phát bệnh mất thôi,” anh Jake thốt lên.

CHƯƠNG 6

Chương trình *Ngôi nhà Quyền lực* ngày nào cũng được phát lại vào lúc bảy giờ tối. Ngay sau bản tin. Tôi coi chương trình ấy cùng với hai nhỏ em gái Sara và Jordan. Sara còn quá con nít nên chẳng quan tâm gì đến các cậu con trai. Nhưng Jordan thì xem xem tuổi tôi.

“Em có nghĩ là Jeremy Jason McCole thực sự có duyên không?” tôi hỏi nó.

“Chấm theo thang điểm mười ha? Có thể được 1000 điểm đó.”

Tôi gật đầu. “Ừa. Anh ấy có duyên thiệt.”

“Còn duyên hơn cả anh Marco ấy chứ. Chị biết cái anh chàng bạn của anh Jake đó không?”

“Ừa, chị biết Marco mà,” tôi trả lời một cách thận trọng. Rồi hơi rùng mình. “Em thực tình nghĩ Marco có duyên lắm sao?”

“Là cái chắc.”

“Jordan nè, em làm ơn vì chị và vì cả thế giới này mà đừng bao giờ nói cho Marco điều đó nghe.”

“Rồi, đảm bảo!”

“Nhưng em hứa cho rằng Marco có duyên hơn Jeremy Jason chứ hả?”

“Dĩ nhiên là không rồi. Jeremy Jason nổi tiếng quá mà.”

“Ồ. Hay lắm, vậy chị hỏi em điều này nghe. Nếu như có một câu lạc bộ mà vô đó em có thể gặp gỡ Jeremy Ja...”

Jordan nhảy chồm lên. “Câu lạc bộ nào vậy? Câu lạc bộ nào vậy?”

Vậy là câu hỏi của tôi đã được trả lời.

Tôi chẳng khùng chút nào khi lo lắng về những gì có thể xảy ra nếu Jeremy Jason McCole ủng hộ nhóm Chia Sẻ. Có chăng là tôi hổng lo lắng đúng mức thôi.

Nếu việc sử dụng Jeremy Jason có hiệu quả trong việc tuyển mộ đám con gái vô nhóm Chia Sẻ, thì kể đó bọn Yeerk sẽ làm gì nhỉ?

Bây giờ, sau khi đã biết những điều bí mật về một trong những ngôi sao của chương trình *Ngôi nhà Quyền lực*, tôi theo dõi nó bằng một con mắt hoàn toàn mới. Liệu một con người như Jeremy Jason McCole thực sự có thể trở thành một kẻ Cho-mượn-xác hay không nhỉ?

Không khi nào. Và nếu như tôi cứu được ảnh khỏi bị bọn Yeerk bắt đi thì... thiệt là tuyệt vời.

Sau khi ăn tối và coi *Ngôi nhà Quyền lực*, tôi lên phòng mình để thanh toán những bài tập đã bị trễ hạn. Tôi phải làm một bài luận dài ít nhất là năm trang. Tôi đã có được đủ ý để viết đầy bốn trang. Tôi bèn thay đổi các kiểu chữ, cỡ chữ và chiều rộng của lề để bốn trang của tôi có thể giãn thành năm trang. Thế rồi tôi bấm lệnh “in” và cầu cho thầy giáo đừng có đoán ra những việc mình vừa làm.

“Rachel? Mẹ ra cửa hàng mua sữa đây,” mẹ tôi từ dưới nhà la lên. “Con trông chừng nhà cửa nghe.”

Tôi đóng chương trình soạn thảo văn bản và nối mạng Internet. Tôi chạy ra mở cửa sổ vì đêm nay thiệt là ấm áp và Tobias đôi khi bay tới vào buổi chiều...

Rồi tôi bắt đầu kiểm các Website khác nhau dành cho Jeremy Jason.

“Biết địch biết ta...” tôi lầm bầm một mình, dù không thể nào thực sự nghĩ về Jeremy Jason như một kẻ thù địch được.

Tôi phải đợi lâu mới truy cập được trang chủ của Jeremy vì có quá nhiều tín hiệu bận. Cuối cùng thì màn hình của tôi cũng hiện lên đầy trang bức hình của ảnh.

“Thiệt là quá duyên dáng để trở thành một kẻ Cho-mượn-xác,” tôi nói vu vơ.

Tôi cuộn xuống dưới và thấy một nút dành cho tiểu sử Jeremy. Nó dài hai trang lận. Tôi in ra, rồi nhấp con chuột vô mục lịch ra mắt công chúng. Lịch hơi cũ. Tôi cuộn xuống. “Ua! Ua!”

Tôi ngưng lại và cuộn trở lại.

Đây rồi. Ngày hai mươi bốn. Jeremy Jason đang thực hiện chương trình *Trình diễn của Barry và Cindy Sue*... thị trấn của chúng tôi sẽ là một trong những điểm dừng và Jeremy sẽ ở lại đây một tuần.

Còn hai ngày nữa! Anh ta sẽ có mặt ở đây! Ở đây!

Tôi vồ lấy chiếc máy điện thoại cầm tay, hối hả bấm số máy của Cassie. “Anh ta sắp tới đây!”

“Ai kia?”

“Jeremy Jason. Anh sẽ có mặt trong chương trình *Trình diễn của Barry và Cindy Sue* khi đoàn tới thị trấn!”

“Không khi nào!”

“Thiệt mà. Dứt khoát là thiệt đó.” Tôi đặt máy xuống và bắt đầu nhấp chuột vô Website khác để xác nhận cái tin trên.

Tôi cảm thấy như nghẹt thở. Tôi bị kích thích quá sức. Tôi biết là phát điên lên vì một tài tử tivi thì chẳng mấy hay ho, nhưng Jeremy Jason McCole là niềm say mê đầu tiên của tôi từ lúc mới lên mười lăm.

Tôi hít một hơi thật sâu, thật dài.

Nhưng tôi không thể làm nổi việc ấy. Hơi thở của tôi ngắn. Nặng nề. Như thể cổ họng tôi đang bị bóp nghẹt vậy. Một cảm giác như có hàng ngàn cây kim nóng châm chích khắp da tôi.

Chẳng phải do Jeremy Jason đâu. Dứt khoát là có cái gì trật chĩa đang diễn ra trong cơ thể tôi rồi. Tôi hồng thở được nữa!

Tôi hóp một ngụm không khí và bật người ra sau, rời khỏi cái computer.

Và chính lúc ấy tôi để ý thấy bàn tay mình.

Bàn tay mặt của tôi có màu xanh lục.

Một màu lục đậm lốm đốm của loài bò sát.

CHƯƠNG 7

“Cái gì thế này...”

Tôi giơ bàn tay trái lên. Nó cũng có màu xanh lục. Màu lục đậm dần trong khi tôi quan sát. Và ngày càng xù xì. Thay đổi. Biến hình!

Những chiếc vảy thành hình trên mặt da của tôi. Lan dần ngược lên hai cánh tay.

Tôi ngồi chồm lên khỏi ghế và chạy như bay tới chiếc gương toàn thân.

Mặt tôi chỉ mới bắt đầu nhô ra. Một cái mõm khổng lồ, dài, có màu xanh đen.

“Yaaaa!” tôi hét lên.

Cái mõm phồng lên rồi toác làm hai để lộ ra một hàm răng dài màu vàng.

“Crckkk!” tôi cất tiếng, nhưng miệng tôi không còn có thể phát ra tiếng người được nữa.

Tôi bắt lực quan sát hai chân mình co rút lại.

Tôi té sấp mặt xuống sàn nhà. Cái đuôi khổng lồ mọc ra sau lưng tôi. Tôi cảm thấy cột sống của mình dẫn ra.

Không! Không! Tôi đâu có định biến hình!

Thế mà tôi vẫn biến hình. Với một tốc độ kinh hoàng! Tôi đang nằm trên sàn của phòng ngủ, biến thành một con cá sấu giết người dài ngoằng.

Hoàn hình! Tôi tự ra lệnh cho mình. Hoàn hình đi!

Nhưng sự biến hình vẫn tiếp tục. Tôi lớn đến quá khuôn khổ căn phòng! Cái mõm của tôi chúi vô một góc trong khi cái đuôi kéo dài bên dưới gầm giường và cuộn lại trong góc nhà bên kia.

Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này?

Nếu như Jordan, Sara hay mẹ tôi bước vô phòng, thì bí mật của tôi thế là bật mí. Tệ hơn nữa, bây giờ tôi hổng chắc cú là mình có thể kiểm soát được con cá sấu mới chết chứ.

Tôi thấy đói.

Tập trung, Rachel! Tập trung đi! Hoàn hình lẹ đi! Trở lại hình người đi!

Nhưng tôi vẫn không hoàn hình được. Ít nhất là không hoàn được hình người.

Thay vì thế, tôi bắt đầu nhận thấy một kiểu biến hình hoàn toàn khác. Cơ thể tôi co hẹp lại và làm thành ba đoạn khác nhau: đầu, bụng và ngực.

Tôi đang biến thành một côn trùng!

Và đó là lúc tôi bắt đầu sợ hãi. Theo nguyên tắc thì tôi không thể biến hình trực tiếp từ con vật này sang con vật khác... Nhưng giờ đây, rõ ràng là tôi cứ biến hình liên tục, mà lại không phải trở lại thành người mới kì chứ.

Tôi vẫn còn là một con cá sấu khổng lồ, nhưng cái đầu đồ sộ của tôi lại nối với thân bằng một cái cổ hẹp, nhỏ xíu. Và chỗ nối cái mình cá sấu mập ú và cái đuôi dày cộp lại hẹp tới mức chỉ bằng kích thước của một cổ tay người.

<Điều này hổng thể xảy ra được!> tôi la lên. <Chắc chắc là một giấc mơ rồi.>

Nhưng tôi đã từng có hàng chục, có thể hàng trăm giấc mơ biến hình ghê rợn, mà chẳng có giấc mơ nào giống như thế này hết.

Tôi có thể nghe những lóng xương xẹp lại, hóa thành nước và biến mất. Tôi có thể nhìn thấy những chiếc vảy cá sấu màu xanh đen biến thành màu nâu sậm, gần như màu đen, khi lớp vỏ cứng của côn trùng mọc quanh mình tôi giống như một bộ giáp.

Những sợi lông nhọn to dùng đâm ra như mớ dao găm trên lưng tôi. Hai hàm răng của tôi chảy ra, rồi cứng lại, đen lại, và tái tạo thành một cái ống dài trông rất ghê tởm. Hai cái cẳng mới thò ra từ hai bên sườn tôi. Hai cái cẳng nhọn có nhiều đốt.

Tôi biết rõ tất cả những sự biến đổi này. Đó là một vụ biến hình mà tôi đã từng làm trước đó. Nhưng chẳng bao giờ như thế này hết!

Tôi đang trên đường biến thành một con ruồi. Nhưng bởi vì biến hình không bao giờ là một quá trình hợp lý, nên tôi là một con ruồi khổng lồ. Tôi trở thành ruồi trước khi có cơ hội thu nhỏ mình lại.

Thế rồi việc co rút bắt đầu và tôi tụt xuống một cách điên rồ. Từ bảy mét dài tôi thu ngắn còn vài milimet!

Tôi muốn la lên kêu cứu. Nhưng ai có thể giúp được tôi chứ? Chẳng có ai. Chẳng có ai hết!

Đột nhiên hai con mắt bò sát của tôi lồi ra và phình tương y như hai trái banh. Thế giới xung quanh bị vỡ vụn thành hàng ngàn hình ảnh nhỏ xíu. Tôi có đôi mắt kép của một con ruồi!

Tôi co rút lại tới mức các góc phòng dường như chạy vùn vụt ra xa. Thớ gỗ rộng ra, màu nhạt màu thâm phân tách rõ rệt. Các vết nứt giữa những phiến gỗ trở nên rộng rinh như những đường hào.

Và rồi, thót một cái như thể mắc ói, tôi nhận ra mình đã ngưng co rút. Mà lại bắt đầu lớn lên.

Thớ gỗ nhỏ lại. Những vết nứt co lại. Và tôi lớn lên, lớn lên, lớn lên nữa!

Hai cái chân mới của tôi biến mất tiêu. Bây giờ tôi chỉ còn bốn chân. Bốn cái chân mỗi lúc một dày lên, cao lên, dày lên và cao lên!

<Ôi, ai cứu tôi với!>

Kring! Kring! Những chiếc lò xo của nệm giường kêu lên dưới tấm thân nặng nề của tôi. Tôi lớn quá khuôn khổ căn phòng. Thậm chí còn bự hơn con cá sấu nữa. Những giá sách của tôi rớt liểng xiểng. Cái bàn học của tôi đâm sầm vô tường. Những tia lửa lóe lên từ chiếc computer và màn hình tối om.

Tôi đã lớn tới mức phải cân bằng tấn chứ không thể bằng kilo nữa. Trong căn phòng ngủ nhỏ bé của mình, tôi đang biến thành một con voi châu Phi to bự.

C-r-r-r-r-rắc rắc-!

<Ồ không,> tôi thầm nói.

Tôi có thể cảm thấy sàn nhà đang sụt xuống dưới trọng lượng không thể tin nổi của tôi. Cái đầu của tôi vút lên đụng trần nhà.

R-r-ự-ự-Ự-P!

Một tiếng gõ bị vắn mạnh, và sàn nhà sập xuống.

Một cú rơi choáng váng! Và...

C-r-r-a BỤP!

Đột nhiên, tôi thấy mình ở trong nhà bếp.

CHƯƠNG 8

CRẮC!

CRỤP!

Tôi lao đảo và té vô cái đồng vụn nát của phòng ngủ và cái đồng thậm chí còn hỗn độn hơn nữa của nhà bếp.

Thiệt là hỗn mang!

Chẳng cái gì ra cái gì hết.

Cái lò nấu nằm ở một góc kỳ quặc, cửa kính của nó bị một thanh cây đâm xuyên qua. Cái tủ lạnh mở toang, mọi thứ bên trong tung tóe ra hết. Sữa từ một lon sữa lớn chảy tưới khắp nơi.

Sara! Jordan! Hai đứa nó có ở trong bếp không đây?

Và mẹ tôi nữa?

Ôi trời! Chẳng ai có thể sống sót khi bị đè dưới cái đồng kinh khủng này!

“Rachel! Rachel!”

Đó là tiếng Jordan.

Nhỏ có vẻ kinh hãi nhưng hồng sao hết. Và đôi tai voi của tôi mách tôi rằng nhỏ đang ở ngoài hành lang, và không thể nhìn thấy tôi lấp dưới đồng đồ nát.

Tôi không thể trả lời.

Tôi không có miệng hay cổ họng của con người.

Liệu tôi có thể thoát khỏi lối biến hình này không đây? Tôi phải tìm cách thôi.

Tôi tập trung tâm trí vô bản thể người của mình. Và tôi bắt đầu co rút lại, mới đầu thì từ từ, sau lẹ hơn.

Đột nhiên những phiến gỗ và xà bần không còn ép chặt xung quanh tôi nữa. Tôi nghe tiếng Jordan nói ngoài hành lang. “Chín-một-một? Ừm, ừm, chỗ tôi có việc cấp cứu! Nhà tôi bị sập!”

Nếu tôi chắc chắn là Sara với mẹ tôi cũng đều an toàn hết thì có lẽ tôi đã bật cười... Thế rồi tôi nhớ là mẹ tôi đã đi khỏi. Chỉ còn Sara thôi.

Trong khi đó, tôi bắt đầu nhìn thấy cái cảnh tượng đẹp đẽ nhất trên đời này: lớp da người của tôi đang hiện ra từ lớp da dày màu xám của con voi. Bốn chân vẫn còn, nhưng tôi đã có thể nhìn thấy những ngón tay bắt đầu mọc ra từ hai bàn chân voi đồ sộ.

“Rachel! Rachel, chị đang ở đâu vậy?”

Lần này là tiếng Sara. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng, xin tới đây liền bây giờ! Làm ơn đi! Tôi nghĩ rằng chị tôi đã bị vùi dưới đồng xà bần!”

Cái vùi của tôi thụt vô trong mặt, chỉ còn lại chiếc mũi người nhỏ xíu. Tôi hắng giọng. Mình có thể nói được chưa nhỉ?

“Jordan?” Tôi kêu lên. Được rồi, đúng là tiếng của tôi. Tiếng người của chính tôi!

“Rachel? Chị đó hả?”

“Còn ai vô đây nữa?” tôi nói, giọng tự dưng có vẻ châm biếm dù thực lòng chẳng muốn vậy. Tôi đã sợ gần chết đi được, mà cứ sợ là tôi trở nên khó chịu.

“Đúng là chị Rachel rồi,” Sara reo lên.

“Chị có sao không?”

“Chỉ bầm mình thôi,” tôi đáp.

Nếu sàn nhà sập lúc tôi đang mang hình người chắc tôi đã ngã ngoài... À, mà nếu tôi là người, thì sàn nhà có lẽ đã chẳng sập...

Chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy nhỉ? Tại sao tôi lại biến hình?

Tôi nghĩ ngợi cả mấy phút nhưng chẳng tìm được câu trả lời nào hết.

Tôi đã biến hình ngoài ý muốn...

Các nhân viên cứu hỏa bới tôi ra khỏi đồng xà bần. Họ luôn miệng bảo tôi chớ có lo lắng. Nhưng họ có biết gì về tôi đâu chứ? Họ đâu có đột ngột biến thành cá sấu? Họ đâu có phải trải qua một vụ biến hình ngoài tầm kiểm soát như tôi...

Mẹ tôi đã về nhà lúc họ bới được tôi ra. Mẹ hết la hét, rên rỉ, lại ôm lấy tôi mà khóc lóc. Mọi người kêu một chiếc xe cứu thương chở tôi tới bệnh viện để kiểm tra toàn diện.

Tôi nằm trong phòng cấp cứu một lúc. Tôi bảo mọi người rằng tôi không sao hết, nhưng chẳng ai tin. Ai mà tin nổi một con bé bị nhà đổ vùi kín mà lại không hề hấn gì...

Rồi đài truyền hình phát hiện ra tôi cũng là con bé đã “rớt” vô vũng cá sấu hồi sáng. Thế nên một giờ sau đó tôi phải trả lời các câu hỏi chán ngắt của những tay phóng viên cứ chìa ống

kính và đèn pha vô mặt tôi.

Tôi ngồi trên giường của bệnh viện, mặc bộ đồ nịt màu đen - bộ đồ biến hình, bị những chiếc micro vây bọc kín mít. Trời, đầu tóc tôi chắc là đang bù xù như tổ quạ...

“Em có cảm giác thế nào khi vừa mới rớt vô vũng cá sấu lại bị nhà sụp xuống đầu?”

“Chẳng thú vị gì hết,” tôi đáp.

“Em có cho là mình may mắn lạ lùng hay không?”

“Ừm, không đâu. Nếu may mắn thì em đã chẳng phải gặp mấy thứ tai họa đó...”

“Nhưng lần nào em cũng không bị thương mà...”

“Em nghĩ trúng số thì mới là may mắn. Còn bị nhà đổ xuống đầu thì chẳng may mắn chút nào hết.”

Tôi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc ở đằng sau dãy camera. Cassie. Hai đứa tôi nhìn nhau. Tôi chỉ biết nhún vai một cái.

“Em có lời khuyên nào cho bọn trẻ giống như em không?”

“Ừm... Lời khuyên của em là chớ có rớt vô vũng cá sấu và chớ có bị nhà đổ xuống đầu.”

“Cưng ơi, con ổn rồi chứ?” mẹ tôi hỏi để đến lần thứ một triệu sau khi tất cả các máy quay phim đã rút hết.

Cassie đứng liền bên mẹ tôi. “Ừa, bồ sao rồi?” nhỏ hỏi bằng một giọng cố ra vẻ bình thường.

Tôi nhún vai. “Mình ổn rồi. Thậm chí còn ổn hơn nhiều nếu như hồng thỉnh linh trở thành “Cô gái bị rớt kì diệu”.”

Mẹ tôi cười và bới tung tóc tôi lên. “Con kỳ diệu thiệt đó, Rachel à. Con sống sót được quả là một phép lạ. Mẹ nghĩ mẹ con mình phải biết ơn thượng đế lắm lắm.”

“Biết ơn há mẹ? Biết ơn vì cả căn nhà sụp xuống đầu con và tan hoang...”

“Chúng ta có bảo hiểm,” mẹ nói, rồi toét miệng cười. “Vớ lại mẹ là tay tổ về pháp lý mà. Ý mẹ là nhà cửa đâu có sụp một phần như vậy được. Chúng ta có thể truy cứu trách nhiệm người xây dựng, nhà thầu chính và các nhà thầu phụ, thanh tra xây dựng, những người chủ cũ, những...”

Mẹ tôi kể một hơi danh sách những người liên can. Coi kìa, mẹ là luật sư mà.

“Bây giờ mình về được rồi chứ mẹ?”

“Các bác sĩ bảo con ổn rồi. Nhưng vấn đề là chúng ta biết đi đâu bây giờ? Chúng ta không thể trở về nhà cũ và...”

“Ba!”

Tôi thấy bóng ba nhô lên phía sau Cassie.

Ba mẹ tôi đã ly hôn. Bây giờ ba đang sống ở tiểu bang khác, và mỗi tháng tôi chỉ được gặp ba

một lần.

“Chào anh Dan,” mẹ tôi nói bằng cái giọng giả vờ ngọt ngào mà mẹ vẫn dùng với ba.

“Chào Naomi,” ba cũng nói bằng cái giọng giả vờ ngọt ngào kiểu của ba. Rồi ba trở về giọng thật của mình khi hỏi tôi: “Con gái của ba sao rồi?”

Tôi nhún vai. “Chẳng có gì ghê gớm đâu ba. Một ngày như mọi ngày: buổi sáng xuống vũng cá sấu chơi chút xíu, rồi buổi chiều cái nhà sập xuống đầu con.”

Ba tôi cười phá lên.

Ba tôi cũng là một phóng viên truyền hình, nhưng ba không giống những người đã làm tôi phát khùng hồi nãy. Ba tôi giống những người trong chương trình *60 phút* hơn - rất có trách nhiệm và nghiêm túc.

Ít ra là trên tivi thì ba nghiêm túc. Còn ngoài đời, ba chẳng hề như vậy chút nào hết.

“Ba đã coi bản tin về chuyện ở vườn thú,” ba nói. “Ba bay liền chuyến sớm nhất về đây. Ba không ngờ con lại trình diễn thêm một màn quái chiêu khác ngay trong cùng một ngày như thế.”

“Vâng, vậy cũng đã đủ cho tuần lễ này rồi, phải không ba?” tôi đáp.

Ba cười còn mẹ thì đảo hai con mắt. Mẹ nghĩ là tôi thích ba hơn mẹ. Không thực sự như vậy đâu. Chỉ có điều là mẹ thì luôn ở bên cạnh tôi, không giống như ba.

“Mấy mẹ con định đi đâu ở tạm bây giờ?” ba hỏi mẹ.

“Chắc là về nhà bà ngoại,” mẹ đáp, rồi nói thêm trong hơi thở, “cho tới khi nào bà già làm cho em phát khùng lên thì thôi.”

Ba tôi gật đầu một cách nhiệt thành. “Anh còn ở thị trấn này ít bữa nữa. Anh sẽ can thiệp để đảm bảo chí khỏi quấy rầy con nhỏ.”

“Thấy con nhỏ trả lời nhăm nhắng kiểu đó họ có vẻ bỏ cuộc rồi mà,” mẹ tôi nói giọng hoài nghi.

Ba lắc đầu. “Đừng trông mong điều đó. Họ chỉ chạy đi cho kịp bản tin giờ chót thôi. Câu chuyện này hấp dẫn người ta quá mà. Nhưng với tư cách một bạn đồng nghiệp, anh có thể làm hạ nhiệt vài kẻ trong số họ.”

“Rachel có thể ở với cháu được mà,” Cassie xen vô. “Ba mẹ cháu hổng phiền gì đâu.”

Ba tôi nháy mắt với nhỏ. “Cảm ơn Cassie.” Rồi ba quay sang tôi. “Rachel nè, ba có thuê phòng ở khách sạn Fairview. Hay là con tới ở với ba cho đến khi mọi chuyện lắng xuống đã? Con có dịp tận hưởng những tiện nghi phục vụ của khách sạn... À, ở đó còn có phòng tập luyện hồi sức nữa đó.”

“Tuyệt quá! Con tới ở với ba nha mẹ?”

Nom mẹ có vẻ không vui. “Cũng được thôi.”

Liền lúc ấy, tôi nhận ra rằng có một cơ hội bằng vàng, kỳ diệu, hoàn hảo vừa mở ra ngay trước

mặt mình.

“Ba, ba vừa nói gì về chuyện các phóng viên truyền hình muốn phỏng vấn con? Nếu như con chỉ đồng ý ra mắt trong một chương trình thôi, thì có lẽ hay hơn đấy ba nhỉ? Như vậy những tay phóng viên khác sẽ để mặc con. Đúng không ba?”

Ba gật đầu. “Ừa. Nhưng cung à, con chẳng phải xuất hiện trong bất kỳ chương trình nào hết. Ba có thể thuyết phục mọi người buông tha con mà.”

“Nhưng dù sao con cũng có thể nhận một chương trình,” tôi nói. “Ba nghĩ sao về chương trình *Trình diễn của Barry và Cindy Sue*? Con nghe nói họ đang trên đường tới thị trấn này đó ba à.”

Cả ba lẫn mẹ đều có vẻ bối rối. Nhưng tôi thấy hai con mắt Cassie sáng bừng lên như đã nhận ra vấn đề.

“*Barry và Cindy Sue* hả?” ba tôi lẩm bẩm.

“Rachel à, chính xác là con muốn làm gì với *Barry và Cindy Sue*?”

Tôi thấy Cassie cứ ngó tôi trân trân. Như thể nhỏ hống tin rằng tôi còn nghĩ được về toàn bộ cái vụ Jeremy Jason McCole trong một thời điểm như thế này.

“Ba à... vì cái anh chàng ấy đấy. Cậu tài tử ấy... cái loại tài tử thật sự duyên dáng ấy mà...”

CHƯƠNG 9

Từ bệnh viện tôi đi thẳng tới khách sạn của ba. Mọi người ai cũng nói là tôi cần phải nghỉ ngơi. Nhưng cái tôi đang cần chính là một số câu trả lời kia.

Chuyện gì đã xảy ra với tôi nhỉ?

Phòng của ba ở tận tầng hai mươi hai lận. Tôi tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu như đột nhiên mình lại biến thành voi nữa. Chắc là tôi sẽ rớt xuống xuyên qua hai mươi hai tầng cho coi.

Điều quái quỷ gì đã xảy ra với tôi thế không biết? Lâu lâu tôi lại kiểm tra hai bàn tay và hai bàn chân coi mình có còn là người không.

Tôi cần phải nói chuyện với một ai đó có thể hiểu được sự vụ này. Mà phải là người tôi thực sự có thể bộc lộ được kia.

Ba tôi thì tuyệt thật đó, nhưng ba cứ luôn miệng nói sàn nhà không thể nào tự nhiên mà sụp xuống được (nói gì thì nói, nhà của chúng tôi mới xây có mười năm thôi mà), với lại tại sao vườn thú lại không xây rào chắn cao hơn để cho khách khỏi té vô vũng cá sấu chứ?

Nhưng tôi đâu có té xuống vũng cá sấu. Và cái sàn nhà cũng đâu có tự nhiên sụp xuống... Tôi đã biến thành một con vật nặng hơn hai chiếc xe tải chứ bộ, và những căn nhà đâu có phải là nơi dành cho voi ở...

Tôi gọi bồi phòng để đặt món ăn.

“Cho tôi một đĩa rau trộn rưới nước hạt anh túc. Với lại, ừm... một ổ bánh mì kẹp phô mai và khoai tây chiên. Ờ mà thôi, bỏ rau trộn đi. Thế ở đây có sữa trứng khuấy không? Sôcôla sữa khuấy trứng í...”

Tôi đang đói ngấu. Tôi đã trải qua một ngày dài tồi tệ, và giờ thì tôi muốn được ăn cho thỏa thích.

Tôi cầm cái remote bấm lướt các kênh truyền hình cáp.

Chẳng có gì ngoài những phim võ thuật, hình sự, hành động-phiêu lưu... Cái tôi cần bây giờ là một phim trữ tình êm ả, dịu ngọt kia. Cuộc đời của tôi đã là một bộ phim hành động-phiêu lưu rồi còn gì.

Điện thoại reng.

Tôi đoán là người bồi phòng kêu lại. Tôi nhắc máy. “Vâng, tôi đây.”

“Bồ có một mình hả?” Đó là tiếng Cassie. Tôi nhẹ cả người.

“Là bồ hả, mình mừng muốn chết đó! Phải, ba mình đi khỏi rồi. Ít nhất cũng đi khoảng vài giờ.”

“Cửa sổ buồng bồ có mở được không đó?”

Tôi đứng dậy kiểm tra.

Cửa sổ mở ra dễ dàng. “Được. Bồ lên nha?”

“Cho mình năm phút. Nhá đèn vài lần để mình biết là bồ ở cửa sổ nào.”

Tôi kêu bồi phòng đặt lại món rau trộn. Và một chiếc bánh anh đào nữa cho Cassie.

Tuy đang trông ngóng nhỏ, tôi vẫn hơi giật mình khi một con cú sừng bay vô qua cửa sổ.

<Hổng có ai đó chứ?> Cassie lo lắng hỏi.

“Ừa. Nhưng bồ phải hoàn hình lệ lên. Bồi phòng sắp lên tới đó...”

Có tiếng gõ cửa.

Tôi giơ một tay lên để trấn an Cassie. “Đó chỉ là người bồi phòng thôi. Bồ khoái ăn bánh anh đào, đúng hôn?”

Người bồi đẩy một chiếc bàn nhỏ vô phòng. Trên bàn chất nào bánh mì kẹp của tôi, nào rau trộn của Cassie và hai chiếc bánh anh đào với ly sôcôla sữa trứng.

Tôi ký séc và thêm một chút tiền boa. Trước đây tôi đã tới thăm ba ở các khách sạn và tôi biết khá rõ những tục lệ đó mà.

Cassie bật cười khi người bồi ra khỏi phòng. “Thế nào lớn lên bồ cũng thành triệu phú, Rachel à. Ý mình là điều ấy thật tự nhiên đối với bồ. Bồ hợp với lối sống nhà giàu lắm đó.”

Tôi toét miệng cười. “Mình vốn có tài năng bẩm sinh về xài tiền mà.”

Cassie bỗng trở nên nghiêm túc. “Được rồi. Bây giờ thì nói đi. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện gì á? Bờ muốn nói là bờ hồng tin cái sàn phòng ngủ của mình tự nhiên sụp xuống phải hôn?”

Cassie lắc đầu. “Không.”

Tôi cắn một miếng bánh mì kẹp cỡ to, nhai và nuốt ực. “Mình đang nhấp chuột vô một số website... Đột nhiên, mình biến thành con cá sấu bị sáng nay.” Tôi nhún vai và cắn một miếng nữa.

“Bỗng nhiên bờ bắt đầu biến hình?”

“Ừa. Mình hồng biết nữa... Mình nghĩ rằng mình đang tỉnh. Nhưng có khi mình đang mơ hồng chừng...”

“Ờ, ờ. Mình cũng có lúc mơ,” Cassie nói. “Nhưng chẳng bao giờ mình biến hình trong lúc ngủ hết.”

Tôi không muốn bác bỏ khả năng một giấc mơ đã gây ra vụ biến hình của mình. Nhưng cách giải thích ấy - có nghĩa là thừa nhận mình mất khả năng kiểm soát - lại còn tệ hơn. “Bờ ăn rau trộn đi chứ...”

“Chúng ta đều có những cơn ác mộng và đủ thứ kỳ quặc khác. Nhưng chẳng có đứa nào từng biến hình trong mơ cả.” Cassie vừa nhấm nháp món rau trộn, vừa không ngừng quan sát tôi.

Tôi thì tập trung vô chiếc bánh mì kẹp. “Mình biết nói gì bây giờ? Chắc hẳn chuyện xảy ra là như thế này: Mình chỉ nằm mơ cái đoạn biến thành cá sấu thôi. Bởi vì sau đó mình lại chuyển thẳng qua một cuộc biến hình khác, và rồi... khi tỉnh dậy, thì... mình là một con voi.”

Cassie có vẻ cực kỳ bối rối.

“Rachel. Đây là mình, phải không? Là mình. Cassie. Đứa bạn thân nhất của bờ. Mình biết là bờ hồng kể toàn bộ sự thật.”

Câu nói ấy khiến tôi hết thấy muốn ăn. Tôi đặt chiếc bánh mì kẹp xuống.

“Thôi được rồi... Mình cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Mình đang nổi mạt thì bỗng nhiên mình cứ lơ đã lơ đã, đó là chuyện thường xảy ra khi mình chăm chú quá lâu vô màn hình computer. Lúc ấy bất tỉnh linh mình biến thành cá sấu.”

“Tụi mình phải kể cho Ax nghe mới được. Ảnh là một người Andalite. Có thể đó là việc đôi lúc có thể xảy ra với vụ biến hình mà tụi mình hồng biết chẳng.”

Tôi thở dài. “Xém nữa thì mình đã giết chết Jordan và Sara rồi. May là lúc đó hai đứa chúng nó đang ở trong phòng sinh hoạt chứ không phải ở nhà bếp.”

Cassie gật đầu. “Ừa. Được rồi, tụi mình cần nói chuyện với Ax.”

Tôi chồm người qua bàn và nắm lấy tay nhỏ. “Nhưng đừng có nói với anh Jake nha. Ảnh sẽ hồng cho mình làm bất cứ việc gì nữa đâu. Ảnh sẽ bắt mình ở nhà đó.”

“Thì đó chính là việc bồ nên làm.”

“Không.” Tôi lắc đầu thật mạnh. “Cái mình cần là giữ được sự tập trung. Mình càng tập trung, thì càng ít khả năng xảy ra chuyện đó lần nữa. Mình sẽ không để cho nó xảy ra đâu.”

Tôi cầm chiếc bánh mì kẹp lên.

Cassie chăm chăm nhìn tôi một lúc, rồi lại bắt đầu nhấm nháp món rau trộn.

“Được rồi,” một lát sau nhỏ nói. “Nhưng tội mình sẽ nói chuyện với Ax.”

“Ừ,” tôi đáp.

“Nhân tiện cho bồ hay, Jeremy Jason McCole đã tới thị trấn rồi đó.”

“Cái gì kia?”

Cassie gật đầu, rồi mỉm cười. “Ảnh xuất hiện trong chương trình *Giải trí Tối nay*. Ảnh đang ở trên chiếc du thuyền lớn của một nhà sản xuất phim nào đó. Ngay lúc này ảnh đang ở ngoài vịnh đó.”

“Tội mình vẫn cần khám phá coi ảnh đã bị biến thành một tên Cho-mượn-xác hay chưa,” tôi nói. “Mình đã hỏi Jordan rằng nó sẽ làm gì nếu nó biết có một con đường đưa tới chỗ Jeremy Jason McCole. Nó trả lời luôn: em sẽ chạy chân trần trên miếng thủy tinh để tới đó.”

“Mình chẳng lấy làm ngạc nhiên đâu,” Cassie nói và toét miệng cười. “Một năm trước đây có lẽ mình cũng theo gót Jordan ngay đấy.”

Tôi trở lại tấn công chiếc bánh mì kẹp. “Vậy thì sao đây? Chúng ta sẽ đi gặp Jeremy Jason trên chiếc du thuyền đó hả?”

“Đó chính là việc Jake, Marco, Tobias và mình đã bàn tới. Tan học ngày mai tội mình có thể ra ngoài đó coi một cái cho biết.”

“Anh Jake và Marco... cũng đi hả?”

“Dù sao họ cũng có vẻ hổng hoàn toàn tin tưởng nếu chỉ có bồ với mình gặp Jeremy Jason.”

“Trên một chiếc du thuyền, hừm?” tôi mơ màng...

CHƯƠNG 10

Suốt đêm ấy tôi thức dậy có tới năm mươi lần. Tôi luôn tự kiểm tra để chắc chắn mình vẫn là người. Tôi đã có những giấc mơ rất quái chiêu. Có lúc tôi mơ thấy mình biến thành Jeremy Jason rồi lại hóa ra có đôi mắt ruồi.

Tóm lại là một đêm ngủ không ngon giấc chút nào. Lúc bốn giờ sáng ba tôi từ phòng kế bên qua, nói rằng ba đã thức dậy vì những lời nói mớ của tôi.

“Con đã hét lên: ‘Cá sấu châu Phi, hồng phải cá sấu châu Mỹ!’”

May thay, ba chỉ cho rằng đó là do tôi đã quá căng thẳng sau cả một ngày điên khùng thôi. Ba nghĩ hồng sai, nhưng đó mới chỉ là phân nửa sự thật thôi...

Tôi kêu một chiếc taxi để tới trường. Chắc chắn là lẹ hơn xe bus rồi. Có thể Cassie nói đúng. Lớn lên tôi sẽ giàu có hồng chừng...

Suốt vài tiết học đầu, đám bạn trong lớp không ngớt chọc tôi: “Ê! Cá sấu Dundee kìa!” “Tránh xa tui đi bà. Bà dám làm sập cái trường này lắm đó.”

Và rồi lại có những đứa ganh tị ra mặt. “Bà nổi tiếng chỉ vì bà xem đi đút tới hai lần trong một ngày chứ gì,” một con nhỏ nói thế.

“Ừa, đúng quá rồi,” tôi trả lời. “Sắp tới đây, để chúng tỏ mình ngon lành ra sao, tớ sẽ nhảy từ trên miệng vực xuống cho coi.”

Cho tới lúc xong bữa ăn trưa, phần lớn mọi người đã rõ là tôi thực tình chẳng muốn nói về vụ này chút nào.

Đúng lúc ấy tôi bị kêu tới phòng thầy Hiệu phó.

Phòng lão Chapman.

Tôi bước dọc hành lang trống vắng, tay nắm chặt tờ giấy triệu tập và tự hỏi làm thế nào để thoát được đây nếu như lão Chapman đang đợi mình với một lũ chiến binh Hork-Bajir.

“Rachel, vào đây nào. Ngồi xuống đi.”

“Ừm, thưa thầy Chapman, có việc gì thế ạ?” tôi hỏi giọng lo lắng. Tôi đang làm bộ như bất kỳ đứa học trò nào đột nhiên bị kêu lên phòng thầy Hiệu phó. Làm ra bộ lo lắng thì dễ ợt.

Lão Chapman xua xua tay. “Thầy chỉ muốn nói chuyện với một nhân vật nổi tiếng thôi mà.”

Tôi ngồi xuống, nhưng vẫn thấy căng thẳng và sẵn sàng bật dậy khi có chuyện. Lão có nghi ngờ gì không nhỉ? Liệu lão có khám phá được rằng tôi không hề té xuống vũng cá sấu một cách tự nhiên? Liệu lão có khám phá được rằng tôi chính là con cá sấu đã cống thẳng nhóc tới chỗ an toàn?

Nếu lão đoán ra thì coi như tôi rồi đời...

“Thế đấy.”

“Thế đấy,” tôi nói theo.

“Bữa qua là một ngày kỳ quặc đối với em, đúng không?” lão Chapman nói.

“Thưa thầy, vâng.”

“Em may mắn thiệt đó. Những hai lần lận.”

“Vâng, nhưng theo như em thấy thì em xui xẻo tới hai lần liền đấy ạ.”

Lão gật đầu như thể tôi vừa nói ra điều gì sâu sắc lắm. “Không bị thương gì hết chứ?”

Tôi lắc đầu. “Không ạ.”

“Kỳ diệu thật,” lão nói, rồi nheo hai mắt lại và nhìn chăm chăm vào tôi một cách nghiêm nghị. “Rachel. Học kỳ rồi điểm số của em có sa sút đấy. Không nhiều lắm, nhưng các thầy cô giáo của em nghĩ rằng em không chuyên cần như trước.”

“Em vẫn đạt hạng A mà,” tôi phân trần.

“Chỉ vừa đủ đạt thôi.”

Tôi ngo nguẩy trên ghế. Khùng thật đó. Tôi không biết chắc có phải tôi đang bị tra hỏi bởi một tên Cho-mượn-xác nguy hiểm đã nghi ngờ căn cước thật của tôi hay là tôi chỉ đang bị một ông hiệu phó lên lớp vì chuyện điểm số thôi đây.

“Đời sống của em gần đây có gì thay đổi không vậy?”

Tôi xém nuốt phải lưỡi mình. Có gì thay đổi không á?

“Ừm... khôô...” tôi ấp úng. “Không có gì thay đổi lớn ạ.”

Lão Chapman mỉm cười ra vẻ hiểu biết. “Ba mẹ em đã ly hôn, đúng không nhỉ? Và ba em đã dọn đi xa?”

Tôi ráng để không có vẻ vừa cất được gánh nặng. Nhưng tôi không thể không thở dài. “Vâng, phải đấy ạ. Ừm, có lẽ vì thế mà điểm số của em kém hơn một chút. Thầy cũng biết mà, em có hơi bị sốc về mấy chuyện đó...”

Tôi cảm thấy hai bàn chân của mình chột ngựa ran và một luồng hơi ấm dâng lên khắp người tôi.

“Rachel à, thầy là người lãnh đạo địa phương của một tổ chức tuyệt diệu có tên là Chia Sẻ.”

Và đó là lúc tim tôi ngưng đập.

CHƯƠNG 11

Tim tôi ngưng đập khoảng bốn nhịp trước khi đập lại, để rồi chạy với tốc độ một trăm dặm giờ. “À há,” tôi nói, ráng không để chất adrenalin trào lên trong cơ thể.

“Chúng tôi muốn giúp đỡ những trẻ em gặp hoàn cảnh khó khăn,” lão Chapman nói. “Chúng tôi có rất nhiều trò vui. Cắm trại nè. Lửa trại trên bãi biển nè. Cách đây khoảng một tháng chúng tôi vừa có chuyến đi lướt ván ở một cái hồ trên núi đó.”

Tôi muốn trả lời lão rằng: “Phải, em cũng có biết chuyện đó. Tụi em cũng có mặt ở đó, nhưng hồng phải trong lốt người đâu.”

Nhưng tôi chỉ nói: “Nghe vui quá thầy há.”

“Vui lắm chứ,” lão Chapman khẳng định một cách nhiệt thành. “Rất nhiều thành viên của chúng tôi là những trẻ gặp phải trục trặc trong đời sống gia đình. Những trẻ “có vấn đề”. Nhưng cũng có những trẻ muốn cuộc sống của mình tươi vui hơn. Đó là những trẻ giàu hy vọng, lạc quan. Khi thầy thấy em trên tivi tối qua tự chủ bản thân rất tốt, thầy đã nghĩ rằng mình phải tặng cho Rachel cơ hội tốt đẹp này. Em chính là loại người mà nhóm Chia Sẻ có thể thực sự đem lại lợi ích.”

“Trông em trên tivi thế nào hả thầy?” tôi hỏi.

“Rất tự chủ. Rất hấp dẫn và rất chín chắn.”

“Tuyệt vời.”

“Nhưng...” lão thở dài. “Cùng lúc ấy thầy cũng tự hỏi liệu em có vấn đề gì trong cuộc sống hay không. Ý thầy muốn nói ai cũng bảo rằng em té xuống vũng cá sấu...”

Tôi nín thở. Lão nói vô đề rồi đấy! Lão đã nghi ngờ!

“... nhưng thầy không tin ở những tai nạn đâu. Thầy phải tự hỏi có thể em có những vấn đề khiến em, có thể nói là sơ ý chẳng?”

Tôi buột ra một tiếng cười. Rồi vội ngưng bật. Lão nghĩ là tôi muốn tự tử! Vậy là lão cũng cho là tôi đã tự cửa thủng sàn nhà mình sao? Chắc là vậy rồi. Chính vì thế mà lão tìm cách tuyển mộ tôi vào nhóm Chia Sẻ. Lão nghĩ rằng tôi đang tuyệt vọng hay đại loại thế. Thiệt là một tên lính mới hoàn hảo cho cái tổ chức Mượn xác của lão.

Tôi lắc đầu. “Không ạ. Thực tình em rất hạnh phúc ạ.”

Một lần nữa, tôi lại có cảm giác như thể đang bị hàng ngàn cây kim châm nóng ran khắp người. Tôi lúc lắc chân. Vẫn cái cảm giác ấy...

Ôi, không!

Ôi, không! Chân của tôi!

Tôi ngó xuống và phải vận dụng hết từng gam năng lực tự kiềm chế để giữ cho vẻ kinh hoàng không lộ ra mặt.

Hai bàn chân của tôi đang sưng phồng lên. Chúng trở nên dày cui, bồm xồm lông màu nâu. Chúng sưng tấy lên căng chặt cả giày. Dây giày căng muốn đứt.

“Thấy biết là em sẽ nói mọi chuyện đều suôn sẻ, Rachel à, nhưng...”

PHỤT!

Lão chau mày. “Cái gì thế hả?”

PHỤT!

“Không có gì đâu ạ,” tôi làm bộ vô tội.

“Thầy nghe có tiếng gì đó nổ.”

Dây giày của tôi đứt phụt vì quá căng, nhưng tôi lắc đầu. “Không có gì đâu ạ.”

“Dù sao đi nữa, điều thầy muốn nói, là... Rachel? Em có nghe thầy nói không đó?”

Không, tôi đâu có nghe thấy gì. Tôi đang mắc để ý coi bộ phận nào khác trên người mình đang biến thành gấu xám Bắc Mỹ không đây. Bởi vì, coi nè, đúng là như vậy đấy. Trước đây tôi đã từng nhìn thấy hai bàn chân như thế rồi. Đó là bàn chân gấu.

“Ừm, có ạ! Có ạ. Em đang nghe rất chăm chú đấy ạ.”

Ôi làm ơn đi nào! Không thể thế được! Tôi không thể biến hình ở đây được! Ở ngay tại văn phòng lão Chapman thế này. Tôi cố tập trung. Tập trung. Hoàn hình!

Lão Chapman vẫn thao thao. Nhóm Chia Sẻ thế này, nhóm Chia Sẻ thế kia. Và trong lúc ấy, đôi giày của tôi rách bươm. Và hai cẳng chân tôi trở nên xồm xoàm những lông màu nâu thô. Và những chiếc vuốt cứng mọc ra từ các đầu ngón chân.

“Dù sao thì,” lão Chapman đột nhiên ngó đồng hồ tay. “Thầy nói nhiều quá rồi, mà em phải trở về lớp học chứ nhỉ.”

“Cái gì kia ạ?” tôi hốt hoảng.

“Cứ nghĩ về đề nghị của thầy đi, Rachel,” lão Chapman nói. “Bây giờ thì về lại lớp đi. Đừng có la cà đó.”

Tôi nuốt ực một cái.

Tôi biết làm gì bây giờ?

Tôi cúi xuống và lẹ làng nhét những mảnh rách nát của hai chiếc giày vô ba lô.

Hai chân tôi giờ giống như hai chiếc bốt lông khổng lồ.

Tôi đứng lên và tiến về phía cửa ra vào. Tôi đặt bàn tay lên nắm cửa. Tôi quay lại và thấy lão Chapman đang ngó trân trân vô hai chân tôi.

“Ồ, thầy thích đôi bốt mới của em ạ?” tôi hỏi.

Lão Chapman mỉm cười. “Bọn nhóc các em bao giờ cũng khoái những thứ kì dị.”

“Hề hề. Dạ, em nghĩ mình là một nạn nhân của thời trang đấy ạ.”

Tôi mau chóng rời khỏi văn phòng lão Chapman. Đúng lúc tôi vô được phòng nữ sinh thì chân tôi trở lại bình thường. Tôi đi chân đất tới phòng tập thể dục và xỏ đôi giày thể dục vô chân.

Người tôi run bần bật, còn hơn cả lúc té xuống vũng cá sấu bữa hôm trước nữa.

Nói cho cùng thì một con cá sấu chỉ có thể giết chết bạn thôi. Lão Chapman là một tên trong bọn Yeerk. Bọn chúng có thể gây ra cho bạn những chuyện mà so ra thì cái chết coi bộ còn dễ chịu hơn.

CHƯƠNG 12

Tôi muốn hỏi Ax về vấn đề của mình. Tôi đã hứa với Cassie như vậy mà. Nhưng ngay sau buổi học là chúng tôi phải làm nhiệm vụ rồi. Và nếu tôi đưa vấn đề ra lúc ấy thì cả bọn chắc sẽ bắt tôi ở nhà mất.

Nhưng tôi thấy dường như việc biến hình đột ngột, bất ngờ chỉ xảy ra có hai lần. Lần đầu thì quả là một tai họa. Nhưng lần thứ hai chỉ hai bàn chân tôi biến hình thôi.

Rõ ràng, đầu chuyện xảy ra với tôi là gì đi nữa thì tình trạng của tôi cũng đã khá hơn rồi. Có thể chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu.

Có thể lắm chứ.

Lúc ra khỏi trường tôi gọi vô điện thoại di động của ba. “Ba à? Ba đang họp hay làm gì vậy?”

“Ba đang đứng bên ngoài tòa án chờ người mà ba sắp phải phỏng vấn. Có chuyện gì đó con? Con ổn chứ?”

“Vâng, cho tới lúc này thì con chưa té xuống đâu nữa hết mà cũng chẳng bị tòa nhà nào sụp xuống đâu đâu ba à. Con chơi với Cassie thôi. Có thể hai đứa con sẽ tới khu thương xá hay thư viện đâu đó.”

“Được rồi. Nhớ về khách sạn lúc sáu giờ nha. Ba muốn cùng ăn chiều với con. Kêu taxi mà đi. Con có đủ tiền đấy chứ?”

“Vâng. Con sẽ gặp ba vào bữa chiều.”

Rồi tôi kêu số của mẹ ở chỗ làm việc, tôi nghe thấy hộp thư thoại của mẹ và để lại lời nhắn tương tự.

Tôi thấy buồn vì mình đã nói dối như cuội. Mong cho đến ngày tôi sẽ có thể nói với mọi người sự thật. Lúc ấy tôi mới trút được gánh nặng...

Bọn tôi đã hẹn gặp nhau trên bầu trời ngoài bãi biển.

Rắc rối là chuyện tìm ra một địa điểm an toàn để biến hình. Tôi đi tới chỗ đám cây phía sau bãi tập thể dục. Xui xẻo là bụi nhóc hay lảng vảng ở đó, và tôi không thể mạo hiểm để chúng nhìn thấy.

May sao, Tobias đã tới giúp tôi.

<Rachel, nếu bồ nghe thấy mình thì gửi đầu một cái nha.>

Tôi đưa tay gỡ đầu và ngược lên trời. Một con điều hâu đuôi đỏ in hình trên đám mây trắng như bông.

<Có ba người ở chỗ đấm cây, nhưng họ đang bỏ đi. Họ sẽ đi khỏi lúc bồ tới đó.>

Tôi vội vàng đi vô chỗ đấm cây. Có cả đồng rác rến ở trong: vỏ lon coca, bao giấy khoai tây chiên, túi đựng đồ ăn...

<Bồ còn được rảnh rang một lúc đấy,> Tobias kêu xuống. <Có bốn nhóc từ trường học tiến về hướng bồ, nhưng lúc chúng tới thì chắc là bồ đã đi khỏi.>

Tôi gật đầu, rồi tập trung vô biến hình. Và tôi ráng để đầu óc mình không tập trung vô cái chuyện biến hình đã trở nên kỳ quặc như thế nào kể từ bữa hôm qua. Cứ coi như nó vẫn bình thường như mọi khi...

Tôi bắt đầu co rút lại rất lạ. Những lá thông, lá cây chết và vỏ lon bia với đủ loại rác rến vùn vụt dâng lên sát mặt tôi.

Cái vỏ lon lúc đầu ngó chỉ lớn hơn cườm tay giờ bỗng lớn cỡ nửa người tôi vậy. Và một cái túi đựng đồ ăn trước đó tôi có thể xéo lên giờ bỗng rộng rinh tới mức có thể chun vô trong. Những lá cây nhỏ hơn bàn tay tôi giờ trông bự như tấm thảm ở phòng tắm vậy đó.

Những sợi lông tinh tế, nhỏ xíu, chen chúc sát nhau bắt đầu hiện ra trên người tôi.

Răng của tôi tan lẫn vào nhau và bắt đầu nhô ra bên ngoài, làm thành một cái u sừng. Cái u này mọc dài ra và nứt làm hai theo chiều ngang, tạo thành một chiếc mỏ khoằm.

Hai cánh tay tôi đã thành hai cánh chim. Không phải đôi cánh rộng đầy sức mạnh của chim đại bàng. Đôi cánh này ngắn hơn, nhọn hơn, hẹp hơn, nhưng uyển chuyển hơn.

Tôi đã biến thành loài chim có mặt trên khắp bảy lục địa của Trái Đất. Loài chim dường như sinh sôi dễ dàng trong bất kỳ môi trường nào.

Tôi là loài hải âu đầy năng lực.

Vua của các loài ăn thịt thối! Chúa tể của bãi rác!

Tôi vỗ cánh vút lên trời. Tôi vỗ cánh thật mạnh và lên tới tầm ngọn cây. Bên dưới tôi, vẻ đẹp của thế giới phơi bày dưới đôi mắt tinh nhạy của loài hải âu.

Thức ăn ở khắp mọi nơi!

Ở khắp mọi chỗ con người thấy rác rến, đó là nhà hàng của tôi. Bô rác đằng sau trường học! Bãi đậu xe của nhà bách hóa! Tôi nhìn thấy tất cả. Tôi tia được từng cái vỏ kẹo còn dính. Tôi ghi nhận từng mẫu thịt súc vật bị xe cán trên đường.

Những loài chim khác phải giết chóc để có cái ăn. Những loài chim khác có môi trường sống nhỏ hẹp, chỉ chấp nhận được một hay hai loại thức ăn thôi. Tôi thì không như vậy. Tôi có thể sống bằng thức ăn thừa hay rác rến.

Và chính vì vậy mà anh chị em tôi đầy nhóc hết mọi nơi, lúc nào cũng ở sát mặt đất, mặt biển, lúc nào cũng đang tìm kiếm một mẫu bánh hay gì đó.

Tôi tia thấy phía trên đầu mình một dáng hình nguy hiểm... bóng đen của một con chim săn mồi. Nhưng tôi chẳng lo lắng lắm. Nó ở tít trên cao, mà tôi thì lạnh lẽo có dư.

Tôi vỗ cánh mạnh và bay vù, bên trên ngọn cây, bên trên các mái nhà, lòn qua những dây điện thoại, dễ dàng là xuống sát những bãi cỏ, sân vườn.

<Vui chứ Rachel?>

Cái gì vậy?

<Chào mừng Rachel đã tới. Bờ chưa nhập được vô lối biến hình phải hôn?>

Tôi mất vài giây để lần ra manh mối. Tiếng nói trong đầu tôi là tiếng Tobias.

Ồ, xin chào. Tỉnh dậy đi chứ Rachel.

<Xin lỗi nha, Tobias. Mình chưa kịp chuẩn bị. Trước đây mình đã biến thành hải âu rồi, nên chủ quan, hổng phòng bị.>

Thực tình thì tôi lúng túng.

Khi lần đầu biến ra một con vật, bạn khó lòng kiểm soát được trí óc của nó. Chẳng hạn như khi biến thành cá sấu, ngay cả khi có chuẩn bị hoàn toàn, tôi cũng xem vồ lấy thằng bé đó thôi.

Nhưng trước đây tôi đã từng biến thành hải âu rồi. Tôi chẳng gặp chút khó khăn nào với con vật này hết mà...

<Bờ ổn chứ Rachel?>

<Ừa. Ừa. Mình ổn mà. Mình chỉ mong mọi người đừng có hỏi thăm sức khỏe mình nữa. Mình khỏe như vâm ấy.>

Cái này không liên quan gì tới vấn đề biến hình thiếu kiểm soát hết. Chỉ là một chuyện nhỏ thôi. Một sự thiếu tập trung nho nhỏ.

Chẳng có gì phải lo hết. Tôi tự nói với mình thế.

<Bờ biết đường từ đây tới bãi biển chứ?>

<Dĩ nhiên là mình biết đường tới bãi biển rồi,> tôi vẫn muốn nổi khùng lên dù chẳng có lý do rõ rệt.

<Haaay lăăăm. Gặp nhau ở đó nha.>

Tobias quay đầu bay đi mất.

Một trong những chuyện mà chim hải âu biết đó chính là kiếm ra bãi biển.

Nhưng tôi đâu phải là một con hải âu may mắn.

Có điều gì đó trật chĩa đã xảy ra cho tôi, và nó vẫn chưa rời bỏ tôi.

Bọn tôi gặp nhau ở bầu trời phía trên bãi biển. Bốn con hải âu trông hoàn toàn bình thường giữa hàng trăm con khác cùng loài. Và tít trên cao, một điều hâu đuôi đỏ với một điều mướp đang bồng bênh trên luồng khí nóng.

Điều mướp là Ax đó. Ảnh chưa từng thu nạp một con hải âu nào. Điều mướp là một loại điều hâu, cùng cỡ với Tobias.

<Hay lắm, tất cả đã sẵn sàng rồi chứ?> anh Jake hỏi.

Ảnh là một con trong đám hải âu đang chơ chơ và quay mòng mòng xung quanh tôi, nhưng tôi hổng biết chắc là con nào.

<Tới luôn!> tôi hô lên. Đó là câu tôi thường hô mỗi khi bắt đầu một phi vụ. Đứa nào cũng trông chờ tôi phát pháo kiểu như thế.

Sự thực thì tôi cảm thấy căng thẳng, lo âu và hoàn toàn không chắc chắn về bản thân. Nhưng mọi người cứ trông đợi tôi tràn đầy hứng khởi vậy đó. Nếu tôi hổng tỏ ra vậy, tất cả sẽ biết là tôi có chuyện gì không ổn rồi.

<Choáng thiệt đó nha,> Marco châm biếm. <Nàng Xena hùng mạnh đã sẵn sàng ra trận!>

<Tụi mình sẽ bay ra, kiểm chiếc du thuyền, rồi sau đó sẽ tính coi làm gì tiếp nha?> anh Jake đề nghị.

<Nếu như tụi mình kiểm ra cái du thuyền đó,> Marco nói vẻ hoài nghi.

<Không khó đâu. Chiếc du thuyền nằm chình ình ngoài kia kìa, cách bờ chừng ba dặm về phía đông nam. Trên boong có ba trụ, nhưng tui hổng nhìn rõ mặt họ.> Tobias bật cười. <Đám hải âu mấy bồ cứ việc chúm mỏ vô thùng rác đi. Để vụ dò thám tầm xa tui lo cho.>

<Bồ có chắc là đúng chiếc thuyền ấy không?> anh Jake hỏi.

<Chiếc Gió Sớm chứ gì nữa?>

<Làm sao bồ đọc được tên một chiếc thuyền ở cách xa bờ ba dặm lận?> Marco vặn lại. <Tui đã từng là ó biển, tui biết mà. Mắt bồ có tinh mấy cũng chẳng thể như mắt Superman được...>

<Ừ thì công nhận tui hổng đọc được nguyên cả cái tên trên mạn thuyền. Nhưng tui đọc được chữ G. Và tui đoán những chữ còn lại. Tui cá rằng đó chính là du thuyền chở anh chàng tài tử đào hoa của chúng ta.> Tobias đáp.

<Khá lắm,> tôi khen. <Vậy tụi mình tới coi tận mặt đi nào.>

Bao giờ trước khi bước vô một phi vụ, bọn tôi cũng chọc nhau như vậy. Riêng tôi thì cảm thấy muốn làm một việc gì đó. Hành động thì vẫn tốt hơn là ngồi một chỗ đợi coi mình có biến hình ngoài sự kiểm soát hay không...

Với lại tôi vẫn kiểm cách để thực sự gặp được Jeremy Jason McCole. Vẫn còn có khả năng cứu vớt ảnh hay làm chuyện gì đó cho ảnh mà.

Tobias nói, <Tui chia tay mấy bồ bây giờ thì hay hơn. Tui hổng ưa nước cho lắm. Và khí nóng thì không có. Điều mướp Ax cũng oải rồi, nhưng ảnh còn có thể biến thành con vật khác và bơi trở vô. Tui thì thua là cái chắc.>

Bọn tôi chào tạm biệt Tobias.

Tôi biết cậu ấy buồn vì không thể đi với cả bọn trong mọi phi vụ. Cậu ấy cảm thấy như thể mình không làm đủ phận sự, đó là tôi đoán vậy. Nghĩ như vậy thật ngốc quá đi, bởi vì thực ra chẳng đứa nào cố gắng hiến cho sự nghiệp cứu Trái Đất nhiều bằng Tobias.

Và chẳng đứa nào trong bọn tôi đã trả giá đắt như Tobias trong cuộc chiến chống lũ Yeerk.

Bọn tôi vỗ cánh bay ra, từ từ tách khỏi đám hải âu hỗn loạn trên bầu trời.

Bọn tôi vượt qua đường ranh giữa cát và sóng bạc đầu. Rồi tiếp tục bay ra khơi, bên trên vùng nước màu xanh lục, tới vùng nước màu lam thẫm.

Có một làn gió thổi ngược chiều khiến bọn tôi phải vật lộn để giữ được hướng bay. Nhưng loài hải âu vốn được cấu tạo để làm việc ấy mà. Trí óc hải âu biết cách khai thác từng giây lặng gió, và thể xác của nó thì hầu như không biết mệt.

Về phía con điều mướp Ax thì có gay go hơn.

Loài điều hâu được cấu tạo để vút lên cao hay nhào xuống con mồi. Chúng thật là tuyệt vời trong việc cuờn những luồng khí nóng, nhưng chúng chẳng phải là loài chim bay xa. Chúng không thể cứ đập cánh liên liên không nghỉ.

Nhưng so với cả bọn thì Ax có tầm mắt xa hơn.

<Bây giờ tôi đã nhìn thấy rõ chiếc thuyền,> Ax thông báo, nghe giọng có vẻ đã thấm mệt. <Tôi đọc được rất rõ tên chiếc thuyền là Gió Sớm. Có bốn người đứng trên boong. Hai người đàn ông lớn tuổi. Một bà trung niên. Một cậu thanh niên.>

<Có phải Jeremy Jason hôn?> Cassie hỏi đầy phấn khích.

<Hả ròi,> tôi đáp.

<Ảnh có mái tóc màu vàng nâu và đôi mắt to màu xanh lam phải hôn?>

<Và đôi môi dày nữa chứ?> tôi bổ sung. <Giống như môi của tài tử Brad Pitt vậy đó?>

<Oeee! Buồn ối quá ta!> giọng Marco đâm ngang.

<Tóc và mắt đang hoàng,> Ax đáp. <Về đôi môi thì tôi không thể đánh giá được. Phải dày cỡ nào thì mới được coi là môi Brad Pitt?>

<Trong bộ phim *Montana*, đôi môi của Brad Pitt choán hết màn hình vậy đó,> Marco nhận xét. <Thực tế là tui có nghe nói một số kẻ đã bị đôi môi của Brad Pitt đè chết dí dẹt.>

<Cam đoan đó là môi dỏm,> anh Jake làm bầm. <Mấy bồ biết họ làm thế nào không, chẳng hạn lấy mỡ ở mông đút trich vô môi cho nó phồng lên í mà.>

<Thiệt buồn khi nghe những lời ganh ghét như vậy. Cassie, bồ đồng ý với mình chứ?>

<Buồn chứ Rachel. Buồn khủng khiếp luôn đó.>

<Đây là phi vụ tệ lậu nhất của tui mình,> Marco tuyên bố. <Ý tui là, trước đây tui đã từng sợ hãi. Tui đã kinh hoàng, la hét, muốn tè ra quần nữa. Nhưng đây là lần đầu tiên tui chỉ thấy mắc ỏi thôi. Rachel à, tui hổng nghĩ rằng bồ lại đi sùng bái một tên phát ớn như vậy đâu.>

<Mình cũng có cảm giác y hệt bồ, người anh em ạ!> anh Jake tán thành. Tôi nghĩ ảnh đang giỡn. Nhưng tôi không thể chắc chắn là như vậy.

<Còn Cassie nữa!> Marco tiếp tục. <Tui cứ nghĩ rằng bồ chỉ để ý tới đám thú của bồ thôi chứ. Những con thú như là chồn hôi, rắn... và Jake í... Hì hì!>

<Thôi thôi, trở lại công việc đi nào,> anh Jake vội vàng lên tiếng.

Ảnh luôn bối rối bất cứ lúc nào có ai nhắc tới cảm tình của ảnh với Cassie. Và thực tế thì bọn tôi cũng đã tới chỗ chiếc du thuyền.

<Ax, mình nghĩ bồ nên lánh đi, biến hình lần nữa và cứ ở sát dưới mặt nước í.>

<Tuân lệnh Hoàng tử Jake.>

<Đừng kêu mình là Hoàng tử.>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

<Marco và mình sẽ tới thật gần, đậu trên boong tàu y như những con hải âu bình thường, coi có nghe lóm được gì không,> anh Jake tiếp tục. <Rachel và Cassie có thể ở đằng xa làm hậu thuẫn. Hãy...>

<Phải, đúng rồi,> tôi nói giọng giễu cợt. <Anh với Marco đi, còn em với Cassie thì lánh xa. Nghe mới hay chứ. Tới luôn Cassie, hai đứa mình đi thôi.>

Tôi vỗ cánh thật mạnh để bay xa khỏi anh Jake và Marco.

Ax khoan khoái được lánh đi, ảnh bay vút về phía sau và để làn gió đưa đi xa.

Chiếc du thuyền rất bự.

Tôi chẳng biết nó bự cỡ nào, nhưng nó đủ bự để bốn người đang uể oải trên mặt boong sau có thể chơi bóng chuyền nếu họ thích.

Cassie và tôi bay phía sau con thuyền.

Bên dưới tui tôi, chân vịt khuấy tung nước biển màu lam ngọc và bạch ngọc. Tui tôi nhìn thấy rõ bốn người ở phía trước mình.

Một người là nhà sản xuất phim vận quần soọc và một chiếc sơ mi banh ngực. Tôi đã thấy ổng trên kênh CNN.

Một người đàn ông khác đứng quay lưng lại phía tui tôi.

Người thứ ba là một phụ nữ vận bikini. Trẻ và xinh đẹp.

Và người thứ tư... phải! Chẳng thể làm vô đầu mái tóc ấy. Khuôn mặt ấy. Đôi môi ấy.

<Là ảnh đó!> Cassie thốt lên.

<Ồ đúng rồi,> tôi tán thành.

Jeremy Jason McCole. Ngôi sao của chương trình *Ngôi nhà Quyền lực*.

Jeremy Jason McCole, người đã xuất hiện trong hầu hết các tạp chí xuất bản năm năm vừa qua. Phần lớn các tạp chí ấy Cassie và tôi đều đã đọc.

<Màu ảnh ưa nhất là màu đỏ tía,> Cassie nói. <Tuyệt vời thật. Ảnh hồng nói một cách đơn giản là “đỏ”, mà nói “đỏ tía”!>

<Ảnh ra đời ở Altoona, bang Pennsylvania.>

<Ảnh có hai bà chị. Tên hai người là Jessica và Madison...>

<Tụi mình tới gần hơn đi,> tôi đề nghị.

Hai đứa vỗ cánh một chút và thấy mình nằm trong một túi gió nhẹ.

Chiếc thuyền đã tạo ra một luồng gió của chính nó, gió ấy gần như chở hai đứa tôi đi theo. Tụi tôi chỉ phải đập cánh sơ sơ. Tụi tôi có thể cứ lơ lửng trên không phía trên đuôi con thuyền.

Hai đứa tôi cứ lơ lửng ở đó, say sưa ngắm nhìn Jeremy Jason McCole từ trên cao ba mét.

Tụi tôi lắng nghe cuộc trò chuyện giữa bốn người bọn họ...

Và đó là lúc tôi hết phải lòng anh chàng Jeremy Jason McCole cực kỳ duyên dáng ấy.

BUỔI TRÌNH DIỄN BẤT THÀNH

Gió thổi bạt đi mất một phần những câu họ nói. Tiếng nước ùng ục và tiếng động cơ át mất một phần nữa. Nhưng tôi và Cassie vẫn nghe khá đủ. Quá đủ nữa là khác.

“... chớ có làm kẻ thua thiệt trong chuyện này, Jeremy,” nhà sản xuất phim nói. “Hãy nhìn thẳng vào sự thật, nghề truyền hình của cậu hết thời rồi.”

“Hết thời sao được khi còn... hàng triệu con nhóc si mê tôi,” Jeremy đáp.

“Tất cả những gì tôi muốn nói là: những thay đổi trọng đại sắp xảy ra. Những thay đổi trọng đại như là... chúng ta chưa từng thấy, đúng không? Bây giờ công ti của tôi là một phần của trật tự mới. Cậu sẽ làm ăn... sẽ tham dự vào các bộ phim. Tham dự một cách nghiêm chỉnh. Cậu hãy vượt lên khỏi những vai choai choai ấy đi.”

Jeremy Jason cười rộ.

“Vây thì tuyệt cú mèo. Tôi đã ngấy muốn chết được vì những con bé đàn độn cứ gởi cho tôi những lá thư tình và kéo ào ào tới xin tôi chữ ký. Nhưng nè, đó chính là một phần của vấn đề khiến tôi phải suy nghĩ về đề nghị của ông đấy... Tôi ngán cái vai lúc nào cũng phải lằng xằng chiều chuộng mọi người lắm rồi.”

Lúc ấy người đàn ông kia, người vẫn đứng quay lưng lại phía tôi, bước về phía trước.

Hắn chỉ búng một ngón tay là nhà sản xuất phim lui ra xa ngay lập tức. Người đàn bà vận bikini thì nheo mắt lại và dường như co mình trên chiếc ghế tựa.

“Không phí thì giờ nữa,” gã đàn ông nói. “Chúng ta đã nói chuyện... bữa hôm qua... những việc tốt đẹp hơn cần làm. Ta có thể cho người... cái người muốn. Tất cả mọi thứ. Tiền... quyền lực. Nhưng trước hết người phải thuận theo ta... Đơn giản lắm. Người hãy trở thành người của chúng ta. Và rồi người lãnh nhiệm vụ... giới thiệu tổ chức Chia Sẻ. Đối lại... là bất cứ gì, tất cả những gì lòng mi thêm muốn.”

Jeremy Jason ngồi im trong khi gã kia nói. Người đàn ông này làm ảnh sợ. Điều đó thật hiển nhiên.

Khi Jeremy Jason đáp lại, giọng ảnh căng thẳng và lí nhí. “Thế nếu như tôi nói không?”

“Người sẽ không nói không được đâu,” gã đàn ông đáp.

Gã quay mặt lại và tôi trông thấy một nụ cười băng giá, đôi mắt lạnh lùng, chết chóc...

Tôi đã từng thấy hắn, chỉ thoáng thấy thôi, nhưng chỉ một lần cũng đã là quá đủ.

<Visser Ba!> Cassie rít lên.

Tên Visser Ba đang mang lột người.

Tôi cảm thấy bóng tối từ con người hắn tỏa ra.

Bóng tối bóp nghẹt lấy tim tôi.

Visser Ba, tên đầu lĩnh của đạo quân Yeerk xâm lăng Trái Đất. Tên Yeerk duy nhất đã kiểm soát được một cơ thể Andalite. Tên Yeerk duy nhất có được quyền năng biến hình...

Visser Ba, sinh vật độc địa đã sát hại ông hoàng Elfangor, anh trai của Ax trong lúc chúng tôi kinh hoàng và bất lực ngồi chứng kiến.

Visser Ba mỉm một nụ cười băng giá với Jeremy Jason. "Cậu tham lam lắm... cậu muốn... nhiều hơn rất nhiều những gì cậu có thể đạt được nếu không có sự giúp đỡ của ta."

Đột nhiên Jeremy cười vang. "Ông đã đi guốc vào bụng tôi." Ảnh đứng lên nhìn thẳng vào mặt gã đàn ông đáng sợ. "Tôi để cho ông tự do thu xếp... làm cho tôi thành một tài tử điện ảnh lớn. Thỏa thuận chứ?"

Nụ cười băng giá của Visser Ba lại hiện ra. "Được."

<Có thể ảnh không biết như vậy nghĩa là sao đâu!> Cassie la lên. <Chúng nó đã lừa ảnh.>

<Ừa. Đúng vậy đó. Nhưng bồ biết sao hôn? Ảnh không sa vô bẫy trừ khi ảnh là một thằng khốn kiếp.>

<Mình hổng quan tâm chuyện đó.> Cassie nói. <Tụi mình không thể để chúng nó biến Jeremy thành một kẻ Cho-mượn-xác được!>

<Đúng, phải tìm cách cứu ảnh thôi,> tôi tán thành. <Nhưng hổng biết ảnh có xứng đáng được cứu vớt không nữa...>

Tôi cảm thấy chán ngán trong lòng.

Tôi biết rằng mê một chàng tài tử trên tivi là ngốc nghếch lắm. Nhưng đó là một sự ngốc nghếch thông thường, dễ thương. Mà tôi thì vốn chẳng có được nhiều điều thông thường trong đời mình.

<Anh Jake và Marco sẽ tha hồ mà cười tui mình về chuyện này cho coi. Jeremy Jason đã sẵn sàng tình nguyện cho mượn xác. Thiệt là tởm quá đi.> Tôi nói.

Tôi ngoặt gấp trở lại, bắt lấy ngọn gió phía trước mặt và bỗng nhận ra mình đang hạ xuống thấp. Xuống thấp rất lẹ. Tôi vỗ cánh mạnh hơn.

<Rachel! Bồ làm cái gì vậy?> Cassie hét lên.

<Mình chẳng biết nữa! Hình như mình không bay được hay sao í!>

<Ồ không! Bồ đang biến hình, Rachel! Ngưng lại đi!>

Hai cánh của tôi đập loạn lên, nhưng tôi vẫn rớt. Và rồi tôi nhìn thấy lý do. Nó đang ở ngay trên trán tôi nè.

Ở chỗ lẽ ra là cái mỏ khoằm xinh xắn của chim hải âu, bây giờ một thứ dài thông màu xám mọc ra.

<Mình đang mọc vòi voi!> tôi kêu toáng lên.

Cách xa đuôi chiếc du thuyền khoảng một trăm mét, Marco và anh Jake đã nhìn thấy tai họa đang diễn ra.

<Rachel! Em đang làm trò gì vậy?> anh Jake hét lên.

<Em hổng ngưng lại được! Em hổng ngưng lại được! Em đang biến hình!>

Cái voi voi bây giờ đã dài gần hai tấc và đôi cánh không còn đủ sức đỡ thân thể của tôi nữa. Tôi rơi tồm xuống nước.

Và Visser Ba đã kịp liếc thấy.

Hắn đang đứng ở đuôi thuyền, hai con mắt độc địa của hắn nhìn chòng chọc vô tôi.

Tôi chạm mặt nước và tiếp tục chìm.

Quá trình biến thành voi dường như tăng tốc. Tôi biến hình với một tốc độ nhanh chưa từng thấy trong các vụ biến hình trước đây.

Tôi chìm xuống.

Những bong bóng nước từ mình tôi cuộn xoáy lên.

Hai cái tai da khổng lồ mọc ra hai bên đầu tôi. Tôi cảm thấy các lóng xương của mình kêu ken két khi chúng mau lẹ trở nên to kèn, và dài ngoằng.

Tôi ráng quẫy nước, nhưng hai chân tôi giống như những thân cây vậy đó!

Mặt nước lấp lánh trên đầu tôi đã xa hút. Tôi đang chết đuối đây.

<Rachel! Hoàn hình đi!> Cassie thét.

<Ax!> anh Jake la lên. <Nếu bồ nghe thấy mình nói, thì hãy kiểm Rachel đi. Rồi ở lại bên nhỏ!>

Nhưng tôi biết rằng các bạn sẽ không kịp tới chỗ tôi đâu. Tôi đang chìm xuống rất sâu trong lòng nước. Cái vòi của tôi không thể hút được không khí, mặc dù tôi đã vươn nó lên hết mức trên đầu mình.

Tôi đang chết đuối trong thân hình một con voi. Và tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là tự hỏi tại sao lại như thế.

CHƯƠNG 15

Tôi rớt xuống phía đáy biển đang cách một dặm bên dưới tôi.

Tôi ráng tập trung tâm trí để tìm cách hoàn hình mà không được. Tâm trí tôi tuột đi đằng nào mất rồi.

Tôi bắt đầu chạy trong nước với bốn chân bự như những cây cột điện thoại... và trước sự kinh ngạc tốt cùng của tôi, té ra voi biết bơi. Nhưng muộn quá rồi, chẳng ích gì cho tôi nữa. Tôi đã chìm xuống quá sâu, chẳng thể nào ngoi lên kịp.

Tôi thoáng thấy một cái bóng màu xám chết chóc vụt qua bên mình. Tôi nghe thấy, như từ xa xôi lắm, một tiếng nói bằng ý nghĩ, <Tôi thấy Rachel rồi, Hoàng tử Jake.>

Tôi xém bật cười.

Một con cá mập biết nói. Ax đó mà...

Thế rồi... tôi hoảng loạn!

Tôi bắt đầu quẫy điên cuồng. Tôi đập nước, bốn cái chân bự của tôi quật sùng sục. Tôi ráng trồi mình lên một cách vô vọng. Tôi quật vòi lung tung. Nhưng hoảng loạn cũng chẳng hơn gì dầu hàng êm ả. Tôi trồi lên, nhưng chỉ được chút xíu và quá muộn.

Tuy nhiên...

<Rachel đang hoàn hình!> con cá mập nói. <Không... đợi đã. Hoàng tử Jake, Rachel không hoàn hình. Ý tôi là, bạn ấy không trở lại hình người mà đang biến thẳng sang một loài vật khác!>

<Không thể vậy được!>

<Tôi biết. Nhưng đó lại là điều đang xảy ra!>

<Mình đang bám theo Rachel,> Cassie hét lên. <Mình sẽ lặn xuống nước, hoàn hình, rồi sẽ ráng biến thành cá heo trước khi hết không khí thở. Có thể mình sẽ giúp được nhỏ.>

<Rachel đang bé lại với một tốc độ kinh dị,> cá mập Ax nói.

Ax nói đúng. Tôi đang co rút lại. Co rút với một tốc độ kinh hoàng. Co rút lẹ tới mức tạo ra một xoáy nước nhỏ trong đó cái thân hình voi kéch xù của tôi đang biến đi...

<Jake! Coi kìa!> Marco hét lên. <Thằng cha trên thuyền đang biến hình! Tui thề rằng hắn đang hóa ra một người Andalite! Ôi trời! Chính hắn!>

<Phải, đúng Visser Ba rồi,> Cassie nói. <Quên hắn đi. Tụi mình phải cứu lấy Rachel!>

Biến hình, biến hình, biến hình. Tất cả mọi người đều đang biến hình, tôi nghĩ trong một trạng thái choáng váng gần như mê man.

<Ax, bi giờ mình đang là cá heo nè, nhưng mình chẳng thấy Rachel đâu hết. Hai bạn ở đâu vậy?> Cassie la lối. <Mình hông thấy được con voi và con cá mập nào hết!>

<Rachel đâu còn là voi nữa. Nhỏ bé quá mà.>

<Cái gì vậy?> anh Jake sốt ruột hỏi.

<Cả bọn đã tụ ở đây rồi! Ax, bồ phải kiểm cho ra Rachel đó!>

Tôi chậm chậm trôi lên khỏi bờ vực của sự mê man. Những bánh xe răng cưa của trí óc tôi từ từ chuyển động. Tôi đang ở dưới nước. Tôi chắc chắn về vụ đó. Nhưng tôi không còn là voi nữa.

Tôi đã thở được! Và tôi không chìm xuống nữa.

Ít ra thì cũng có vẻ như thế, vì tôi chẳng còn nhìn thấy gì nữa hết. Tôi đã bị mù.

Chớ có hoảng, Rachel! Tôi tự ra lệnh cho mình. Nhưng nói bao giờ cũng dễ hơn làm...

<Tôi không nhìn thấy Rachel đâu hết.> Ax thất vọng hét lên. <Mắt cá mập chẳng tốt mấy, mà Rachel thì bé quá. Tôi nghĩ bạn ấy đang biến thành một loài côn trùng.>

Côn trùng á?

Thật chậm rãi rồi tôi cũng kiểm soát được bản thân. Tôi có nhiều chân. Bốn chân. Không, sáu chân lận! Phải, tôi đã biến thành côn trùng. Tôi có râu. Tôi vẩy vẩy râu bốn phía và đánh hơi không khí. Chẳng có gì hết. Chẳng có gì ngoài cái mùi của bản thân tôi.

Không có nhận biết. Không có suy nghĩ. Đó là thân xác của một cỗ máy vô hồn. Chỉ có hai khả năng: loài mối... hoặc loài kiến!

<Ax? Cassie? Có lẽ là mình đang biến thành kiến!> tôi kêu lên. <Đừng ai nuốt bất cứ cái gì đó ngen. Coi chừng nuốt phải mình đó.>

<Bồ hồng sao chứ?> Cassie hỏi.

<Nếu không kể việc mình bị hóa ra kiến, kẹt trong một bong bóng nước ở giữa đại dương này thì cũng tuyệt vời đó.> Tôi nói, giọng châm biếm hơn mức cần thiết.

<Visser Ba đang biến từ Andalite qua vật gì khác kìa.> Marco thốt lên.

<Là vật gì? Hẳn biến thành con gì?>

<Tui làm sao biết được nó là con quái gì. Nhưng nó bự tổ chẳng và có vẻ biết bơi đó.>

<Ôi trời!> anh Jake thất vọng hét lên. <Rachel, em có hoàn hình được không? Em có trở lại hình người được không? Hay là cá heo?>

<Em chẳng biết nữa.> Tôi ráng tự làm dịu cái trí óc đang hoảng loạn và rối tung của mình. Tôi ráng tập trung vô việc biến hình. Vô việc trở lại hình người.

Tới đi, Rachel, chuyện này mình làm được mà, tôi tự nói với mình. Nhưng tôi có cảm giác mình đang tự dối lòng.

Tuy nhiên tôi lại cảm thấy mình đang lớn lên thêm một lần nữa. Tôi cảm thấy người mình ép chặt vô thành cái bong bóng nước.

<Hình như mình thấy được Rachel rồi!> Cassie kêu lên. <Không, đợi đã. Chỉ là sợi rong biển. Không, đúng là Rachel rồi. Nhỏ có màu xanh lục, dài cỡ hơn một centimet nhưng đang lớn lên rất lẹ.>

<Rachel, em đang biến thành thứ gì đó?> anh Jake hỏi.

<EM KHÔNG BIẾT!>

<Bình tĩnh nào, Rachel,> anh Jake khuyên.

<Bình tĩnh hả? Hừ, xin lỗi nếu em quạu, nhưng em vẫn tiếp tục biến ra những thứ mà em không hề muốn.>

<Đó là cá sấu!> Cassie kết luận. <Jake, đằng này nè. Phía này.>

Đột nhiên tôi lại nhìn thấy được. Hai con mắt hiện ra đúng lúc cho tôi nhìn thấy những chiếc chân kiến giống như những cái que đang biến ra chân cá sấu mập bè, có vảy màu xanh lục.

Tôi đang lớn lên với tốc độ khó tin.

Tôi cảm thấy làn nước lướt đi bên trên và xung quanh trong khi tôi ngày càng choán thêm chỗ. Nhưng ít ra thì tôi cũng đã nhìn được trở lại. Và không chết đuối. Cá sấu có khả năng nhịn thở một thời gian rất lâu.

Tôi có thể trông thấy trên đầu mình tấm màn mỏng màu sáng phân chia nước với trời. Và trong lòng nước, xung quanh tôi là hai con cá heo tổ chẳng màu xám, cả hai đang toét miệng

cười, nụ cười thường trực của cá heo. Cassie và anh Jake.

Cách chừng ba chục mét, là một con cá mập đầy vẻ đe dọa. Hy vọng đó là Ax.

Tôi nhìn anh Jake, có thể đó là Cassie cũng nên. <Em nghĩ là em có vấn đề về vụ biến hình...>

<Rachel à, cả bọn xem toi mạng vì em kín miệng về vụ này quá đó.>

Thật chẳng tin nổi là anh Jake lại có giọng châm biếm như thế.

<Ôi trời,> Marco kêu lên. Cậu ấy vẫn còn ở trong lốt hải âu. <Tui hổng biết Visser Ba bị giờ ở đâu, nhưng hẳn đã sẵn sàng để lặn xuống biển rồi đó. Và chắc mấy bồ chẳng muốn ở dưới khi hẳn lặn xuống đâu.>

<Hãy chuẩn khỏi đây trong lúc còn có thể,> anh Jake hô. <Rachel, nếu em cảm thấy vụ biến hình đó lại xảy ra thì cho tụi này hay liền nha.>

<Chút nữa hãy nói. Để em bơi ra xa cái đã.>

Sử dụng cái đuôi cá sấu to đùng, tôi quay người lại một cách dễ dàng và bắt đầu bơi.

Cassie, anh Jake và Ax đều quay lại rất lẹ và mười giây sau họ đã bỏ xa tôi. Tôi thấy anh Jake ngưng bơi và quay lại.

<Cá sấu châu Mỹ hổng phải là cao thủ bơi lội, ha Rachel?>

<Cá sấu châu Phi,> tôi sửa lại.

PP-PHẦM!

Một tiếng động giống như trái thủy lôi phóng đi. Giống như một vật gì thiệt lớn vừa nã đại bác vô lòng nước.

<Hẳn tới rồi đó,> Marco thông báo với giọng ảm đạm. <Để ý những mũi lao kia nha. Trông chúng thật ghê hồn.>

<Cái gì?> tôi hỏi. <Mũi lao hả? Mũi lao nào vậy?>

<Thì cái giống mà Visser Ba biến ra đó. Tui hổng chắc lắm, nhưng tui nghĩ có lẽ con quái đó phóng từ miệng ra những mũi lao đấy.>

<A!> Ax kêu lên. <Đó là loài cá phóng lao Lebtin! Bao lâu nay tôi đã rất muốn coi một con như thế. Ý tôi là... coi trong vườn thú hay một nơi nào đó tương tự vậy.>

<Hừ, có lẽ tụi mình không thể chạy thoát khỏi nó với Rachel trong lốt cá sấu thế kia đâu,> anh Jake nói.

<Mấy bồ cứ thoát khỏi đây đi. Mình sẽ chăm sóc Visser Ba cho,> tôi nói, giọng ra vẻ can đảm. <Tại mình mà cả bọn lâm vô thế kẹt.>

<Thử vậy xem sao,> anh Jake nói.

Rồi anh bắt đầu đưa ra những mệnh lệnh. <Tản ra. Luôn di chuyển để nó không dễ nhắm.

Marco? Tụi này có thể cần tới sự trợ lực của bồ ở dưới này đó.>

CHƯƠNG 16

Tôi nổi lên mặt nước, chỉ để hở hai lỗ mũi và đôi mắt. Tôi thở ra và hít khí lành vô đầy hai lá phổi.

Tụi cá heo cũng làm như vậy, phun nước qua cái lỗ phía sau đầu và hít không khí tươi mới vô.

Vài giây trước khi lặn xuống nước trở lại, tôi trông thấy Jeremy Jason đang đứng ở phía đuôi của chiếc du thuyền. Mặt anh ta nở một nụ cười toe toét, đầy phấn khích. Anh ta chỉ trở và cười giòn giã như một fan trong trận đấu bốc.

Tiếng anh ta la theo gió bay tới tôi.

“Ông ta ghê gớm quá, ha?”

Jeremy đang ám chỉ Visser Ba đó.

Anh ta vừa chứng kiến tên Visser bỏ lột người, sang lột Andalite, rồi biến thành một loài thú dễ sợ của một hành tinh xa lắc. Và phản ứng của anh ta trước tất cả những cảnh tượng ấy là sự ngưỡng mộ.

Tôi cảm thấy giận dữ không thể tả.

Một con người bán rẻ chính giống nòi của mình là loại người gì đây nhỉ?

Tôi chìm xuống trở lại dưới những con sóng bạc đầu. Và lúc đó tôi thấy hấn.

Hấn. Visser Ba.

Đó là một lột biến hình kỳ quặc, chẳng giống thứ gì trên Trái Đất cả.

Trông nó giống một con cá đuối gai màu vàng lợt, rất bự - một chiếc bánh kẹp có sự sống, bẹt dẹt và đáng thuôn thuôn. Nó gần như bay trong lòng nước bằng cách đập đập hai bên mép. Trên đỉnh đầu nó có hai con mắt vòi và bên dưới là những sợi râu đu đưa.

Suốt dọc lưng nó là những chiếc lao xếp đều tăm tắp một hàng.

Một chiến đấu cơ phản lực giấu những trái tên lửa dưới hai cánh thế nào thì con vật này cũng giữ những chiếc lao của nó như vậy, chỉ khác là chúng được đặt ở trên cùng. Tất cả xếp gọn ghẽ một hàng, hướng ra phía trước.

Những chiếc lao - có lẽ đến hai mươi chiếc - mỗi chiếc dài cỡ một cái cán chổi và cũng dày như thế. Trên thân chiếc lao có những đường sọc so le màu vàng, xanh lục và điểm màu xanh lam.

Có thể đó là hình thức nguy trang của con cá phóng lao Lebtin trên hành tinh quê hương của nó. Nhưng ở đây, trên đại dương của Trái Đất, nó trông có vẻ lờ lợ và đập vô mắt kẻ khác quá rõ.

Con cá phóng lao Lebtin bay trong lòng nước. Lẹ hơn tốc độ di chuyển của cá sấu, cá heo hay cá mập.

<Nó phóng lẹ quá,> anh Jake nhận xét.

<Phải,> tôi tán thành.

<Nhưng hổng được uyển chuyển lắm,> anh Jake nói tiếp.

<Ừa. Nó có vẻ chậm chạp lúc quay mình.>

Tôi liếc về bên trái.

Ax đang ở đằng đó. Xa hơn một chút là anh Jake. Cassie ở bên tay mặt tôi. Con cá phóng lao bây giờ chỉ còn cách chừng ba mươi mét. Tôi chỉ có thể cầu cho mình đừng có đột ngột biến hình nữa mà thôi.

Thế rồi...

Con cá phóng lao - Visser Ba - bắt đầu phồng người lên, như thể một trái bóng được bơm căng.

Nó bơi chậm lại... chậm lại....

PHỤT!

Một chiếc lao phóng ra từ miệng con cá! Y như một quả tên lửa phóng trong lòng nước. Thậm chí tôi không kịp nghĩ tới việc né tránh.

<AAAAA!>

Chiếc lao xuyên qua đuôi tôi, sát ngay dưới lưng.

Đau thấu xương sống.

Máu chảy loang xung quanh tôi.

Máu của tôi!

Tôi ngó xuống.

Mũi lao vẫn nằm đó, xuyên qua lớp vảy của tôi. Tôi chỉ biết trừng trừng nhìn nó. Lố bịch thiệt. Nó xuyên cứng qua người tôi vậy đó!

<Rachel!>

<Ha ha!> Visser Ba cười to. <Thật hữu hiệu! Con vật này trình diễn mới hay làm sao!>

Tôi nhìn Visser Ba.

Một trong những mũi lao trên lưng nó đã lặn gọn vô một cái túi. Rồi nó bắt đầu phồng người lên trở lại, sẵn sàng phóng tiếp một mũi lao nữa.

<Coi chừng! Di chuyển! Di chuyển!> anh Jake hú lên trong đầu chúng tôi.

Nhưng tôi chẳng thể di chuyển được nữa.

Cái đuôi của tôi đã liệt.

Tôi muốn tấn công con vật ngoài Trái Đất, nhưng tôi chỉ hơi động đậy được người thôi.

PHỤT!

Mũi lao thứ hai bay thẳng tới Cassie. Nhưng con cá heo quá lẹ. Cassie quấy mạnh một cái và mũi lao chệch đi vài milimét.

Tôi trông thấy một vết cắt trên lưng Cassie ở chỗ mũi lao đâm vào.

<Mình hỏng sao, mình hỏng sao!> Cassie kêu lên.

Vẫn còn may, chỉ chậm một phần mấy giây thôi là Cassie đã bị xuyên từ dưới lên trên rồi.

Con cá Lebtin vẫn lao tới chúng tôi.

Tôi lặn lưng, ngửa cái bụng tái lợt lên.

<Anh Jake! Rút đi! Chuồn khỏi đây thôi. Nó lẹ lắm! Mấy bồ phải tản ra, có vậy mới thoát được!>

<Anh không bỏ em lại đâu!>

<Đừng chần chừ nữa. Rút lẹ đi! Em sẽ giả chết. Và nếu như nó tới gần...>

Anh Jake do dự một chút, rồi phát lệnh. <Tản ra! Chạy!>

<Mình không bỏ Rachel lại đâu!> Cassie kêu lên.

<Cassie, bồ phải rút lẹ đi,> tôi nói. <Liền bây giờ! Thoát khỏi đây hoặc là cả bọn bị tiêu diệt!>

Visser Ba lướt trong lòng nước bay về phía chúng tôi.

Tôi trông thấy một mũi lao mới lặn vô cái túi. Nó bắt đầu phồng người lên, hút nước vô để phóng lao.

<Nó lại sẵn sàng rồi đó. THOÁT KHỎI ĐÂY LIỀN ĐI!>

Cassie, anh Jake và Ax ngoắt mình, mỗi người lao về một phía.

PHỤT!

Chiếc lao rượt theo Ax!

Ảnh đã ở cách xa ba mươi mét và đang di chuyển với tốc độ tối đa của cá mập. Nhưng chiếc lao nhanh chóng bắt kịp.

<Ax! Ax! Coi chừng!> tôi hét lên.

Ax ngoặt sang phía tay mặt và chiếc lao xọt qua hồng trúng người ảnh.

<Cảm ơn Rachel!> Ax la lên.

Tên Visser do dự. <Tan hàng hả? Được lắm, chỉ ảnh hưởng tới thứ tự ta sẽ giết đứa nào trước đứa nào sau mà thôi...>

Tôi vẫn còn tỉnh táo đôi chút.

Tôi nằm ườn ra, lơ lửng trong lòng nước, bụng phoir lên, trông như chết rồi và rắng không để ý đến cái đau từ cái đuôi bị trúng lao.

Mày rượt theo Cassie đi, tôi thầm van xin. Đuổi theo Cassie đi, con vật ghê tởm kia.

Nếu như tên Visser rượt theo Ax, nó sẽ cách tôi quá xa. Nếu nó rượt theo anh Jake thì cũng vậy. Chỉ có Cassie có thể dụ nó tới gần tôi.

Visser Ba đập hai cánh của nó dưới nước.

Tôi toét miệng cười kiểu cá sấu.

Nó tới gần, tới gần, rồi chậm lại để bắt đầu phòng người.

Nó lớn lên, lớn lên, giống như một trái banh căng quá mức.

Và tới gần, gần hơn nữa.

Ba mét... một mét rưỡi... sáu mươi centimet... ba mươi centimet...

Vừa đủ gần.

Tôi căng từng bắp cơ trong thân thể đầy sức mạnh của con cá sấu. Đầu tôi phóng ra phía trước. Hai hàm tôi mở rộng hoác.

Và tôi cắn phập.

Cắn quyết liệt.

Cá sấu có bộ hàm mạnh mẽ nhất trong vương quốc các loài động vật. Các hàm của chúng có thể cắn vỡ tan cả những tảng đá...

Tôi cắn chặt cái hàm cá sấu đầy răng nhọn vô cánh bên trái của con cá phóng lao Visser Ba.

Và rồi...

PHỤP!

Phụp!

Giống y như căn vô một trái bóng đầy nước vậy đó.

Con cá phóng lao nổ cái bụp.

Tất cả nước mà nó hút vô để phóng mũi lao kế tiếp đã phì hết ra qua cái lỗ mà tôi vừa tạo ra.

Và con cá phóng lao Lebtin kia học được một cách bay hoàn toàn mới mẻ.

Nó quay như chong chóng trong lòng nước, nhảy lên mặt biển và uốn mình tung lên trời y như một con cá heo bị bệnh, rồi hạ xuống ở cách xa đó với một tiếng tõm nặng nề.

Và chúng tôi nghe tiếng Visser Ba la lên, <Aaaaa!>

Tôi thả lỏng người, mặc dù thư giãn kiểu này chỉ tổ làm cho tôi để ý tới cái đuôi đau nhức của mình.

Một con cá heo tới chạm mũi vô tôi.

<Ê, Rachel! Tui nè, Marco nè. Tui đã tới đây để cứu bồ!>

Tôi phì cười. <Bồ tới đúng lúc đó, Marco. Thiệt đúng lúc.>

CHƯƠNG 17

<**D**ị ứng,> Ax nói. <Rachel đã thu nạp một giống vật mà bạn ấy dị ứng. Điều ấy đôi khi có xảy ra.>

“Vụ biến hình ngoài kiểm soát đó là một kiểu dị ứng hả? Mình bị dị ứng? Dị ứng cái gì vậy ta?”

“Con vật mà bồ thu nạp gần đây nhất là con gì?” Cassie hỏi, rồi nhỏ tự trả lời luôn. “Cá sấu. Chắc chắn là bồ dị ứng với cá sấu rồi.”

Bọn tôi đang an toàn ở trong khu rừng gần trang trại nhà Cassie. Đó là khu vực bọn tôi thường lui tới để bàn chuyện riêng. Ax cần phải hoàn hình Andalite. Và Tobias... phải, Tobias cần sẵn mồi cho bữa chiều trước khi trời tối.

Bọn tôi đang ở gần một bãi nhỏ cỏ mọc um tùm và đầy nhóc chuột. Tobias đang đậu trên một nhánh cây phía trên đầu cả bọn, dôi cặp mắt sắc như tia laser của mình vô đám cỏ.

Mấy đứa kia thì chăm chăm nhìn tôi. Cassie thì thoảng lại lắc lắc đầu như thể cảm thấy mắc lỗi khi để cho tôi khư khư giữ lấy bí mật của mình.

“Ax, anh nói vì tôi đã thu nạp con cá sấu ấy nên tôi mất khả năng kiểm soát công nghệ biến hình hả?”

<Không mất hết khả năng kiểm soát đâu. Chỉ một phần thôi. Nó giống... giống như khi con người các bạn đột nhiên xì mạnh ra đằng mũi và kêu “ách xì” vậy đó.>

“À, hắt hơi. Anh nói là tôi hắt hơi...”

<A ha!> Tobias thốt lên. Cậu ấy dang rộng cánh và lướt qua bãi cỏ, chỉ cách mặt đất khoảng một mét. Đột nhiên Tobias lượn tròn, giương vuốt ra, và chỉ vài giây sau là mất hút.

“Lại một chú chuột bị ăn đất rồi,” Marco bình luận.

<Đúng vậy đó Rachel,> Ax nói. <Bạn đã bị dị ứng với ADN của cá sấu.>

“Vậy thì tôi phải làm gì bi giờ? Có thứ thuốc nào cho tôi uống hay có biện pháp gì đó không?”

<Chẳng có thuốc gì đâu. Ít ra là chẳng có thứ thuốc nào mà loài người có thể chế ra để chữa khỏi bệnh này đâu. Nhưng trong những trường hợp như thế này, có một quá trình xảy ra một cách tự nhiên. Ít ra là đối với người Andalite. Nó có tên là *hereth illint*.>

“Nghe như thơ ấy,” Cassie thốt lên.

<Dịch thật sát nghĩa là “ợ ra ADN”.>

“Bi giờ mới đúng là thơ đó,” Marco bật cười.

<Vì chúng tôi không có miệng nên không có những từ như “ói ra”, “khạc ra”. Thay vì thế chúng tôi kêu bằng *hereth*.>

Cả anh Jake cũng phải mỉm cười.

“Rachel sẽ thực hiện quá trình ấy ra sao?” anh Jake hỏi Ax.

<ADN gây hại cuối cùng sẽ bị trục ra khỏi hệ thống của Rachel. Bạn không thể kiểm soát được thời gian xảy ra việc đó đâu. Bạn chỉ phải cẩn thận thôi, đặc biệt vì con cá sấu ấy là một con vật nguy hiểm.>

“Nghe dễ nhỉ,” tôi nói. “Lúc nào mà tôi chẳng cẩn thận.”

<Không dễ đâu. Vì bạn sẽ phải biến thành một con vật trong khi bạn vẫn giữ nguyên thân thể của mình. Bạn phải tạo ra cả một con vật sống từ vật chất dư thừa trôi nổi trong Không gian Zero.>

Tôi ngó Ax.

“Xin lỗi, anh nói gì vậy?”

<Cho tới khi quá trình *hereth illint* bắt đầu, bạn có thể kiểm soát một số triệu chứng bằng cách giữ cho mình thật bình tĩnh và không quá xúc động. Vụ biến hình ngoài kiểm soát trong lòng nước đã xảy ra khi bạn bức tức hay xúc động.>

Tôi nhún vai.

“Tôi đã phát khùng lên vì cái tên gốc Jeremy Jason phản bội những người hâm mộ hắc. Chưa nói là phản bội cả giống nòi của hắc.”

<Và sự việc tương tự xảy ra khi bạn ở trong văn phòng của lão Chapman, lúc đó bạn sợ hãi?

Tôi gật đầu.

“Ờ hờ. Cũng không hẳn là sợ hãi, mà chỉ là quá căng thẳng thôi.”

<Thế còn lần đầu tiên? Khi bạn biến hình ngay trong nhà của bạn thì sao? Lúc ấy bạn xúc động vì cái gì?>

“Chẳng có gì hết.” Tôi làm mặt tỉnh.

“Khi cái vụ đó bắt đầu thì em đang làm gì?” anh Jake hỏi tôi.

“Em chẳng nhớ nữa,” tôi xạo.

Cassie nhướn mày ngó tôi.

“Rachel, lúc đó bồ đang lướt coi những hình ảnh của Jeremy Jason trên Internet mà...”

“Thì sao nào?” tôi chất vấn. “Vậy thì có gì xúc động?”

“Thì ra là á-i-t-ì-n-h,” Marco quang quác lôi ra cái từ ấy. “Nỗi xúc động nguy hiểm chết người của tuổi mới lớn. Rachel bị chinh phục bởi sự hấp dẫn ấy! Bởi nỗi khát khao! Bởi đam mê mãnh liệt không thể kiểm soát! Và nó..”

Marco bị ngắt ngang vì tôi nhào tới định cho cậu ta một trận. Nhưng Marco đã né được và núp đằng sau Ax.

“Jeremy đã biến Rachel thành một con vật điên khùng!” Marco vẫn không chịu im. “Thực ra là cả đồng những con vật điên khùng. Nhỏ đã biến thành một con cá sấu của á-i-t-ì-n-h!”

Lúc đó, đột nhiên tôi nhận thấy một đám lông vũ bắt đầu hiện lên trên da mình.

Lông chim đại bàng đầu bạc.

Tôi rên lên.

<Xem kìa!> Ax để ý thấy sự biến hình bắt đầu trên người tôi. <Đam mê và xúc động khởi động phản ứng dị ứng. Bạn phải ráng tiêu diệt các xúc động.>

“Nếu tôi tiêu diệt Marco thì sao đây?” tôi gầm gừ.

“Vậy thì hoàn hảo quá đi,” Marco nói. “Nàng Xena hùng mạnh có một nhược điểm: sự xúc động của con người. Nàng là một nạn nhân của á-i-t-ì-n-h.”

Anh Jake nắm tay Marco và vặn thật mạnh. “Marco, nếu bồ làm cho Rachel phát khùng, nhỏ sẽ biến hình đó. Và nếu như nhỏ bắt đầu biến hình, nhỏ có thể kết thúc bằng một con gấu xám Bắc Mỹ. Bồ thực sự muốn nhỏ lao vô bồ trong lồng một con gấu xám hả?”

Marco do dự.

Cậu ta liếc nhìn tôi, và cắn môi.

“Tui biết bồ muốn nói gì rồi, Jake. Tui nghĩ là mình nên đi coi Tobias xơi chuột thì hơn.”

Lúc tôi có thể đảo ngược quá trình biến hình thì lông vũ đã mọc đầy nửa mình tôi. Phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được chứ bộ.

“Ax, bồ hãy nói cho Rachel biết kỹ hơn về cái vụ *hereth illint* ấy đi, để cho nhỏ được chuẩn bị kỹ càng hơn. Còn Rachel, hãy cố lách mắt trước khi tình trạng của em tốt đẹp hơn. Thí dụ như đừng có tới trường. Và quên cái chương trình tivi mà em sẽ có mặt cùng với Jeremy Jason đi. Tên Visser Ba đã biết là chúng ta đang nhắm tới Jeremy Jason. Hắn sẽ lập tức biến cậu ấy thành một tên Mượn xác. Anh chàng tài tử ấy đã nhìn thấy quá nhiều. Có thể chúng ký sinh cậu ấy liền bây giờ đấy.”

“Nhưng tui mình vẫn phải ngăn ảnh lại, không thể để ảnh tuyên truyền cho hội Chia Sẻ. Tui mình có thể bắt ảnh, nhốt vô chỗ nào đó trong ba ngày để cho tên Yeerk trong đầu ảnh chết toi.”

“Dĩ nhiên là tui mình phải ngăn cậu ta lại rồi. Chỉ có điều là chưa kiếm ra cách nào khác để tiếp cận cậu ta...”

“Có thể ảnh sẽ bắt đầu quảng cáo cho hội Chia Sẻ trong buổi *Trình diễn của Barry và Cindy Sue*. Sau đó ảnh sẽ rời khỏi thị trấn,” tôi cố vớt vát. “Đây là cơ hội cuối cùng của tui mình. Bây giờ chúng đã bắt đầu đề phòng và canh chừng tui mình rồi. Sẽ khó mà tới gần chiếc du thuyền ngu xuẩn kia lần nữa. Buổi trình diễn này có thể là cuộc gặp gỡ cuối cùng với anh ta.”

Nụ cười dễ chịu tan biến trên môi Jake.

Ảnh nhìn tôi một cách nghiêm khắc.

“Lẽ ra em nên nghĩ trước về tất cả những chuyện ấy mới phải, Rachel ạ. Em đã làm hư việc bữa nay. Em đã cho Visser Ba biết rằng chúng ta đang nhắm tới Jeremy Jason. Lần tới nếu như em không trong tình trạng thuận lợi để lãnh nhiệm vụ thì em nên cho mọi người biết.”

Ước chi tôi có thể chối phăng tất cả.

Nhưng tiếc thay, mọi điều anh Jake nói đều quá đúng.

Tôi liếc qua Cassie.

Nhỏ đang ngó xuống đất, vẻ bối rối.

Ax ráng hướng cả bốn con mắt ra chỗ khác, như thể ảnh đang quan sát cái gì đó rất quyền rũ ở ngoài xa tít tắp vậy đó.

Tôi không thấy được Tobias. Cậu ấy vẫn đang ở giữa đám cỏ cao. Nhưng chắc chắn Tobias có nghe thấy tui tôi nói chuyện vì cậu ấy nói riêng với tôi, <Đừng lo, Rachel. Hồng sao đâu mà.>

“Không, không sao hết,” tôi cũng ráng tự an ủi mình như vậy.

Phải, tôi đã xử lý thiệt đổ tình huống vừa qua. Nhưng tôi quyết định sẽ sửa chữa.

Vì vậy tôi buộc lòng phải nói dối thêm nữa.

Hôm sau tôi bảo anh Jake và Cassie là quá trình ấy đã xảy ra. Cái vụ *hereth illint* đó mà. Tôi kể cho hai người nghe vụ ấy với nhiều chi tiết. Tôi miêu tả dài dòng về sự kỳ quặc của nó. Thái độ của tôi rất thuyết phục, và cả hai đã xiêu lòng.

Dĩ nhiên nếu tôi tìm cách lừa Ax thì sẽ không xong đâu. Bởi vì tôi đâu có thực sự biết mọi việc sẽ diễn ra thế nào trong quá trình “ợ ra ADN” ấy. Chẳng đứa nào trong bọn tôi thực sự hiểu khi Ax giải thích vụ đó cả.

Mỗi khi Ax bắt đầu nói về không gian Zero là cả bọn chỉ biết chờ hết người ra thôi.

Nhưng nếu như tìm cách lừa Ax, anh sẽ nêu lên một câu hỏi mà cả anh Jake lẫn Cassie chưa bao giờ nghĩ tới: Bạn đã làm gì với con cá sấu thừa ra kia?

Dù sao, cái hôm tôi gặp anh Jake ở trường, và bảo anh rằng vụ đó đã hoàn thành, thì anh tin tôi liền. Cả Cassie cũng tin tôi bởi vì tôi nói với nhỏ trong những tiếng thì thầm vội vã khi chúng tôi chuyển lớp học.

Tôi nói mà chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Cassie, vì sợ nhỏ sẽ phát hiện ra là tôi nói xạo.

Tôi không còn sự chọn lựa nào khác.

Tôi phải có mặt trong buổi *Trình diễn của Barry và Cindy Sue* để tìm mọi cách ngăn chặn không để Jeremy Jason quảng cáo cho hội Chia Sẻ trong buổi trình diễn ấy...

Tôi biết mình chẳng sao mà. Chỉ cần tôi kiểm soát tốt các cảm xúc của mình là được. Chỉ cần tôi giữ cho mình vô cảm là tôi sẽ chẳng sa vô những vụ biến hình mất kiểm soát. Mà tôi chế ngự cảm xúc khá giỏi đấy.

Có thể là trừ sự giận dữ ra.

Tôi có chút vấn đề với loại cảm xúc này.

Nhưng làm gì có ai khiến tôi nổi khùng trong một buổi truyền hình kia chứ? Mọi việc sẽ suôn sẻ thôi.

Sẽ ổn thôi mà.

Tan trường ra, tôi lại kêu taxi để về khách sạn của ba.

Tôi bảo taxi rẽ qua nhà tôi.

Những người thợ đang dọn dẹp đồng tàn tích của buồng bếp và buồng ngủ của tôi. Một chiếc xe tải bự đậu trước nhà tôi, thùng xe chất đầy gạch và xà bần.

“Cô có nghe nói chuyện gì đã xảy ra ở đây không?” bác tài xế taxi hỏi tôi. “Ngôi nhà này bị sụp mà chỉ sụp một phần thôi. Cô thấy không, thời buổi này người ta xây nhà như vậy đó...”

Tôi ngạc nhiên thấy ba đang chờ tôi ở khách sạn.

“Sắp tới giờ rồi!” ba kêu lên giọng có vẻ phấn khích ngay lúc tôi bước vô phòng. “Buổi trình diễn được truyền hình trực tiếp lúc năm giờ! Bây giờ là gần ba giờ! Con đi đâu về đây?”

“Con đi học mà ba.”

“Ừ nhỉ. Thôi, lệ lên con. Hên là ba con mình có thể đi bộ tới trường quay, tránh được kẹt xe. Trường quay ở ngay cuối phố. Chỉ năm phút đi bộ thôi.”

Sau khi buồng ngủ bị sụp tôi chỉ còn lại ba bộ lạnh lặn, vì vậy việc chọn đồ để mặc chỉ tốn rất ít thời gian.

Tôi vội vã kêu Cassie và hồi nhỏ gấp lên.

Nhỏ phải gặp tôi ở trường quay mà...

Cassie không có ở nhà, có khi nhỏ đã đợi tôi ở trường quay rồi cũng nên.

Kế hoạch là vậy: Cassie sẽ vô cùng với tôi. Những người khác sẽ tìm cách lọt vô trường quay trong lốt những con vật hiền lành. Bọn Yeerk chắc chắn sẽ canh chừng địa điểm ấy, có thể chúng còn gài vài người của chúng trong đám khán giả nữa. Và biết đâu Barry hay Cindy Sue cũng có thể là những kẻ Bị mượn xác...

“Con có hồi hộp không?” ba tôi hỏi khi hai cha con hồi hả đi trên phố.

“Không ạ,” tôi đáp.

“Truyền hình trực tiếp, phát toàn quốc. Hàng triệu khán giả. Từ bờ đại dương này qua bờ đại dương kia. Vậy mà con không hồi hộp?”

“Bây giờ thì con hồi hộp,” tôi lầm bầm.

Tôi cố trấn áp sự hồi hộp.

Tôi chỉ được phép trải qua mọi sự mà không được có chút cảm xúc mạnh nào.

Tôi tin mình có thể làm được vậy.

Chúng tôi đi qua người thường trực của trường quay, ba tôi đi trước, dáng vẻ một ông VIP, tôi lúi túi chạy cho kịp ba.

Cassie đang đợi trong hành lang, nhỏ lập tức theo sát gót tôi.

“Bồ sao rồi?” nhỏ hỏi tôi.

Tôi nhún vai. “Tuyệt.”

“Thiệt chứ?”

“Thiệt.”

“Có hồi hộp không?”

“Không.”

“Phấn khích?”

“Không.”

“Sợ?”

“Dứt khoát không.”

Nhỏ nghiêng sát vô tôi và thì thầm. “Có kế hoạch gì không? Ý mình là chính xác thì chúng ta sẽ làm gì với Jeremy Jason?”

Tôi nhún vai. “Tốt hần lại.”

“Bằng cách nào?”

Tôi toét miệng cười. “Chơi ngẫu hứng.”

“Ờ hờ.”

Đột nhiên một con lama chạy vụt qua. Những chiếc móng xinh xắn của nó lướt trên mặt sàn đánh xi bóng. Nó quành ở một góc và biến mất.

“Cái gì thế...” ba tôi ngỡ ngàng hỏi.

“Tuyệt vời,” Cassie thốt lên. Hai mắt nhỏ sáng lên như mỗi lần nhỏ thấy một con thú. “Đó là con lama. Loài vật này rất sạch sẽ, bồ biết đấy. Chúng...”

Đột nhiên có hai người vận đồ kaki lao tới. Họ xô cả vào chúng tôi, quành theo con lama và biến mất.

Ba người chúng tôi chỉ biết đứng đó trân trân ngó nhau. Rồi một người thứ ba, một phụ nữ cầm kẹp hồ sơ chạy tới như muốn đứt hơi. “Các vị có trông thấy một con lama không?”

Tôi chỉ. “Lối kia kìa.”

“Nè, có chuyện gì vậy?” ba tôi hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu như thể thế giới sắp sụp đổ. “Bart Jacobs sắp trình diễn với đám thú của ông. Con lama bỗng bỏ chạy. Con lama này lấu lĩnh thiệt.”

“Bart Jacobs? Cái tên nghe quen quen. Có phải cái ông hay đưa mấy con thú lên truyền hình trực tiếp không ta?”

Cassie cau mặt.

“Đúng ông ta đấy. Mình ghét thấy những con thú hoang bị lôi vô trường quay và bị đối xử như...”

“Được rồi. Nếu không còn thú hoang nữa, thì chúng ta tiếp tục đi thôi.” Ba tôi ngắt lời và bước tiếp, chúng tôi lú lú theo bèn gót.

Ba kéo chúng tôi ào vô phòng hóa trang. Phòng đang mở cửa. Một phụ nữ có mớ tóc kì dị và đôi môi tô đen đá lông nheo với ba tôi. Rồi bà ngoảnh tôi và Cassie, như thể đang ráng hình dung coi bà sẽ làm gì với hai bộ mặt này đây.

“Cháu nó đấy,” ba tôi chỉ vào tôi. “Rachel, đây là cô Tai. Tai, đây là Rachel, con gái tôi. Cháu sẽ tham gia buổi diễn.”

“Nước da đẹp lắm,” Tai nhận xét. “Nhưng tôi nghĩ phải làm cho tóc dày thêm.” Bà nắm một mớ tóc của tôi và gần như hất tung nó lên một cách khinh bỉ. “Cô bé xài thứ dầu gì vậy?”

Tôi nói tên hiệu dầu gội.

Bà Tai nhếch mép.

Ba tôi bỏ ra ngoài gặp mấy người quen. Và bà Tai xô tôi vô một chiếc ghế kiểu thợ cạo, chụp một tấm khăn lên người tôi và bắt đầu thao tác với những chiếc bàn chải.

Tôi ghét bị người khác xô đẩy lung tung như vậy.

Điều đó xém làm tôi phát khùng.

“Tóc với tai! Tóc với tai!” bà Tai vừa làm vừa càu nhàu. Rồi bà giật. Hơi quá mạnh.

Tôi ghét bị người khác giật tóc.

Đột nhiên, bà Tai lui lại. “Tóc cô bé làm sao vậy nè? Nó... hóa ra màu xám!”

Tôi ngoảnh vô tấm kiếng sau lưng bà, và thấy hai điều. Vẻ mặt kinh hoàng của Cassie và mái tóc của tôi đang biến thành màu xám. Xám và bồm xồm.

Giống như lông chó sói.

Vụ ấy đang xảy ra!

Tôi đã phát khùng vì bà Tai và tôi bắt đầu biến hình. Thành chó sói!

Tôi liếc một cách tuyệt vọng về phía Cassie. Nhỏ lập tức hành động.

“Coi kìa!” Cassie la lên. “Ngoài hành lang kìa! Có... ừm... đúng là Kevin Costner! Với Tom Cruise nữa!”

Bà Tai rớt rít. “Đâu? Đâu?” rồi vứt bàn chải và chạy ra cửa.

Tôi cố gắng tập trung tâm trí.

Bình tĩnh... bình tĩnh... không được xúc động...

Cassie rít lên. “Bồ nói dối! Bồ không hề có vụ *hereth illint*! Bồ vẫn còn dị ứng!”

“Mình đang ráng bình tĩnh lại đây Cassie,” tôi cảnh báo nhỏ. “Mình đang ráng hoàn hình...”

“Bồ không thể tham dự màn trình diễn ngu xuẩn này khi bồ vẫn như thế!” Cassie vẫn tiếp tục rít lên.

“Mình sẽ tham dự. Chỉ còn mỗi cách đó thôi! Mình sẽ không để đồ khốn kiếp ấy... nhưng coi kìa! Bờ chỉ làm cho mình bực bội thêm thôi!”

Lớp lông thú màu xám bắt đầu mọc trên hai cánh tay và mu bàn tay tôi.

Tôi nhắm mắt lại.

Không giận dữ. Không giận dữ. Không giận dữ.

“Tôi chẳng thấy Kevin Costner đâu hết,” bà Tai vừa bước vô phòng vừa kêu lên giọng hoài nghi.

“Em cam đoan là ổng mà,” Cassie nói.

“Nào, bây giờ tóc tai cô bé ra sao rồi?” bà Tai hỏi và ngó trùng trùng vô cái đầu lúc này đã trở lại bình thường của tôi.

“Ừm... tóc con hổng được chăm sóc đầy đủ hả cô?” tôi giả ngây.

Và đúng ngay lúc đó chàng trai duyên dáng nhất hành tinh bước vô phòng hóa trang và tôi bị nhồi tiếp một cú sốc nữa.

“Jeremy Jason,” tôi nghe tiếng Cassie thì thầm giọng kinh ngạc.

Không xúc động... không xúc động, tôi tự nhủ.

Nhưng... khi nhìn thật gần anh chàng ấy mới duyên dáng làm sao.

Và rồi anh mỉm cười với Cassie và gần như ôm lấy nhỏ, như cái cách có lẽ anh đã làm với cả triệu fan trước đó.

Tôi thấy hai đầu gối Cassie bủn rủn.

Nhỏ thực sự run rẩy toàn thân.

“Chào, tôi là Jeremy Jason McCole,” anh nói với tôi. “Bạn cũng tham dự màn trình diễn phải không?”

“Phải,” tôi đáp, ráng làm bộ tỉnh. “Tôi cũng tham dự màn trình diễn.”

Tôi không đứng lên khỏi chiếc ghế hóa trang. Và không bắt tay anh. Bởi vì tôi phải thú nhận với bạn sự thật này: Dù rằng biết anh tệ cỡ nào, rằng trong đầu anh đang có một con sên Yeerk độc địa màu xám, nhưng nếu anh ôm lấy tôi như vừa ôm Cassie, tôi sẽ rất xúc động và sẽ biến hình.

Tôi sẽ biến hình thực sự đấy.

“**H**ê,” Jeremy Jason ngó tôi, cái nhìn xéo nổi tiếng của anh có vẻ nghi ngờ. “Tôi có gặp bạn ở đâu rồi thì phải?”

Tôi lắc đầu. “Không. Dứt khoát là không.”

“À, phải rồi. Bạn là cô gái đã rớt vô vũng cá sấu sau chú nhóc nọ. Bạn có mặt trên tivi bữa nay, đúng không?”

“Chưa hết đâu,” Cassie vội vàng nói. “Nhỏ còn bị nhà sụp xuống đầu nữa đó.”

Tôi ngó Cassie như muốn nói “Bồ đang làm cái quái gì vậy?” Làm như bị nhà đổ xuống đầu thì Jeremy Jason sẽ nghĩ về tôi tốt hơn í? Làm như vụ đó gây ấn tượng cho anh không bằng...

Cassie nhìn tôi một cách bất lực, bối rối, và nhỏ nhún vai.

Nhỏ tiếp tục nhìn trân trân Jeremy Jason với nụ cười hơi kỳ quặc. Dĩ nhiên là, nói cho ngay, có thể tôi cũng đang có một nụ cười hơi kỳ quặc vậy đó.

Jeremy Jason mím một nụ cười sáng bừng gương mặt. Rồi anh nói. “Nè, Cô Gái Tai Họa, cô và bạn cô có thể ra khỏi đây được không? Tôi cần phải hóa trang. Và tôi không muốn có khán giả trong lúc này đâu.”

Bà Tai nhìn tôi một cách hung hãn và hất đầu về phía cửa ra vào.

Bên ngoài hành lang chúng tôi thấy con lama. Nó đang đứng đó, ngâm ngời chuyện riêng tư của nó.

“Cô Gái Tai Họa?” tôi nhắc lại. “Xin lỗi tôi nghe hổng rõ?”

“Ra khỏi đây?” Cassie nhắc lại.

Cả hai đứa nhìn con lama.

“Nếu mày đang đợi hóa trang, thì có thể quên đi được đấy,” tôi bảo con lama. “Mày đâu phải ngôi sao cỡ bự.”

<Có thể không, nhưng một ngày nào đó tôi sẽ là một ngôi sao.> Con lama nói.

“Yaaa!” Cassie và tôi hét lên.

Chắc bạn nghĩ là hai đứa tôi hẳn đã được chuẩn bị cho những chuyện kỳ lạ như chuyện con lama biết nói này, thế nhưng chúng tôi đã hoàn toàn bị bất ngờ.

“Marco?” tôi rít nhỏ.

<Còn ai khác có thể duyên dáng như thế? Hãy coi kỹ bộ lông, coi kỹ nụ cười lama xinh xắn của tui nè.>

“Bồ đang làm trò gì vậy?”

<Jake đang ở loanh quanh đâu đây trong lối gián. Ax thì trong lối ruồi. Tui cũng vô theo cách ấy, nhưng rồi tui thấy con lama này đang lêu têu sắp xổng ra. Vậy là tui nghĩ, hê, tại sao

phải làm một con bọ nhí?>

“Thế con lama thật đâu rồi?” Cassie hỏi nhỏ.

<Đừng có lo. Tui đã nhốt nó vô một phòng thay đồ bỏ trống. Tiện thể, tui đã trông thấy tờ chương trình. Bart Jacobs và lũ thú của ổng, kể cả tui nữa, sẽ ra đầu tiên, rồi tới Thần tượng tuổi học trò Jeremy, và cuối cùng là bồ đó, Rachel.>

Cassie lại nhướn mày ngó tôi.

Tôi cố tình hồng ngó qua nhỏ.

Tôi biết nhỏ muốn tôi làm gì rồi.

“Thôi được, mình sẽ nói cho cậu ấy biết,” Cassie nói. “Marco nè, Rachel đã hơi bốc khi bảo là nhỏ đã ổn rồi. Tốt hơn là bồ nên báo cho Jake biết.”

<Nhỏ chưa ợ ra con cá sấu?>

“Chưa.”

“Mình vẫn ổn chừng nào mình hồng bị kích động,” tôi cố chống đỡ.

<VẬY MÀ MARCO NÀY VẪN BỊ COI LÀ KẺ VÔ TRÁCH NHIỆM KIA ĐẤY,> Marco châm biếm.

Cassie cắn môi nghĩ ngợi.

“Đã quá trễ để bỏ tiết mục của Rachel. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, tụi mình cũng không thể để cho thiên hạ trông thấy Rachel biến hình.”

<BỒ CÓ THỂ LÀM GÌ NẾU NHƯ RACHEL ĐỘT NGỘT BIẾN HÌNH?>

“Thế này nha,” Cassie ngắt lời, “Điều quan trọng là lúc nào cũng phải có Rachel. Mấy bồ biết không? Mình thật sự sợ phải làm điều đó... nhưng Rachel à, mình nghĩ cần phải có một bản sao của bồ.”

<BIẾN THÀNH RACHEL HẢ?> Marco rúc lên. <Để tui làm cho! Để tui làm cho!>

“Con khuya nha,” tôi nói.

Marco bỗng liếc qua bên trái. <Ê, hình như tui bị phát hiện rồi.>

Hai người dạy thú vận đồ kaki hiện ra ở cuối hành lang.

Họ rón rén tiến tới.

Marco kiên nhẫn đợi cho họ chộp lấy mình, luồn một sợi thừng quanh cổ và rong đi.

<GẶP LẠI SAU NHA,> Marco kêu trở lại. <Tui sắp lên tivi đây. Sắp lên tiviiii...>

Cassie chạm vào cánh tay tôi.

“Bồ làm gì vậy hả?” tôi hỏi.

“Đừng lo, mình chẳng bao giờ sử dụng hình dạng của bồ để làm chuyện tầm bậy đâu,” Cassie tuyên bố long trọng. Và tôi bắt đầu trở nên mờ màng và lơ lửng trong khi nhỏ thu nạp ADN của tôi.

“Chỉ sử dụng khi tình thế bắt buộc thôi đó,” tôi dặn Cassie và chột rùng mình. Và thế rồi, tôi cảm thấy mặt mình bắt đầu dài ra...

“Rachel!”

“Mình bình tĩnh rồi. Mình bình tĩnh rồi.” Tôi trấn an Cassie.

Tôi hít một hơi thật sâu và cố xua đi cảm giác khó chịu về việc mình bị biến hình. Phản ứng dị ứng ngưng lại và mặt tôi trở lại bình thường.

“Hê! Em nhỏ! Cô Gái Bị Té! Tới đây nào!”

Bà cầm kẹp hồ sơ lao tới, túm tay tôi, kéo đi xuôi hành lang.

“Nghe tôi cho kỹ nhé. Em sẽ ra ở đoạn chót. Tôi sẽ cho em biết khi nào em phải ra. Em sẽ đi qua sân khấu, tới chỗ Barry. Ông sẽ bắt tay em. Rồi Cindy Sue bắt tay em, trừ khi cổ đang càu nhàu. Rồi em ngồi xuống. Đừng có bận tâm đến mấy cái camera, chỉ cần nhìn Barry và Cindy Sue thôi. Barry và Cindy sẽ hỏi em về toàn bộ câu chuyện cá sấu ấy... Em sẽ kể cho họ nghe. Nếu như Barry ra dấu thế này, nghĩa là em phải nói nhẹ hơn. Ra dấu thế này, nghĩa là phải kết thúc vì đã hết giờ. Nhớ được chưa? Tốt. Chẳng có gì phải lo lắng hết.”

Bà ta đột ngột ngưng lại và ngó trân trân vô Cassie. “Cô bé này là ai?”

“Em là bạn của Cô Gái Bị Té,” Cassie đáp.

Bà cầm kẹp hồ sơ vẫn nhìn Cassie trân trân.

“Nhỏ là bạn của em,” tôi nói. “Cô biết đấy, nhỏ đến để hỗ trợ tinh thần cho em đó mà.”

“Ừa, vậy cũng được. Đi nào. Phòng đợi dành cho diễn viên không sử dụng được nữa. Tuần trước có một băng nhạc tới trình diễn và họ đã phá phách lung tung.”

Bà cầm kẹp hồ sơ vẫn tiếp tục giật tay tôi, làm tôi lại muốn nổi khùng. Có điều là tôi không được phép nổi khùng, hay rầu rĩ trong lúc này. Nói chung là không được lên cơn, nếu không lại gây ra phản ứng dị ứng mất.

Bà cầm kẹp hồ sơ ấn Cassie và tôi vào hai chiếc ghế đẩu cao cẳng. Chúng tôi ngồi trong một góc tối, trước mặt là bức tường gạch phủ đầy dây điện, dây cáp và các nút công tắc.

Nhà dạy thú Bart Jacobs cũng đang ngồi trên một cái ghế đẩu cao cẳng, vừa hút thuốc lá vừa nói chuyện với một trong số các tay phụ tá của mình.

Sắp hàng trước bức tường là nửa tá chuồng nhốt các con thú của Bart Jacobs. Một con sư tử non. Một con voi bé con. Một con trăn. Một con đại bàng chúa...

Từ trong góc tối, chúng tôi có thể nhìn thấy hết cảnh bài trí quen thuộc của màn trình diễn *Barry và Cindy Sue*.

Cảnh được dựng trông giống một phòng khách, với những chiếc ghế tựa trông rất tiện nghi đặt ở giữa. Đối diện với những chiếc ghế là các camera.

Phía ngoài khoảng sáng của sân khấu là các khán giả trong trường quay. Nhưng họ ngồi trong bóng tối, và ánh đèn sân khấu làm mắt tôi lóa chẳng thấy được họ.

Thế rồi, ông Barry hồi hải chạy vụt qua chỗ chúng tôi. “Xin chào tất cả các bạn, hôm nay chúng ta sẽ có một màn trình diễn tuyệt vời. Tôi hy vọng tất cả các bạn thực sự phấn chấn! Phấn chấn! Phấn chấn! Phong độ! Hãy luôn giữ phong độ hào sảng! Hẹn gặp lại!”

Mười giây sau, Cindy Sue lướt qua trong một làn hương thơm phức, theo sau là một người đàn ông đang ráng sức chải tóc của Cindy trong lúc cô bước đi.

Cindy tặng tôi một nụ cười giả tạo và cho Bart Jacobs một cái nhìn ác cảm.

Ông dạy thú ngả người sát vào tôi, gỡ điếu thuốc khỏi miệng và nói, “Cindy không bao giờ tha thứ cho tôi vì một trong số các con vật nhỏ bé của tôi đã tè ra áo đầm của cô.”

Tôi nghe thấy từ phía ngoài khoảng sáng tiếng vỗ tay rào rào của khán giả.

Tôi trông thấy ba tôi đứng ở rìa bên kia sân khấu, nói chuyện với bà cầm kẹp hồ sơ. Bà trông thấy tôi và nhá cho tôi một nụ cười với một cái nháy mắt.

Tôi không cảm thấy hồi hộp cũng như sợ hãi. Không xúc động - đó là cách duy nhất tôi có thể làm.

Tôi có thể làm được mà.

Barry và Cindy Sue đang tán chuyện trên sân khấu. Rồi Jeremy Jason ào qua như một cơn lốc. Trông ảnh có vẻ phát khùng. Tôi nghe ảnh lầm bầm với ai đó đầy vẻ sợ hãi. “Sao phòng đợi cho diễn viên lại đóng cửa? Các người không thể để tôi đứng vất vưởng thế này! Tôi là Jeremy Jason McCole!”

Dĩ nhiên có thể ảnh không còn là Jeremy Jason McCole thứ thiệt nữa. Có thể ảnh đã là một kẻ Cho-mượn-xác, tôi tự nhắc mình. Ngay lúc này, Jeremy Jason thứ thiệt đã bị nhốt trong một góc tâm trí của chính ảnh. Ảnh đang quan sát một cách bất lực trong khi tên Yeerk kiểm soát từng cử động, từng lời nói của anh.

Liệu anh chàng ngu ngốc, tham lam và phù phiếm kia đã bắt đầu nhận ra rằng mình bị vô tròng chưa? Rằng chẳng có gì tệ hơn là liên kết với một tên Yeerk?

Tên Yeerk là ông chủ. Con người làm vật chủ nô lệ. Chấm hết.

Và khi việc ký sinh là tự nguyện, thằng người nô lệ càng yếu hơn, càng ít khả năng kháng cự hơn...

Nghĩ về chuyện đó tôi muốn bệnh luôn. Jeremy Jason đã muốn như thế. Hắn đã tự mình chui vô tròng. Nhưng điều ấy vẫn làm tôi muốn bệnh...

Đội đã... Hình như tôi bệnh thật rồi.

Ôi không, tôi thăm cầu khẩn. Không phải lúc này.

Tôi nhìn Cassie. “Cassie? Mình... có lẽ mình không kiềm chế được nữa rồi...”

“Bồ nói gì vậy? Nếu bồ cảm thấy sợ hãi hay sao đó, bồ chỉ việc kiềm chế lại thôi...”

Tôi lắc đầu. “Hổng phải vậy. Mình cảm thấy... kỳ quặc lắm. Người mình bị vắn như vỏ đồ. Có cái gì đó đang xảy ra bên trong mình.”

“Biến hình dị ứng hả?”

“Có lẽ hổng phải vậy đâu. Mình nghĩ có thể vụ đó đang xảy ra.”

“Vụ gì mới được chứ?”

“Bồ biết mà.”

“*Hereth illint*? Lúc này á? Ở đây? Lúc này?”

Tôi gật đầu. “Ừa. Tại đây. Ngay bây giờ.”

CHƯƠNG 20

“Ồ không!” Cassie rên lên.

Nhưng nhỏ chỉ dám rên khe khẽ, vì Bart Jacobs vẫn ngồi gần hai đứa tôi. Ông đang nói chuyện với mấy người phụ tá và đã sẵn sàng để ra sân khấu.

Barry vừa kể xong một câu chuyện hài. Khán giả cười ran. Cindy Sue bắt đầu giới thiệu nhà dạy thú. Bart Jacobs đứng dậy và vuốt thẳng quần áo. Một người phụ tá nhào tới đưa cho ông một đầu dây dắt. Ở đầu kia là con lama.

<Chào lần nữa,> Marco nói. <Nè. Tui mình đang tham gia trình diễn đó ngen! Tui luôn luôn tin là mình sẽ thành công. Nhưng có lẽ tui hổng thực sự trông đợi mình sẽ gặt hái thành công đầu tiên trong lột một con lama...>

“...và đây là Bart Jacobs!”

Vỗ tay.

Bart ra sân khấu, lôi theo Marco đằng sau. Những người phụ tá đã sắp các con thú khác thành hàng chỉnh tề.

Jeremy Jason đang đứng trong góc tối nói chuyện với ai đó một cách giận dữ.

Trong khi đó tôi đang rơi vô một thảm cảnh...

Ax đã không nói cho tôi biết rằng *hereth illint* lại khó chịu đến vậy. Nó bắt đầu bằng một cơn buồn ói mạnh mẽ khiến tôi gần như thổ bừa ăn trưa của mình ra. Nhưng kể đó cơn đau bụng hành hạ tôi còn khiếp hơn. Hoàn toàn mất phương hướng. Cơ thể tôi đang đẩy ADN của cá sấu ra. Nhưng con cá sấu bên trong tôi đâu chịu ra đi êm ả như vậy. Trước khi rời khỏi tôi nó quấy kịch liệt. Tôi cảm thấy được trí óc lạnh lùng của con cá sấu sùng sục bên trong tâm trí của

chính mình.

Tôi đang mất kiểm soát đối với chính cơ thể mình!

Chính xác là cùng một lúc, trong cùng một cơ thể, hai bộ óc hoàn toàn tách biệt cùng nhìn thế giới qua đôi mắt của tôi. Con cá sấu đang bứt rứt. Nó không quen với tình trạng này. Nó chẳng biết nó đang ở đâu.

Nhưng cá sấu là những cỗ máy giết chóc tàn bạo mà khôn lanh. Và con cá sấu cho qua liền cái sự thật: đây là một nơi cá sấu không bao giờ nên có mặt. Nó nắm ngay vô vấn đề quan trọng. Nó tập trung vô việc nó cần làm.

Và việc nó cần là ăn.

Con cá sấu tìm cách quất đuôi. Nhưng nó chẳng có đuôi. Vì vậy nó lắc cái... mông của tôi.

“Rachel! Bờ làm cái quái gì vậy?”

“Mình... Mình không...,” tôi loay hoay mãi mà chẳng nói được.

Thế rồi con cá sấu thấy tìm cách để bơi mãi thì quá mệt, nó bèn chuyển qua đuổi theo con mồi. Mà chân thì nó có đấy.

Và nó kéo lê tôi chạy trên sàn nhà, hai cánh tay vẩy vẩy y như một con ngốc và hai chân thì lết như một con khùng.

Tôi chạy thẳng tới chỗ Jeremy Jason McCole.

Thẳng tới ảnh, với hai hàm cá sấu to đùng đang há rộng sẵn sàng giết chóc tức thì!

Chỉ có điều hàm của tôi chưa phải là hàm cá sấu.

“Aaa!” Jeremy Jason hét lên khi tôi cắn vô vai ảnh.

Cassie giật tôi ra khỏi ảnh. “Nhỏ này quả là một fan tuyệt vời đó Jeremy Jason! Nhỏ yêu anh quá chừng luôn!”

“Gỡ cái con khùng này ra khỏi tôi mau!” Jeremy Jason la toáng lên.

Tôi lại tìm cách cắn Cassie.

Người phụ tá của Bart Jacobs dắt Marco ra khỏi sân khấu và một người khác xô một con rùa tổ chẳng dưới ánh đèn.

<Tui làm mọi người phục lăn chiêng,> Marco hí hửng. <Họ khoái tui chết đi được... Hê! Hê!>

Tôi cắn vô cổ Marco.

Hên là rằng người nên chẳng ăn nhằm gì.

Cassie lôi tôi ra và rồi, kể cũng hơi quá trễ, tôi bắt đầu trở lại là Rachel. Nhưng những vấn đề của tôi chưa chấm dứt. Bởi lẽ, ngay khi trí óc người của tôi nổi lên trở lại, tôi liền cảm thấy trọng lượng của mình tăng lên. Tôi cảm thấy mình nặng một cách khó tin. Và cảm thấy áo mình

căng ra, giãn ra trên lưng, kéo mạnh ở cổ và hai cánh tay.

Đột nhiên tôi trở thành thẳng Gù ở Nhà thờ Đức Bà.

Một cái gì đó rất bự đang mọc lên trên lưng tôi. Và tôi có một cảm giác thực sự khó chịu...

Bây giờ thì tôi hiểu điều mà Ax đã nói tới. Tôi biết rằng ADN của cá sấu đang bị trục ra khỏi hệ thống của tôi. Chỉ có điều tôi không nhận thức được rằng trong quá trình ấy nó sẽ trở thành một cỗ máy giết chóc dài bảy mét như vậy.

Nhưng đáng buồn là đến thế vẫn chưa xong. Bạn biết đó, tất cả những chuyện này khiến tôi bực quá đi. Tôi sợ hãi. Tôi là một cái túi chứa đầy những cảm xúc thái quá.

Và tôi vẫn chưa rũ bỏ được sự dị ứng.

CHƯƠNG 21

“Rachel!” Cassie hỗn hển nói.

“Mình biết rồi!” tôi đáp.

“Tụi mình phải rút khỏi đây thôi!”

“Mình biết!”

Cassie lôi tôi bước lẹ ra khỏi cánh gà sân khấu. Hai đứa xô cả vào Jeremy Jason. Ảnh kinh hoàng lui lại tránh con nhỏ điên khùng vừa cắn mình.

Chúng tôi đụng đầu bà cầm kẹp hồ sơ. Bả hét lên. “Ê đứng lại! Các em không thể bỏ đi như vậy!”

“Nhỏ này mắc đi vệ sinh!” Cassie nói. “Chắc là do hồi hộp quá.”

“Ở cuối hành lang. Bên trái!”

Lúc tôi và Cassie vô được phòng toilet nữ, tôi đã vượt quá cỡ thẳng gù. Trông tôi giống như một con trâu vậy đó.

“Phải làm gì nữa đây?” Cassie hỏi.

“Làm sao mình biết được?” tôi rít lên. “Một con cá sấu đang chun ra khỏi lưng mình! Và... và mình nghĩ rằng... grrừừ... grầuuu!”

Tôi kinh hoàng ngó hai bàn tay mình. Phải, một lớp lông dày đang mọc. Thứ lông thú mà tôi rất rành.

Lông gấu xám Bắc Mỹ.

“Ax đã nói bồ phải tập trung! Phải kiểm soát quá trình! Hay cái gì đó đại loại thế!”

Tôi giương mắt ngó Cassie trừng trừng.

Tôi chẳng nói được nữa.

Tôi đang biến thành gấu xám với tốc độ điên cuồng. Và lần này thì không chỉ hai bàn chân thôi đâu. Cái mồm tròn của gấu chu ra. Những ngón tay của tôi rút ngắn lại trong khi móng tay trở thành những chiếc vuốt cong màu đen có thể moi ruột một con nai như bõn.

Và cùng lúc ấy, con cá sấu đang trôi lên khỏi lưng tôi.

Nó đúng là đang bò và đang quần quai chun ra khỏi người tôi.

Không đau đớn gì hết. Nhưng ôi trời, ghê hồn quá đi. Ghê hồn hết mức luôn.

“Ồ không!” Cassie thì thầm giọng khiếp hãi, mắt trân trân ngó từng sự biến đổi trên lưng tôi.

Có ai đó tìm cách mở cửa phòng tắm.

“Đi đi! Có người trong này rồi!”

“Tôi phải vô mà,” một giọng phụ nữ rên rỉ.

“Làm ơn tìm chỗ khác đi.” Cassie nài nỉ. “Bà chịu khó kiếm chỗ khác đi.”

<Cassie!> tôi la lên ngay khi có thể nói bằng ý nghĩ. <Con cá sấu này hổng phải là mình. Bồ hiểu chứ? Nó là một con cá sấu ngoài vòng kiểm soát!>

Cassie liếc quanh toilet một cách tuyệt vọng.

Căn phòng quá nhỏ cho một con cá sấu dài bảy mét và một con gấu xám Bắc Mỹ trú ngụ.

<Cassie. Con cá sấu sẽ giết bồ mất.>

Bây giờ con cá sấu đã nặng tới mức nó làm tôi quy xuống. Và trong tấm gương của phòng tắm, tôi thấy hình ảnh kinh hoàng của một cái mồm cá sấu mọc ra, thò ra ngay đằng sau gáy tôi.

Lẽ ra tôi đã quy xuống đất bởi sức nặng của con cá sấu, nhưng trong khi nó lớn lên thì tôi cũng biến thành gấu xám. Mà gấu xám thì cực kỳ khỏe.

“Mình chẳng có lối biến hình nào có thể địch lại cá sấu!” Cassie nói. “Chẳng có con vật nào địch nổi cá sấu!”

<Vậy thì bồ ra khỏi đây đi!>

“Không được nữa rồi! Cái đuôi cá sấu của bồ đã bịt chặt cửa ra vào!”

<Vô ngăn vệ sinh! Lẹ lên! Cái đầu nó gần thành hình rồi nè!>

Tôi nhìn bản thân mình trong gương.

Đó là một hình ảnh trong những cơn ác mộng, của một mụ đàn bà điên.

Khùng hết cỡ luôn!

Hai cái đầu như thể cùng mọc trên một thân mình: đầu cá sấu và đầu gấu xám. Con cá sấu bập bập hai cái hàm lớn chồm răng như để thử cắn.

<Rachel, nếu như con cá sấu tấn công con gấu xám thì sao?>

Tôi sửng sốt khi nghe thấy Cassie sử dụng tiếng nói bằng ý nghĩ.

<Cassie, bồ đang biến hình đó hả?>

<Phải!>

<Thành con gì vậy?>

<Ừm... ừm... thành sóc!>

<Thành sóc? Một con sóc?>

<Mình chỉ nghĩ ra được nó thôi!>

Tôi cảm thấy có cái gì đó đang trượt đi xoàn xoạt. Giống như ruột gan của tôi đang tháo ra qua đũng lưng, chỉ có điều không thực sự đau đớn. Đúng hơn là như thể mắc ói khủng khiếp vậy đó.

Thế rồi tôi cảm thấy sức nặng tuột khỏi mình...

Tôi nghe thấy một loạt tiếng lụp bụp.

Hiện tượng *hereth illint* đã hoàn tất.

Tôi đã “ợ” ra con cá sấu.

Nó nằm chần dằn trên sàn gạch, cái đuôi tổ chảng của nó gập lại một cách vương vịu trong góc, bít cả cửa ra vào.

Còn tôi giờ đã hoàn toàn là một con gấu xám.

Tôi đứng thẳng người, cái đầu bự bồm xồm xém đụng tới trần nhà. Tôi cảm thấy sức mạnh kinh dị trong đôi vai to đùng của mình. Tôi cảm thấy sức mạnh vô địch của loài gấu xám.

Chẳng con vật nào trên đời này có thể hạ đo ván một con gấu xám. Trừ... vâng, có lẽ trừ con bò sát khổng lồ đang nằm dưới chân tôi đó.

Qua cánh cửa ngăn vệ sinh tôi trông thấy một con sóc ngồi thu lu trên bệ cầu, nó run rẩy thật đúng kiểu sóc.

<Con cá sấu đang nghĩa mình,> tôi nói.

Tôi cảm thấy hết sức khiếp đảm.

Bạn chẳng thể nào biết được một con vật nguy hiểm chết người cỡ nào nếu bạn chưa từng là chính nó đâu.

Tôi đã từng là con cá sấu ấy rồi mà...

Loài gấu xám có sức mạnh khó tin nổi. Chúng có thể vung tay hạ đo ván một con ngựa. Nhưng gấu xám chẳng có thứ vũ khí nào để chống lại cá sấu. Ngay cả khi những chiếc vuốt sắc bén của gấu xám có thể đâm thủng một lỗ qua lớp áo giáp đầy vảy của cá sấu đi nữa.

Khi ấy lập tức con cá sấu sẽ phập hai hàm răng của nó vô bất cứ bộ phận nào của gấu, và con gấu... tức là tôi đây... sẽ bị xé thành từng mảnh.

Hai con mắt cá sấu ghé nhìn tôi một cách lạnh lùng.

Nó nhe nụ cười đầy răng của loài cá sấu.

Rồi nó lao tới.

CHƯƠNG 22

Tôi trông thấy một hàm răng lóe lên.

Và rồi nhoảnh một màu xám.

Một cái đuôi xù, hai bàn tay nhỏ xíu và hai con mắt bự màu nâu bay vút qua.

<Cassie!>

Con sóc màu xám nháy qua cửa ngăn vệ sinh, bay qua không trung, hạ xuống cái đầu con cự khủng long và bắt đầu móc hai mắt của nó.

Con cá sấu phát khùng. Nó quên tôi liền, và bắt đầu vung vẩy điên cuồng toan hất con sóc kia đi.

Và có ai đó lựa đúng lúc này mà tìm cách mở cửa phòng tắm.

“Tôi không tìm được phòng nào khác! Tôi phải vô liền bây giờ!” một người phụ nữ la lên.

Con cá sấu quất đuôi.

Tôi lao vô con cá sấu, vung ra một chưởng với bàn tay to cỡ một hộp giăm bông.

Và tất cả chúng tôi xô mạnh vô cánh cửa phòng toilet.

BỤC!

Cánh cửa bung ra.

Một con cá sấu với một con sóc trên đầu, và một con gấu xám cùng nhào ra ngoài.

“AAAAA!” người đàn bà hét lên.

Tôi nghĩ là bà ấy sẽ kiếm ra một phòng tắm khác sau vụ này.

Tôi vấp phải con cá sấu và té xuống sàn nhà. Con cá sấu lao vút tới.

Tôi ráng đứng dậy bằng bốn chân, nhưng trời ạ, con cá sấu kia quá lạ!

Chẳng kịp đứng lên, tôi dùng luôn bộ vuốt gấu đẩy mình trượt dọc hành lang. Tôi cầm những chiếc vuốt dài hơn mười lăm centimet vô bờ tường và tự đẩy mình trượt đi bằng lưng, giống như một tay gấu xám kỳ quặc chơi trò trượt ván vậy đó.

Tôi trượt trong nỗi kinh hoàng, vừa trượt vừa bứt lung tung từng mảng tường. Con cá sấu trượt theo tôi, đớp đớp không khí, chỉ cách hai chân sau của tôi có vài milimet.

Cassie xém bị hất ra.

Nhỏ dùng hết sức bám chặt lấy cổ con cá sấu, nhưng không còn bầu vô mắt nó được nữa.

Và rồi, tôi đã trượt ra khỏi hành lang. Thêm một phát nữa và tôi trượt vô khu vực sân khấu, kéo theo một con cá sấu khổng lồ và một con sóc điên khùng.

Những người đứng xung quanh sân khấu bắt đầu để ý đến chúng tôi.

“Aaaaa!”

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

“Chạy! Chạy đi! Chạy!”

Đột nhiên con cá sấu đớp trúng chân tôi.

GrââĂĂĂUU!

Tôi đau đớn gầm lên.

Một con lama giăng ra khỏi tay người dạy thú và lao tới con cá sấu với một sự can đảm điên khùng.

Chắc chắn Marco chẳng làm được trò trống gì, nhưng dù sao cậu ta cũng ráng thử. Và ngay lập tức con lama-Marco đã bị hất tung ra. Nhưng cậu ấy lại đứng lên lập tức và lao tới nữa.

“Tổng cổ những con vật này ra!” Bà cầm kẹp hồ sơ hét lên.

“Đó không phải làm đám thú của tôi. Không phải mà...” Bart Jacobs vừa rên rầm vừa chạy đi trốn. “Tôi chẳng biết chúng ở đâu ra thế này!”

Con cá sấu bắt đầu xé chân tôi, nghiền xương tôi và thật sự ráng sức giật đứt chân tôi ra!

Và tôi thấy đau dữ dội.

Đau rất nhiều.

GRẦẦẦUU!

“Ồ không! Buổi trình diễn sẽ hỏng mất thôi!”

“Hay chúng ta chuyển qua mục quảng cáo?”

“Ai biết được kia chứ? Chạy đi thôi! Aaaaa!”

CHƯƠNG 23

Có thể vì con cá sấu đã nhìn thấy cuộc tấn công can đảm nhưng điên khùng của con lama, hoặc cũng có thể vì Cassie lại một lần nữa ráng móc mắt nó hay vì một lý do gì đó không biết nữa mà tự dưng con cá sấu nhả hàm ra vài centimet.

Thế cũng đủ lắm rồi.

Tôi giật cái chân bị nghiền ra khỏi mõm con cá sấu và tìm cách lui ra xa đủ để có thể quay lại chiến đấu mặt đối mặt với nó.

Rủi sao, sự di chuyển này cuối cùng đã kéo toàn bộ trận chiến - giữa gấu xám, sóc, lama với cá sấu - ra giữa sân khấu.

Ra đúng nơi Barry và Cindy Sue đang mạo hiểm tìm cách phỏng vấn Jeremy Jason McCole.

Lúc mà Jeremy Jason McCole vừa bắt đầu nói, “Barry và Cindy Sue à, tôi đã tham gia cái nhóm mà tôi nghĩ thực sự là một tổ chức tuyệt diệu. Tôi nghĩ...”

Thì cuộc hỗn chiến gầm rú, tru tréo, cắn xé, quất quật của lông, vuốt, đuôi, vảy và răng hiện ra giữa những ánh đèn rực sáng.

Barry nhảy bổ khỏi ghế và bỏ chạy lẹ như tên bắn.

Cindy Sue thì bình tĩnh hơn.

Cổ hô lên, “Ai đó làm ơn kêu Bart Jacobs tới đây đưa đám thú của ông đi giùm với?”

Dĩ nhiên Bart Jacobs biết nên làm gì hơn là dính vô một cuộc chiến giữa cá sấu và gấu xám.

“Chúng đâu phải làm đám thú của tui, mụ gốc kia!” ông hét vô mặt Cindy Sue.

Chính Jeremy Jason là kẻ sừng sốt nhất.

Hắn không bỏ chạy. Hắn không la hét. Hắn ngồi như trời trồng. Hắn ngồi ngay như tượng. Chỉ có hai con mắt hắn chuyển động. Hai con mắt mỗi lúc một mở to.

Đúng lúc ấy tôi để ý thấy một người Andalite xuất hiện, mặc dù ảnh giữ cho mình ở bên ngoài tầm ngắm của các camera. Là Ax đó. Chính là Ax!

<Phải làm sao để ngưng chuyện này lại nhỉ?> Cassie hỏi tôi một cách tuyệt vọng trong khi nhỏ vẫn ráng tìm cách để móc mắt con cá sấu.

<Chẳng làm gì được đâu.> Tôi trả lời giọng ảm đạm.

Đột nhiên, con cá sấu giật cả người nó với một sức mạnh khó tin.

Tôi đang ở trong lồng một con gấu xám, và tôi chẳng bao giờ tin nổi có con vật nào khỏe hơn gấu xám hết. Nhưng khi con cá sấu quẫy, tất cả bọn tôi đều biết là có kẻ còn khỏe hơn cả gấu xám nữa...

Cassie đã bị hất tung ra. Còn xa hơn cả Marco nữa. Nhỏ bay qua không trung, cái đuôi sóc phần phật y như đuôi của một chiếc điều.

Và bây giờ giữa tôi và con cá sấu chẳng có thứ gì ngăn trở nữa.

Nó là một con vật chuyên lôi những con linh dương trưởng thành xuống sông để xơi tái. Tôi có bự hơn món ăn thông thường của nó thật đó, nhưng con cá sấu này có một mối hận với tôi. Nó đã bắt đầu xé được thịt tôi, vậy mà tôi lại thoát mất. Nó chẳng chịu như vậy đâu.

Nó lao tới tôi.

Và tôi muốn nói với bạn điều này:

Bạn chớ, chớ có bao giờ để một con cá sấu nhắm mình làm bữa ăn chiều nha.

Tôi có sợ không nhỉ? Ồ, có chứ. Nếu tôi đứng lại và chiến đấu, tôi sẽ thua. Chấm hết.

<Đủ lắm rồi,> anh Jake nói. <Rút khỏi đây thôi!>

Anh Jake đã tới.

Ảnh đã bắt kịp tụi tôi. Và giọng ảnh không có vẻ gì là êm ái hết.

Thế rồi tôi nghe trong đầu mình tiếng của Cassie. <Mình đang ở chỗ bảng công tắc đèn! Mình có thể tắt hết đèn! Sẵn sàng chạy nhen!>

<Khi đèn tắt, tất cả cùng chuồn lẹ nha!> Cassie kêu lên.

<Tui sẵn sàng rồi,> Marco nói.

Và đó là lúc số phận ra tay can thiệp. Marco đang gượng đứng lên trên bốn cái móng lama của cậu ấy thì đột nhiên, những cái móng trượt trên sàn nhà đánh xi và Marco húc vô lưng ghế ngồi của Jeremy Jason.

Chàng tài tử - hoặc con sên Yeerk trong đầu hắn - vẫn chờ người ra trong sự hãi hùng.

Hắn vẫn còn chờ ra khi té khỏi ghế và rớt ngay trước mõm con cá sấu.

Khán giả hét lên trong cơn hãi hùng mới.

Cuối cùng Cindy Sue cũng bỏ chạy.

Barry thì la to những chỉ thị kỳ cục trong sự hoảng loạn hết mức. “Lấy một cái dập ghim! Lấy một cái dập ghim!”

Jeremy Jason hét cả đờ đẫn. Hắn hét to. “Aaaa! Aaaa! Cứu tôi với! Cứu tôi với! Lôi nó ra cho tôi!”

Và với đôi mắt lơ lơ của loài gấu, tôi thề rằng tôi đã trông thấy cái gì đó màu xám nhày bò ra khỏi lỗ tai của Jeremy Jason.

Và tiếp đó đèn đóm tắt phụt.

<Được rồi, chạy đi thôi!> Cassie la lên.

Đột nhiên tối hù! Không đến nỗiมืด mùng, nhưng đủ tối để cho các camera và khán giả không nhìn thấy gì hết.

Khán phòng hoàn toàn hỗn loạn.

Nhìn những con thú hoang trên sân khấu là một chuyện. Còn ngồi trong bóng tối mà không biết những con thú hoang kia có lao xuống hoành hành trong khán phòng hay không, đó lại là chuyện hoàn toàn khác.

Cả trường quay ngập tràn những tiếng la hét. Tiếng người hét và tiếng thú vật gầm gào. Và nổi lên trên tất cả, là tiếng hét the thé kinh hoàng của Jeremy Jason.

“Cứu tui với! Cứu tui với!”

Tôi thấy một chuyển động rất lạ từ phía sau sân khấu.

Đột nhiên một người Andalite nhảy vút lên không trung. Ảnh hạ xuống ngay trên lưng con cá sấu. Cái đuôi Andalite vút lên.

Vút!

Vút!

Vút!

Và đột nhiên con cá sấu buông Jeremy Jason ra.

<Ax?> tôi hỏi.

<Phải,> ảnh đáp, vẻ âu sầu.

Tôi biết những người Andalite ngoan cường hơn vẻ ngoài của họ. Trước đây tôi đã từng chiến đấu bên cạnh Ax. Nhưng chưa bao giờ tôi cố ẩn tượng mạnh như vừa rồi. Con cá sấu ấy là một chiếc xe tăng. Không gì có thể chặn nó lại được.

Thế nhưng bây giờ nó đã bị chặn lại.

<Tên Yeerk đâu rồi?> tôi hỏi Ax.

<Tôi đã thấy nó rời bỏ thẳng người kia vài giây trước.>

Vậy là tôi đã nhìn thấy một con sên bò ra khỏi đầu Jeremy Jason!

Tên Yeerk đã hoảng loạn. Và nó chẳng muốn bị nuốt chửng cùng với thân xác vật chủ của nó.

Nó đang bò đâu đó trên sàn sân khấu tối hù, giống như một con sên hồng có vỏ.

<Mọi người ổn cả chứ?> anh Jake hỏi.

<Ừa,> tôi đáp.

<Còn sống,> Marco nói. <Hồng sung sướng gì, nhưng còn sống.>

<Vậy thì chuồn khỏi đây thôi!> anh Jake hét lên.

<Chắc chắn rồi,> tôi tán thành một cách nhiệt tình. Tôi ngó xuống cái đầu bất động của con cá sấu. Bạn biết đó, ngay cả khi chết rồi, nó vẫn khiến tôi muốn tè ra quần đấy.

Có thể vì nó vẫn đang ở quá gần một anh chàng Jeremy Jason McCole đang hét, la, chửi thề và lên cơn.

Tôi chuồn ra mép sân khấu bên kia. Nhưng trong lúc chạy, tôi cảm thấy một bàn chân to dùng của mình xéo phải một cái gì đó.

Một cái gì âm ỉm và nhày nhày.

Một cái gì có cảm giác như một con sên.

<Hóa ra tên Yeerk này không chạy xa nổi,> tôi nói.

CHƯƠNG 25

Chúng tôi hoàn hình trong phòng toilet nữ. Ax thì ngược lại, biến hình thành người.

Nhưng chúng tôi đã lạc mất Cassie.

“Mình sẽ đi kiểm Cassie,” tôi nói. “Mấy bồ ra khỏi đây đi. Mọi người cho là mình đang ở trong này. Nhưng mình sẽ hồng thể giải thích vì sao mấy bồ lại ở đây - trong toilet nữ này đâu.

Tôi đi trở lại khu vực sân khấu. Vẫn còn tối hù. Cassie đã làm gì với các đèn đóm không biết, dù sao cũng phải mất một lúc để chúng sáng lại.

Vẫn còn rất nhiều tiếng la hét. Rất nhiều câu chửi thề khó nghe tuôn ra.

Tôi quàng ở một cái góc và xem húc vô lưng một người đàn ông đang đứng đó. Ông không quay lại. Ông đang ngó chăm chăm vô một người đứng ngay trước mặt ông.

Tôi nghe thấy một giọng người nói, “Ừa, ông có tin nổi là tui hên thế nào không?”

Cái giọng vừa lạ lại vừa quen. Như thể tôi đã nghe thấy trước đây rồi, nhưng không hoàn toàn giống như thế.

Thế rồi tôi hiểu ra.

“Ý tui muốn nói, tui té vô vũng cá sấu nè, nhà sụp xuống đầu nè, và bây giờ thì đến vụ này.”

Tôi nhón gót lên ngó qua vai người đàn ông. Và tôi trông thấy tôi. Chính tôi.

Thực ra đó là Cassie biến hình ra tôi.

Người đàn ông đang nói chuyện với nhỏ là một trong số các nhà sản xuất phim.

“Cô là một cô bé vô cùng bất hạnh,” người đàn ông nói.

“Thì đó chính là điều tui vẫn nói với mọi người,” Cassie đáp. “Họ cứ luôn mồm bảo tui hên lắm mới sống sót được. Tui thì một mực bảo không!”

Người đàn ông gật đầu. “Cô biết đó, có một lúc tôi cứ tự hỏi về cô...” ông buông lửng câu nói. Rồi ông nhún vai. “Nhưng con cá sấu đã bị tiêu diệt. Và cô vẫn sống đây.”

Tôi ép mình vô bức tường.

Nếu người đàn ông này quay lại và nhìn thấy tôi, ông sẽ phát khùng mất. Và sẽ ra sao nếu trong đầu ông là một tên Yeerk đây? Tôi hồng thể nào mạo hiểm cú này được.

“Ừa, tui rất vui vì nó hồng đóp được tui,” Cassie nói. “Tui đi ra đây. Tui phải kiểm ba tui. Ông đang ở đâu đó. Kể ra có ai vui lòng sắp xếp lại mọi thứ thì cũng tốt lắm đấy.”

Cassie đi qua người đàn ông.

Tôi quay mặt đi, hồng muốn nhỏ bị bất ngờ.

“Andalite!” người đàn ông gất lên.

Tim tôi thót lại.

Lão ta đang thử Cassie. Đang đợi coi nhỏ có phản ứng gì không, nếu như nhỏ nhận ra từ ấy. Nếu như Cassie do dự hoặc dừng bước thì lão sẽ biết.

Lão sẽ biết ngay.

Tôi chẳng nên lo lắng mới phải.

Khi lão sửa ra tiếng “Andalite!” Cassie vẫn bước đi và nói không chút chần chừ, “Ừa, có một ngọn đèn cũng tốt đấy nhỉ.”

Gã đàn ông lau bầu một cách thất vọng và quay đi.

Tôi theo sát gót Cassie.

“Cừ lắm, bà chị,” tôi nói.

“Ồ, tốt quá, bồ đã trở lại,” nhỏ đáp. “Thế thì hay quá. Mình thật khốn khổ vì phải kiểm soát cái vụ biến hình này!”

“Bộ có gì không ổn khi đóng vai mình hả? Có gì khó khăn đâu chứ?”

Nhỏ nhướn mày, kiểu này thì giống Cassie hơn là tôi. “Cái đầu óc của bồ í mà. Nó cứ tìm cách xúi mình làm những chuyện ngu ngốc không à.”

Các nhân viên cứu thương nhào tới, chạy vượt qua, xô hai đứa tôi sang hai bên. Khi còn lại hai đứa với nhau, tôi nói, “Ê, mình đã bảo là chúng ta sẽ chơi ngẫu hứng, đúng hôn? Bồ coi đó, mọi việc đã xoay ra tốt đẹp thế nào hả. Chúng ta đều sống nhăn. Trong một thời gian nữa Jeremy Jason có lẽ chẳng còn dám quảng cáo cho bất cứ thứ gì, đừng nói là cho nhóm Chia Sẻ. Hơn nữa, mình đã xéo lên một tên Yeerk.”

“Jake sẽ làm thịt bồ đó.”

Tôi cười.

“Cassie, nếu mình là anh Jake, mình cũng sẽ làm thịt mình. Nè,... mình cho rằng bồ hẳn muốn ở trong lột của mình thêm một lúc nữa đâu há...”

“Ừ.”

“Đồ chết nhất.”

“Ừ đấy.”

CHƯƠNG 26

Hai bữa sau, cả đám tụi tôi ngồi coi tivi trong phòng khách sạn tôi ở.

Có lẽ ít nhất cũng phải sau một tuần nữa ngôi nhà của tôi mới hoàn tất việc xây cất lại.

Trong thời gian ấy, tôi được hưởng mọi tiện nghi của khách sạn ba tôi thuê ở, được coi truyền hình cáp...

Cả bọn lười biếng nằm ngồi lung tung và xơi bánh ngọt tì tì.

Hội Animorphs.

Cassie, nhỏ khủng vì môi sinh, cô gái mê thú; Marco, kẻ nghĩ mọi sự trên đời đều là trò giỡn; và người thủ lĩnh không biết sợ nhưng khiêm tốn của chúng tôi, Jake.

Còn có cậu chàng đẹp trai đến nao lòng tên là Ax - thực ra là một người Andalite khi không ở trong lột người. Mặt của Ax đang nhoe nhoét những bánh. Lột Andalite của Ax hồng có miệng, cho nên vị giác bao giờ cũng thống trị ảnh mỗi khi ảnh biến thành người. Ảnh luôn trở nên rất nguy hiểm khi có chuyện dính dáng tới đồ ăn.

Và đứng trên bậu cửa sổ là một con điều hâu đuôi đỏ dữ tợn. Tobias hồng khoái ăn bánh ngọt.

Tụi tôi coi tivi và nhón những vụn bánh còn sót lại trên đĩa khi một điệu nhạc quen thuộc nổi lên.

Marco hát theo tiếng nhạc, với lời mới mà cậu ta phịa ra.

“Giải buồn đêm nay, ta đi khắp đó đây. Giải buồn đêm nay, ta hái ngàn sao trời vào tay. Ta lôi bạn ta ra khỏi những u sầu đêm nay, hay hay hay thiệt là hay!”

Anh Jake ném một chiếc gối trúng phía sau đầu Marco.

“Suyt,” Cassie nói. “Tới rồi nè.”

Phát ngôn viên trên tivi đang nói.

“Hắn quý vị còn nhớ thiên phóng sự hôm qua của chúng tôi về sự hỗn loạn khó tin trong buổi trình diễn truyền hình của Barry và Cindy Sue. Những con thú hoang mà Bart Jacobs mang tới buổi trình diễn đã xông ra và gây nên cảnh tượng khủng khiếp, làm Jeremy Jason McCole, tài tử trẻ tuổi, nhân vật chính của chương trình nhiều kì rất ăn khách *‘Ngôi nhà quyền lực’*, xém bị một con cá sấu ăn thịt.”

“Vâng, hôm nay chúng tôi xin thông báo những tin cập nhật. Jeremy Jason McCole đã ra viện. Các bác sĩ nói anh sẽ bình phục. Nhưng đáng ngạc nhiên là người đại diện của anh đã tuyên bố rằng Jeremy Jason quyết định chia tay với chương trình *‘Ngôi nhà Quyền lực’* và rời khỏi nước Mỹ. Người đại diện từ chối tiết lộ nơi ở mới của chàng tài tử trẻ, nhưng có những nguồn tin cho hay người ta đã trông thấy anh ở Uzbekistan, một nước nhỏ vùng Trung Á...”

<Uzbekistan?> Tobias nhắc lại.

“Mình đoán là ảnh lựa một nơi thiệt xa để bọn Yeerk và đám truyền thông hồng gặp được,” tôi gợi ý.

“Hồng biết ở Uzbekistan có cá sấu không há?”

“Mình đoán là không,” tôi nói. “Mình hồng nghĩ Jeremy Jason McCole còn dám tới gần một con cá sấu trong vòng một nghìn dặm.”

“Hoặc là tới gần một tên Yeerk cũng trong khoảng cách ấy,” anh Jake nói.

Cassie thở dài đánh sượt.

“Có chuyện gì vậy, Cassie?” anh Jake hỏi.

Nhỏ lại thở dài. “Chỉ là thương hại thôi. Ảnh thực sự là rất duyên dáng...”

“Ừmmm,” tôi tán thành. “Cái cảm chẻ nè...”

“Mái tóc nè...”

“Đôi mắt nè...”

“Đôi môi nè...”

“Ax,” Marco lên tiếng. “Lẽ ra bồ phải để mặc cho con cá sấu xoi bém cái tên Jeremy ấy đi cho rồi.”

Tôi không buồn quan tâm tới Marco, như tôi vẫn thường như vậy.

“Chắc chắn ảnh là chàng trai duyên dáng nhất từng xuất hiện trên đời này.”

“Thôi được rồi,” anh Jake kết luận. “Marco đâu, chuyển kênh đi. Qua phim *Đội Tuần tra trên Vịnh*.”

Tôi nhào ra trước và tìm cách giật chiếc remote từ tay Marco, nhưng cậu ấy quá lẹ.

Marco bấm lướt qua các kênh và tuyên bố, “A, tới rồi nè.”

Tôi ngược lên, trông đợi coi những bộ đồ tắm màu đỏ chói. Thay vì vậy, tôi nhìn thấy những thanh kiếm và đôi boots da.

Xena: Công chúa Chiến binh.

Kiểu con gái giống tôi vậy đó.

Marco nháy mắt với tôi.

“Hay lắm, được rồi,” tôi nói. “Cái này thì tụi mình coi được đấy.”

HẾT TẬP 12

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>